

ПРОПОВЕДИ

ОТ

д-р Бил Букнайт

методистки пастор в САЩ

Том 1

превод от английски: Димитър Працинков

2012

Информация за Бил Букнайт

Бил Букнайт роден през 1941 в семейството на методистки пастор в Южна Каролина, САЩ. Обучавал се е в университета Дюк, САЩ и в университета в Единбург, Шотландия. Докторската си степен по богословие е защитил в университета Йейл, САЩ. Служил е като пастор в 5 църкви от 1966 до 2007. Награждаван е като изтъкнат евангелист на Методистката църква в САЩ. Автор е на няколко книги.

Съдържание

1. Благословията на вяващото в Бога малцинство	3
2. Борба, която продължила през цялата нощ	5
3. В добри и в лоши времена	8
4. Великденска проповед	10
5. Да живеем с вяра по време на война	13
6. Да изпращаме добри послания	16
7. Да побеждаваме страха си	19
8. Излекуван от великият Лечител	21
9. Измамен, за да прости	23
10. Колекцията на загубените и намерените	26
11. Манталитетът на щуреца	28
12. Най-голямото изпитание	30
13. Неразпознатият цар	33
14. Никога не казвай какво няма да направиш	35
15. От безпокойство към вяра	38
16. От егоизъм към слугуване	40
17. От спешните молитви към приятелските молитви	42
18. Почти убеден	45
19. Практични съвети за мощна молитва	48
20. Представяне на дете пред Бога	50
21. Риск във вярата	52
22. Спрете да се ядосвате и започнете да прощавате	55
23. Съблазнителността на Содом	58
24. Триъгълникът на любовта	61

Благословията на вярващото в Бога малцинство

Бит.18:16-33

Само след 2 дни ние ще празнуваме рожденият ден на САЩ. САЩ ще станат на 230 години (през 2006 год.) и все още са една от най-младите държави по света по отношение на продължителността на нейното съществуване. Населението ѝ наближава 300 мил. Тя е единствената истинска суперсила на земята. **Един от начините за измерване на Америка е “изпитанието на вратата.” Според това изпитание, ако една държава отвори вратите си, колко хора биха поискали да я напуснат и колко хора биха искали да се заселят в нея.** Не познавам американци, които искат да емигрират в друга страна, а ако искат – вратата е отворена. Но само се замислете за милионите хора по света, които искат да станат американци.

И наистина, един от нашите проблеми е нелегалната емиграция през южната ни граница. Защо толкова много хора искат да станат американци? Очевидно е, че не е само заради парите. Америка е маяк на надеждата на света. Днес Америка води две войни едновременно. Първата е войната срещу тероризма, а втората е културната война, която бушува тук, у дома. Това е духовна и морална битка между юдо-християнските ценности от едната страна и светската, и даже антирелигиозна програма от другата страна. Съдията Дженис Роджърс Браун, съдия във Върховния Съд в Калифорния, описва точно тази вътрешна борба в Америка. Тя казва: “Сегашните времена са опасни за вярващите хора. Вие ще трябва да платите някаква цена, ако се изправите и защитите това, в което вярвате. Това е война, в която хората не стрелят с куршуми един срещу друг, но това е война.” **Ревностните християни са малцинство в Америка.** Уважаваният социолог Джордж Барна е изчислил, че ревностните християни съставляват по-малко от 30% от населението на САЩ. Но това не трябва да ни отчайва. Бог има чудна поредица от истории, в които се разказва как той е извършил велики дела с вярващо малцинство.

Бит.18 ни предлага един такъв прекрасен пример. Нека да ви опиша сцената. Авраам, бащата на евреите, живеел като скитащ овчар в земята Ханаан. Тази земя днес е част от Израел и се намира на Западния Бряг. Тази история се е случила около 2000 години преди Христос. Един ден трима мъже отишли да навестят Авраам. Те всъщност са били ангели, които били изпратени от Бога. Те му съобщили чудна новина – че на него и на жена му Сара, които вече били много възрастни, ще им се роди бебе. След като им съобщили тази добра новина, ангелите се отправили на изток към градовете Содом и Гомор, които се намирили в долината на река Йордан.

Най-необикновените стихове в тази история са ст.18 и 19. Тук Бог всъщност разговаря със себе си. Ако някога сте установявали, че разговаряте сам със себе си, тук вие имате божествен прецедент за подобно поведение. Бог се чуди дали да каже на Авраам какво ще направи със Содом и Гомор или да не му каже. Бог решава да каже на Авраам. Всъщност, Бог обикновено извършва делата си съвместно с обществото на вярващите хора. Бог казва на Авраам, че греховете на Содом и Гомор са толкова големи, че небесните алармени звънци започнали да звънят. Нали знаете, че Бог е изградил този свят върху един морален фундамент. Когато неговите морални стандарти биват нарушавани, това води до съд и наказание и тази закономерност е толкова сигурна, колкото е сигурна закономерността, че след края на деня настъпва нощта. Бог казва на Авраам, че ще унищожи Содом и Гомор. **Обърнете внимание на реакцията на Авраам на това предсказание. Авраам изпитва дълбоко състрадание към хилядите жители на тези градове, въпреки че лично той познава само едно семейство, което живее там. Авраам се застъпва за тях пред Бога.**

В поведението на Авраам не се среща нищо от патетичният и безсърдечен дух на отец Фред Филипс и неговите последователи, които се опитват да разстроят погребенията на загиналите американски войници с радостните си възгласи, че смъртта на тези хора е вид Божие наказание заради неморалността на Америка. В ст.23 Авраам започва да се застъпва пред Бога за съдбата на жителите на Содом. **“Ако в този град могат да се намерят 50 праведни хора, ти ще го унищожиш ли?”** Бог му отговаря: **“Не, ако в този град се намерят 50 праведни хора, аз няма да го унищожа.”** След това Авраам започва да се пазари с Бога. **“Ами ако в него се намерят 45 праведни хора, ами ако в него се намерят 40 праведни хора, ами ако в него се намерят 30 праведни хора, ами ако в него се намерят 20 праведни хора, ами ако в него се намерят 10 праведни хора?”**

Господ, пълен с милост, му отговорил: **“Не, ако в този град се намерят 10 праведни хора, аз няма да го унищожа.”** Трагичното е, че в този голям град не се намерили даже 10 праведни хора. Поради това Бог изпратил огнен дъжд и горяща сяра върху Содом и Гомор. **Унищожението им е било толкова всеобхватно, че даже в наши дни археолозите не могат да посочат точното местоположение на тези древни градове.**

Какво ни казва тази древна история? Бог не е отстъпчив и позволяващ цар, който си затваря очите пред греха. Библията казва: **“Не можем да се подиграваме с Бога. Човек жъне това, което е посял.”** (Гал.6:7 – мой превод). А авторът на Евреи ни казва: **“Страшно нещо е да падне човек в ръцете на живия Бог.”** (Евр.10:31 – мой превод). **Бог иска да е Спасител на всички хора и народи, но ако не бъде приет като**

Спасител от тях, той със сигурност ще бъде техният съдия.

Съдбата и бъдещето на Америка не се намира в ръцете на нашата армия или на нашето правителство, или в ръцете на нашите корпоративни гиганти, или в ръцете на нашите образователни институции. **Бог царува над народите.** Тези народи, които са от полза за неговите цели, ще получат неговите благословии. Онези народи, които се противопоставят на неговите цели, ще свършат на историческото бунище. Ако искате доказателство за тази истина, замислете се за нацистка Германия, за Сталинският СССР и за Садам Хюсеин. Съдебният процес над Америка все още не се е състоял.

Бит.18 ми подсказва, **че ако Бог успее да намери вярно и молещо се малцинство в Америка, това малцинство може да изиграе ролята на суровинен материал за Бога, за да спаси нашата страна.** Можем ли ние, обществото на верните християни в Америка, да послужим като суровинен материал за чудната работа на Бога в страната ни? Обичам историята, разказана от ген. Омар Брадли в неговата автобиография. Веднъж ген. Брадли, облечен в цивилни дрехи се качил на пътнически самолет, настанил се и започнал да чете някакви важни документи. По стечение на обстоятелствата, редом до него седял един редник от американската армия, който бил доста общителен. Този редник, който не разпознал генерала, му казал: “Господине, ние ще пътуваме заедно доста дълго време, поради което ще е добре, ако се опознаем. Предполагам, че вие сте banker.” Тъй като не искал да бъде груб, но искал да свърши някаква работа, докато пътува, Брадли му отговорил: “Не, аз не съм banker. Аз съм ген. Брадли, Началник на Обединения Щаб в Пентагона.” След кратка пауза младият войник казал: “Добре, господине, това е много важен пост и аз се надявам, че вие няма да се провалите.” **Не е пресилено да се каже, че ние, християните имаме да играем съществена роля за бъдещето на Америка и не трябва да се осмеляваме да провалим тази работа.**

Когато се замислям за свидетелствата в Библията като цяло, **аз откривам 4 начина, чрез които християните могат да служат както на Бога, така и на родината си.**

1) **Ние трябва да се молим.** Молитвата никога не трябва да е последното средство, с което да си служим, а точно обратното, винаги с молитва трябва да започваме деня и всяка конкретна работа. Молитвата за Америка е висша форма на патриотизъм. Най-добрата рецепта за здравето и спасението на нашия народ ни е дадена в 2Лет.7:14: **“Ако хората ми, които се наричат с моето име, смират себе си и се молят, и търсят лицето ми, и се отвърнат от порочните си пътища, тогава аз ще чуя от небето и ще простя грехът им и ще изцеля земята им.”** (мой превод).

2) **Обществото на християните трябва да поеме върху себе си товара на грижите за болните и за бедните.** Без всякакво съмнение, Библията е обърната с лице към болните и бедните. Ключовите думи в Библията са: **“Помни вдовицата и сирачето.”** Много американци **имат злочестия стремеж да искат правителството да разреши почти всяка социална нужда.** Да, разбира се, че има законна роля за състрадателното правителство. Предоставянето на мъдра и добре финансирана програма за социална сигурност е много по-голяма програма, с изпълнението на която християнското общество не може да се справи. **Но грижата за бедните и за болните е основна задача на църквата.**

Ние можем да я изпълняваме по-ефикасно от правителството и можем да споменаваме името на Исус, когато се грижим за болните и бедните. **Само си помислете за влиянието на болниците на Методистките и на Баптистките църкви в нашия район.** Работата, която нашата Христова църква върши, за да помага на жителите на нашия град може да се види, че се повтаря в много други бедни райони на страната ни. **Християнската училищната система “Нова надежда” в Мемфис е неправителствен маяк на надеждата за бедните хора.** Здравният център на църквата и Обществената Христова Клиника демонстрират огромното влияние, което църквата и частния сектор могат да оказват. **Ако хората, които посещават църквата даряват 10% от дохода си,** финансовите ресурси ще бъдат налице. Ако хората, които посещават църквата се научат да гледат на града ни с очите на Исус, те ще имат мотивацията и визията да даряват. **Когато вие и аз се срещнем лице с лице с Бога и дадем отчет за действията си,** той със сигурност ще ни запита какво сме направили за изгубените, за самотните и за страдащите.

3) **Обществото на християните трябва да мрази греха, но да обича грешните хора.** Бившият президент на футболния отбор Нотр Дам, отец Теодор Хесбург казваше, че в морално отношение американците се плъзгат надолу, преминават през вулгарността и вървят към покварата. Като пример той посочва едно шоу в Чикаго, в което на млади мъже и жени по сценарии е предписано да се нахвърлят физически един на друг по най-скандален начин и да имитират сексуални извращения. **Пророк Йеремия казал за хората от Юда, че са забравили как трябва да се почервеняват от срам.** (Йер.6:15). Може ли да се каже същото и за американците? **Когато президентът на Съединените Щати прецени, че трябва да даде определение на брака и каза, че бракът е договор за цял живот между един мъж и една жена и много американци счетоха, че неговата дефиниция е спорна, това е тъжно доказателство за моралната деградация на нашата страна.** Трагично е, че Библейският стандарт за сексуални отношения (вярност в брака и въздържание от извънбрачен секс) **е пренебрегван или осмиван от мнозинството американци.** Има и

много други фронтове, за които Америка подлежи на морално осъждане. Повсеместно в Америка на лакомията се гледа като на някаква ценност, а не като на грях, каквато тя всъщност е. Много от нашите забавления са порнографски и езически. Един от най-прочутите играчи на голф, който някога е отглеждала нашата страна, мъж, който би могъл да играе ролята на фантастичен пример за децата, когато направи несполучлив удар крещи богохулно името на Бога и телевизията разпространява това богохулство по цял свят. Ако ученик от гимназията иска да напише проучване за будизма или за ненормалната сексуалност, или за магьосничеството, правото му да направи това е грижливо защитено. Но ако той пожелае да напише проучване за Исус, много е вероятно той да срещне опозиция. Някои американци имат погрешната представа, че нашата страна е категорично атеистична и че в нея те могат да бъдат защитени от всяка демонстрация на религията. Но Американската конституция е гарантирала свободното изразяване на религията, не в неприкосновеността на собствения дом, а на обществените места. Приятели, не трябва да отговаряме с омраза или враждебност на войнствените хора сред християнската общност. Трябва да сме твърди, но уважителни в защитата си на Библейската истина. Единственият ни шанс да привлечем към вярата някои от противниците ни е, те да съзират ясно в нас духът на Исус.

4) Ние сме призвани да разпространяваме евангелието (добрата новина) по целия свят. Една от причините за по-бързия растеж на християнството в сравнение с исляма е, че ние сме готови да се конкурираме на свободния пазар на идеите, а не да се опитваме да насилваме хората да стават членове на нашата конкретна религия. Няма по-силно доказателство от доказателството на променения живот. Личното свидетелство на християнина винаги ще побеждава доводите на другия човек. С нищо не може да се извини трагедията, когато християнин работи с невярващ колега в продължение на 5-10-20 години и никога не проронва нито дума пред този колега за своя Господ и Спасител. Ето ви един пример за най-мощно евангелистко свидетелство: “Откакто станах християнин, Господ Исус Христос извърши някои чудни неща в живота ми. Аз все още има за извървявам дълъг път, но благодаря на Бога, че аз не съм такъв, какъвто бях в миналото. Аз знам, че Бог обича и теб толкова много, колкото обича и мен. Това, което прави в живота ми, той с радост би направил и в твой живот. Ако искаш да научиш повече, само ме попитай и аз с радост ще ти кажа.” Приятели, това е обаятелно евангелизиране. Ако с вяра направим крачка напред и споделим убедеността си по този начин, Бог ще помаже думите ни със сила и чрез тези думи той може да промени живота и душите на хората. Ако искаме да бъдем такова вярно малцинство в Америка, от нас се изисква да притежаваме вяра и смелост.

Можете ли да си представите по-благородна борба от борбата за спасението и за бъдещето на нашия любим народ? В денят, в който беше обявена войната срещу тероризма, на 11.09.2001, един католически свещеник, чието име е Джордж Рътлър, станал свидетел на една демонстрация на огромна вяра и смелост. Когато Кулите били ударени, Отец Рътлър се втурнал към Търговският Център. Пожарникарите също бързали към горящите сгради. Когато минавали покрай отец Рътлър, те се спрели за миг и го помолили да каже една молитва за тях или да ги благослови. Буквално след минути те щели да влезли в битката с огъня. Отец Рътлър изрекъл набързо една молитва и дал общо опрощение на греховете на цялата група пожарникари. Те знаели прекрасно накъде бягат, знаели за очакващите ги нещастия, но въпреки това носели навити шлангове на раменете си и тичали към бойното поле.

Ако ние, християните, въпреки че сме малцинство, можем да вървим с такава вяра и смелост напред, ние можем да бъдем суровия материал, който Бог ще използва, за да спаси нашият любим народ. Честит рожден ден, Америка и нека Бог да те благослови!

Борба, която продължила през цялата нощ

Бит.32:22-32

Един от моите герои във вярата е Чарлз Колсън. *(Коментар: Превел съм няколко книги, написани от Колсън. Можете да ги намерите на <http://methodist.bg/resursi/knigi/>. Д.Пр.)* Току-що прочетох последната му книга “Роден отново.” Колсън беше адвокат на Президента Никсън и негов специален помощник. Той беше прочут лидер на “мръсните номера” по време на скандала Уотъргейт в началото на 1970-те. За него се носеха слухове, че бил казал, че би прегазил даже баба си, стига това да помогне на Президента Никсън. Заради престъпленията си той беше осъден да лежи в затвора. Но сега, на 75-годишна възраст, той е един от най-изтъкнатите евангелистски лидери в САЩ.

Колсън е първокласен пример за силата на Христос да променя човека. Колсън не стигнал лесно до вярата. Той се съпротивлявал през цялото време така, както Яков, този патриарх от Стария Завет, който е темата на днешния ни урок по изучаване на Библията. През 1973 Колсън се оказал в голяма беда. Той беше

на мушката на Специалния Прокурор и се очакваше всеки момент да бъде подведен под отговорност. **До този момент от живота си Колсън не се беше интересувал от религията. Той беше корав, самоуверен морски пехотинец, който участваше в ожесточена политическа битка.** Но през една юлска нощ на 1973 той се оказал в ужасна нужда. Поради това той посетил своя приятел Том Филипс в неговия дом в едно от предградията на Бостън. Том бил новопокръстен християнин. През тази нощ Том споделил с Колсън вярата си и му дал едно копие от класическата книга на К.С Луйс “Обикновено християнство.” (Коментар: Превел съм и тази книга. Можете да ги намерите на <http://methodist.bg/resursi/knigi/>. Д.Пр.)

Филипс му прочел откъси от глава 8 на тази книга, в който се говори **за греха на гордостта.** Тези думи, подсилени от Светия Дух, приковали Колсън точно между очите. През тази нощ Колсън напуснал дома на Филипс готов да повярва в Господа. Докато шофирал, сълзи потекли по лицето му. Поради това той се отбил от пътя и спрял. Поставил главата си на волана и произнесъл първата си истинска молитва: **“Боже, не знам как да те намеря, но ще се опитам. Отскоро съм в това състояние, но по някакъв начин искам да се оставя в ръцете ти.”** През следващата седмица Колсън и жена му Пати били на почивка в една усамотена местност по крайбрежието на Мейн. Всеки ден той четял книгата на Луйс и обсъждал прочетеното с жена си, която вече била християнка. **Със своят брилянтен юридически разум той се борил през цялата седмица с Бога и с твърденията на Библията. Той се сражавал с Бога.** В края на седмицата той извоювал надмощие или по-точно казано, **се предал. Всъщност, той спечелил надмощие, като се предал.** Той се молел: “Господи Исусе, вярвам в теб. Приемам те. Моля те, влез в живота ми. Поверявам живота си на теб.”

А сега нека да се върнем към по-ранната версия на Колсън, наречена Яков. В Бит.32 ние виждаме, че Яков е в голяма беда и се страхува от смъртта. Преди това в живота си той измамил брат си Исав и го лишил от правото му на първороден син. Исав бил вбесен и искал да го убие. Яков избягал в друга страна и в продължение на 20 години работил за своя вуйчо Лаван. Той се оженил, родили му се деца и натрупал голям имот. Накрая един ангел на Господа говорил на Яков и му заповядал да се върне в Ханаан, земята на предците му (Бит.31:3,13). Но това означавало, че трябвало да се срещне със своя брат Исав. Според информацията, с която Яков разполагал, Исав продължавал да мечтае да му отмъсти. Въпреки всичко, Яков тръгнал към Ханаан. В Бит.32 четем, че Яков изпратил цялото си семейство, всичките си слуги и всичко, което притежавал, да вървят пред него и на влязат на територията на Ханаан. В ст.24 се казва: **“А Яков остана сам.”**

Най-добрата обстановка за срещата ни с Бога е, когато сме тихи и спокойни. Според псалмиста, Господ казва: **“Млъкнете и знайте, че аз съм Бог”** (Пс.46:10). Много хора се страхуват да се срещнат с Бога. Може би това е една от причините, поради която ние не обичаме да оставаме сами и да сме тихи. **Даже когато вървим, често пъти ние носим “Уолкмън”, който пълни ушите ни със шум. Кое е първото нещо, което правим, когато се приберем в празния си дом? Включваме телевизора, просто за да прогоним тишината.**

През първата година на обучението ми в колежа, по време на ваканцията за Деня на Благодарността аз реших да остана в училището, за да напиша едно материал, който бях длъжен да предам в края на срока. Аз бях единственият човек в пансиона. **В такава обстановка Бог може да привлече вниманието ти.** По онова време аз вече бях усетил, че съм призван да стана пастор, но все още не бях взел решение. Честно казано, аз имах известен интерес към друга професия, която щеше да е по-добре заплатена. По време на ваканцията за Денят на Благодарността Господ ме попита дали искам да стана пастор. Аз му отговорих: “Господи, аз все още имам някои възражения, но ти обещавам следното – ако получа шанса да изпробвам работата като пастор за известен период от време, аз ще направя това.” Около 10-ина дни след това получих обаждане по телефона от един регионален координатор в Южна Калифорния, който ме попита дали искам да работя като летен пастор в една малка църква в Лоренс, Южна Калифорния. Въпреки че ме беше страх да опитам, аз вече бях обещал на Господа, че ще го направя. През това лято добрите хора от църквата Св. Яков в Лоренс, Южна Калифорния ме взеха под крилете си и ме научиха на радостите от служението.

Всичките ми съмнения се изпарили и решението ми стана твърдо. Този процес започна с ваканцията по случай Денят на Благодарността, когато аз бях сам с Бога. **Ако искате да идете по-близо до Бога, постарайте се да си осигурявате ежедневно известно време, когато сте тих, спокоен и насаме с Бога.** Обърнете внимание на Бит.32:24, където пише: **“И един човек се бореше с Яков до разсъване”** (мой превод). Тук се говори за един нощен борец, който е наречен човек, **но е ясно, че това е бил ангел на Бога.** Пророк Осия казва, че това е бил ангел. (Ос.12:4) Във видение Яков се е борил с този ангел.

Разбира се, целият живот на Яков е бил една борба. Той се появил на този свят, държейки за петата своя брат-близък Исав. След години Яков продължил да се бори и надхитрил своя вуйчо Лаван. Поради това и сега, когато му предстояло отново да влезе в Обещаната Земя, той се борел с един ангел. **За какво се е водела тази вътрешна борба? Тя се е водела за това, кой ще ръководи живота на Яков. Дали ще е Яков или ще е Бог? Нали и всеки от нас има подобна борба?**

До тази нощ Яков винаги разчитал на своята хитрост, с която измамвал другите хора, за да напредва в живота. Сега той бил предизвикан да постави Бога на първо място в живота си, а самият той да заеме

второто място. Вижте какво пише в ст.25: *“Когато човекът видя, че не може да го победи...”* (мой превод) **Не получавате ли представата, че телесно Яков е победил ангела? По това време Яков е бил на 97 години.** Едва ли на ангела му е било много трудно да го победи. Наистина ангелът докоснал бедрената кост на Яков и тя излязла от бедрената му става. Някога излизала ли ви е кост на пръст на ръката или на крака от ставата му? Ако ви се е случвало, вие знаете колко болезнено е това. Само си представете колко болезнено е бедрената ви кост да излезе от бедрената ви става. **Яков не можал да победи ангела, но не бил и победен.** Тук виждаме достойната за похвала упоритост на Яков. Той не се предава. Той упорства.

Бог благославя хората, които упорстват в търсенето на духовното или в духовната си борба. Бог не отхвърля хората, които подобно на Чарлз Колсън не стигат лесно до вярата. Бог не отхвърля и съмняващите се хора, които са като Тома. **Поуката е, че такива хора трябва да продължат борбата, когато тя бъде завършена така, както е направил Яков.** Запомнете следното обещание от пророк Йеремиа: *“Вие ще ме търсите и ще ме намерите, когато ме търсите с цялото си сърце”* (Йер.29:13 – мой превод). А сега прочетете ст.26, където Яков казва на ангела: *“Няма да те пусна да си отидеш, докато не ме благословиш.”* Обърнете внимание на смисъла на това изречение. **Да поискаме някой да ни благослови, означава да признаем, че той е по-високопоставен от нас. Бог е най-висшият “благославящ.”** Яков е признал, че Бог е по-висш от него и че той е изцяло зависим от Божието благословение. Отговорът на Бога се намира в ст.28: *“Твоето име вече няма да е Яков, а Израел, защото ти се бори с Бога и с хората и победи”* (мой превод).

Запомнете, че често пъти в Библията на хората са били давани нови имена след забележителни и променящи живота им срещи с Бога. Това се е случило с Аврам и Сара в Стария Завет и с Петър и Павел в Новия Завет. Тук това се случило с Яков. Името Яков означава **“мошеник, измамник, грабител.”** Сега Бог му дал ново име – **“Израел,”** което означава **“Бог побеждава.”**

Но в новонаименованият Израел все още имало остатъци от стария Яков. Поради това в ст.29 той иска да научи какво е името на Бога. **По онова време хората са вярвали, че ако знаеш името на някого, ти вече имаш някаква власт над него.** Яков искал да получи някаква власт над Бога. И ние имаме същото желание; **вместо просто да му служим, ние сме изкушавани да манипулираме Бога.** Но Бог не казал името си на Яков. Много години по-късно Моисей попитал Бог как се казва, но Бог му отговорил: *“Аз съм, който съм”* (Изх.3:14). По този начин Бог ясно казва: *“Аз командвам тук, а не ти. Аз съм Господ, а ти си слуга.”* След срещата си с ангела Яков останал сакат, просто за да му напомня, че тази борба, която е продължила през цялата нощ, наистина се е случила; това не е бил просто някакъв неспокоен сън, причинен от прекомерното количество чесън, изядено по време на вечерята.

Каква е била последната молба на Яков към Бога? Не да бъде защитен от Исус, не да получи богатство или имоти нито пък да победи враговете си в Ханаан. **Яков само пожелал да получи Божията благословия. Яков победил, като се предал на Бога.** Тони Камполо казва, че нашето предаване е неразделна част от разговора ни с Бога. Неразделна част от този разговор **винаги е нашето отказване от гордостта и самодоволството.** Това се случва не когато вие искате да направите нещо за Исус, **а когато сте готови да позволите на Исус да направи нещо важно за вас, което вие самите не можете да направите за себе си.**

Можете ли да оприличите себе си с вътрешната борба на Яков? Тази борба се случва във всеки човек и са отнася до това, кой ще ръководи живота му. Дали това ще е Бог или ще е някаква форма на егоизма? **Исус е казал, че никой не може да слугува на двама господари.** Исус няма да сподели своето положение на Господ в живота ни с никого и с нищо. Дотогава, докогато нашият Господар е успехът, властта или финансовото преуспяване или одобрението на хората, в душите ни ще има дълбоко притаено недоволство. Борбата ще продължава.

Победата настъпва, когато ние се предадем, когато позволим на живия Христос на бъде нашият върховен лидер. В този момент борбата приключва и ние се превръщаме в личностите, които сме създадени да бъдем. Може би днес тук има хора, които са се борили в продължение на дълги години. Може би днес е денят, когато вие ще прекратите тази вътрешна борба, като позволите на Исус Христос да стане Господ във вашия живот. Том Мъри беше голям Библейски учител в Христовата църква и в редица други църкви. Той много ни липсва. Когато преподаваше за подчинението, той често пъти използваше аналогии с американския футбол. Това беше естествено, тъй като той беше играл футбол в отбора Вандербилт. Той казваше, че в добрият футболен отбор може да има само един квоартърбек, **само един човек, който дава сигнали на другите играчи от отбора.** Това не означава, че няма обсъждане с другите членове на отбора по време на почивките. Някой от играчите може да каже на квоартърбека: *“Не ми подавайте топката, когато сме на 3-та дупка. Не мога да помръдна този огромен противников състезател, който играе срещу мен.”* Такива разговори са много полезни. **Но в разгара на играта, когато повечето от играчите са струпани един до друг, отборът слуша единствено квоартърбека, който подава сигналите.**

След това Том добавя: *“Християнинът може да каже на Господа какви са неговите предпочитания и желания. Господ обича да чува любимите си деца. Но Господ е единственият, който ръководи играта. А*

християнинът е онзи, който се покорява и се опитва да танцува по мелодията, която Господ ни свири.” Най-накрая Яков решил да играе като играч от Божия отбор. Ако все още не сте взели това решение, направете го днес. Тогава вие ще станете *“повече от победител чрез този, който ни е обикнал”* (Рим.8:37 – мой превод)

В добри и в лоши времена

Рут 1:16-17; 1Кор.13:4-7

Като пастор съм извършил може би повече от 500 сватбени церемонии. По време на всяка една от тях младоженката и младоженецът дума по дума са повтаряли някои много важни обещания. Сърцевината на сватбените обещания е събрана в следния текст: *“Вземам те, за да бъдеш мой брачен партньор, за да те имам и да бъда с теб в добри и в лоши времена, когато сме богати и когато сме бедни, когато сме болни и когато сме здрави, да те обичам и да се грижа нежно за теб, докато смъртта ни раздели, според Божията святата промисъл, с вярата си се заклевам в това.”*

О, аз знам, че по време на сватбата младоженците нямат представа за живота, който ги очаква. Те са опиянени от любовта един към друг. И даже аз, който извършвам тези тайнствени церемонии знам, че много от тези бракове няма да са успешни и ще се разпаднат. От друга страна, много от тези семейства ще бъдат великолепни и успешни. Петдесет години по-късно техните снимки ще се появят по медиите, когато те ще празнуват “златна сватба” и все още се държат за ръце и ще се грижат нежно един за друг.

Защо някои семейства се провалят, а други преуспяват? Съдбоносно важната съставка в успешните семейства е *“взаимното обвързване.”* В тази важна съставка ще фокусираме вниманието си сега. Днешната ни американска култура изживява ужасна травма, тъй като институцията на брака е в криза. Много американци са забравили или подценяват взаимната обвързаност в брака. Мнозина възприеха деформираната представа за брака, която е демонстрирана от някои холивудски филмови звезди, които се появяват на кориците на таблоидните издания, изложени по щандовете в бакалиците.

Тази деформирана представа твърди, че семейството е удобно споразумение, *което не би трябвало да продължава тогава, когато то вече не взаимно удобно.* И тъй като тази лъжа е приемана от много американци, самият фундамент на нашата култура е разклатен под краката ни. Жизнено важна задача на християните в Америка е да дават пример и да рекламират истината за взаимното обвързване при брака. Истината е, че бракът е голям риск, но той ни дава великолепна възможност. Съпругът и съпругата могат да споделят помежду си ужасната си болка или възхитителната си радост. Само ако двамата партньори са взаимно обвързани в брака като връзка, която е постоянна и несравнима с нищо друго, само тогава семейството може да осъществи най-съкровени им мечти и желания.

Наскоро пътувах със самолет и седях до една възрастна жена, наречена Джейн. Когато разбра, че съм пастор, тя ми разказа историята на живота си. Съпругът ѝ беше умрял миналата година. Получил аневричен удар и умрял внезапно. И за двамата им това бил втори брак. Тя била вдовица и той бил вдовец и се срещнали по време на една екскурзия в Европа. По време на закуската през първия ден от екскурзията те се оказали по едно и също време в бюфета. Той я поканил да седне до него. Тя ми каза: “Това беше любов от пръв поглед. И двамата бяхме самотни. Той живееше в един апартамент в Ню Йорк, а аз – в една голяма къща в Мемфис. Изживяхме заедно 5 чудесни години. Той беше католик, а аз – епископална християнка. Поради това в събота вечер присъствахме на католическата меса, а в неделя посещавахме моята църква. Аз съм член на гилдията на олтара на моята църква, поради което и съпруга ми беше приет за почетен член на нашата гилдия.”

След това Джейн помълча за малко и след това каза: “Толкова съм благодарна на Бог, че се срещнахме. Разбира се, искаше ми се да бяхме живели заедно 20 години, *а не 5, но с нищо не бих заменила тези 5 години.*” Докато тя говореше, аз си помислих: ето, заради тези отношения е бил създаден брака. Вие не можете да имате този вид взаимоотношения без взаимната обвързаност. И тъй като е искал ние да разберем какво всъщност представлява тази взаимна обвързаност, *Бог е вдъхновил неизвестният автор да напише малката книга от нашата Библия, носеща името “Рут.”*

Една прекрасна сватбена песен е написана с използване на текста, който днес разглеждаме от книгата “Рут.” Името на тази песен е *“Не ме моли да те напусна.”* Всъщност, в книгата “Рут” се говори не за връзката между съпруг и съпруга, а за връзка между свекървата Ноемин и нейната снаха Рут. Тяхната красива история подкопава всички шеги и вицове за отношенията между снахи и свекърви, които сте чували. Ето основният сюжет. Поради глад в Израел, един жител на Израел, наречен Елимелех, жена му Ноемин и двамата им сина се преселили да живеят в съседната държава Моав. Там техните момчета пораснали и се оженили за две моавски жени: Орфа и Рут.

След това се случили три ужасни трагедии. И тримата мъже в семейството умрели – както съпругът на Ноемин, така и синовете ѝ. Внезапно ние имаме три вдовици – Ноемин, Орфа и Рут. Старицата Ноемин с разбитото сърце решава да се върне у дома в Израел. Двете ѝ снахи пожелали да тръгнат с нея. Но Ноемин ги увещава да останат в Моав; в края на краищата това е техният дом. Макар и с нежелание, Орфа се съгласила да остане. **Но не и Рут!** Нейните незабравими думи към Ноемин описват същността на взаимното обвързване: *“Не ме умолявай да те оставя и да не дойда с теб. Където идеш ти и аз ще ида, и където останеш ти и аз ще остана. Твоят народ ще бъде мой народ и твоят Бог – мой Бог. Където умреш ти и аз там ще умра и там ще бъда погребана. Така да ми направи Господ и повече да ми направи, ако нещо друго, освен смъртта, ме отдели от теб”* (Рут.1:16-17).

Само си помислете за всички пречки, които произтичат от това взаимно обвързване. Първо, това е естествената склонност на снахите и свекървите да не са близки помежду си. Вие знаете, че когато две жени обичат един и същ мъж, макар и по различни начини, между тях често прехвърчат искри. Обвързаността между Рут и Ноемин трябва да преодолее и националната привързаност. **Рут е моавка, а Ноемин е израелка.** Исторически тези два народа са били непримирими врагове. Но въпреки това, връзката между тези две жени е била по-здрава от национализма или политиката. Тази привързаност е била достатъчно здрава, за да издържи на натиска на бедността. По онези времена не е имало държавна подкрепа и издръжка на вдовиците. На тях не им е било позволено даже да работят и сами да изкарват прехраната си.

Тайната на здравината на връзката между Ноемин и Рут е била духовна. **Рут опознала и повярвала в Бога на Ноемин, във Всемогъщият Бог, в Богът на Авраам, Исаак и Яков.** Двете жени са били съединени духовно. И по какъв начин завършва тази история? По възхитителен начин! Направлявана от Ноемин, Рут срещнала и се омъжила за един богат земеделец, наречен Вооз. Родило им се дете, което **нарекли Овид, който много години по-късно станал пралядо на великият цар Давид.** Оказало се, че най-великият цар на Израел се е родил поради здравата обвързаност между Рут и Ноемин.

Апостол Павел възхвалява здравината на любовната обвързаност със следните думи: *“Любовта винаги защитава, винаги вярва, винаги се надява, винаги постоянства. Любовта никога не угасва.”* (1Кор.13:7-8). В днешно време в Америка брачното обвързване има двама основни противници. Първият е тенденцията двойките просто да живеят заедно преди или вместо да сключат брак. Това се нарича извънбрачно съжителство. Днес повече от половината от всички бракове у нас са предшествани от известен период на **извънбрачно съжителство.** Защо хората постъпват така? За малък процент по-възрастни двойки – поради финансови съображения. Те или техните пораснали деца се страхуват, че новият брачен партньор може да усложни семейното планиране на бюджета. Поради това те дават ужасен личен пример, с цел да спестят някакви пари. Повечето двойки, които живеят в извънбрачно съжителство, особено младите, живеят заедно като пробен период, за да разберат дали могат да се разбират, преди да сключат брак. Понякога те сравняват това съжителство с предпродажбеното изпробване на кола, преди да решите дали да я купите. Но в почти всички случаи единият или и двамата от партньорите имат проблем с обвързването.

Истината е, че вие не можете да направите изпитание на брака. Когато премахнете обвързването, вие драстично променят взаимоотношението. Не можете да симулирате брака, като просто живеете заедно, така както не можете да симулирате скачането с парашут, като скочите от 2-метрова стълба. Ако отстраните взаимното обвързване от взаимоотношенията, **всичко което ще ви остане е скъпоструващ съквартирант.** Всички проучвания показват, че двойките, които са живели в извънбрачно съжителство преди брака имат два пъти по-голям шанс да се разведат, след като се оженят, в сравнение с двойките, които не са живели заедно преди да се оженят.

Защо се получава така? Според наличните доказателства хората, които са живели в извънбрачно съжителство преди брака не са здраво обвързани с институцията на брака на първо място и поради това са по-склонни да се разведат, когато семейството изпадне в тежък период. Чуйте свидетелството на една млада жена, която е живяла в извънбрачно съжителство преди брака: *“Аз грехех и знаех това. Всички тези приказки за свободата и независимостта са празни приказки...След 6 месеца разбрах, че тази връзка ме поставя във все по-голяма несигурност и експлоатация. Аз инвестирах цялото си време и всичките си усилия, за да се грижа за съпруга си. Пренебрегнах кариерата си и не получих нищо в замяна на това, **освен че можех да го напусна по всяко време, което за мен въобще не беше никаква привилегия.”***

Другият голям противник на брачното обвързване е **развода.** Въпреки, че през последните години процента на разводите в САЩ намалява, нашата страна продължава да има най-високо ниво на разводите сред страните от Западния свят. За сега около 40% от всички първи бракове завършват с развод. *(Коментар: Сега, към 2020, процентът на разводите е още по-висок и то при условие, че около половината от семействата изобщо не са сключили брак. Д.Пр.)* Това ниво е двойно по-високо в сравнение с нивото на разводите преди 40 години. С въвеждането в много от щатите на възможността за развод без някой от съпрузите да е виновен, ние се превърнахме в страна, която е шампион по разводите и произвеждаме съпрузи и съпруги за еднократна употреба.

Ние превърнахме свещения съюз на семейството в удобен договор. Практически невъзможно е да се пресметнат страничните отражения на тази епидемия на разводите. **И за наш вечен срам, нивото на разводите сред християните е същият както и сред атеистите.** Целта ми тази сутрин не е да вмениявам чувството на вина на хората, които са разведени. Всички знаем, че някои разводи са неизбежни. В случаите, където има открито и демонстративно насилие или повтарящи се изневери, аз не мога със чиста съвест да призовавам някой човек да продължава такъв брак. **Но 98 % от разводите не са причинени от такива ужасни обстоятелства.** Целта ми тази сутрин е да стигна до тези двойки, които преживяват труден период от семейния си живот и един от тях или и двамата са изкушавани да се замислят, че разводът е изход от тяхното положение. **Заради името на Бога, заради доброто на децата ви и заради вашето собствено добро ви умолявам, не правете това!**

Чуйте следните факти. Хората, които се развеждат и оженват повторно имат склонността да не откриват в новия брак по-голяма радост отколкото в предишния и нивото на разводите сред хората, сключили повторен брак е по-висок, отколкото е нивото на разводите на хората, които не са се развеждали. **И забележете следното – 86 % от нещастно оженените хора, които въпреки това не подават молба за развод, 5 години по-късно установяват, че бракът им е по-щастлив.** Постоянната липса на щастие в брака е изненадващо рядка сред двойките, които изобщо не приемат, че развода е разрешение на брачните им проблеми. **И в името на всичко, което е добро и свято, мислете за децата си.**

Майкъл Рейгън, синът на президента Роналд Рейгън, като дете преживял развод на родителите си. Чуйте как той описва развода от гледната точка на детето: “Развод има там, където двамата родители **вземат** всичко, което е ценно в представите на детето – дом, семейство, безопасност, усещане, че си обичан и защитен, и **смачкват всичко това, оставят го в руини на пода, а след това напускат и оставят детето да изчисти бъркотията.**” До сега разгледахме противниците на брачното обвързване: извънбрачното съжителстване и развода.

А сега нека да се обърнем към позитивните неща. Позволете ми да споделя с вас няколко възхитителни черти на брачната обвързаност. Аз вярвам, че истинската история за Супермен и неговата жена е една от най-великите любовни истории на нашето време. Вие си спомняте за ужасния инцидент, който парализира Кристофър Рийв. Когато разбрал, че е парализиран и че състоянието му в болницата все още е критично, той казал на жена си: “Може би просто трябва да позволим аз да умра.” Но тя го погледнала право в очите и чу казала: “Не! Аз съм с теб до края на живота ти, независимо от това, какво ще се случи. **Ти все още си ти и аз все още съм аз, и аз те обичам.**” По-късно Кристофър Рийв написал в автобиографията си, **че тези думи спасили живота му.** Ето това е взаимното обвързване.

А сега искам да ви дам друг пример на брачна обвързаност. Той идва от истинската история, описана в една трогателна книга, озаглавена “Уроци на смъртта,” написана от хирурга Ричард Селзер. Хирург стои край легло, в което лежи млада жена, лицето ѝ е бледо от преживяната операция и устните ѝ са усукани от парализа, тъй като бил отстранен един малък лицев нерв, който контролира мускулите на устата ѝ. Хирургът положил всички усилия, но с цел да отстрани тумор в бузата ѝ, се наложило да отреже и този малък нерв. Младият ѝ съпруг е в стаята. Жената пита: “Завинаги ли ще изглеждам така?” Хирургът отговаря утвърдително. Жената кимва и замълчава. Но младият мъж се усмихва: “**Аз харесвам това. То прилича на хитра гримаса.**” **После младият мъж се навежда и целува разкриваната ѝ уста.** Внезапно хирургът свежда погледа си. **Той знае, че стои на свята земя и е свидетел на нещо почти божествено.**” Ето това се нарича брачно обвързване. Скъпи приятели, най-голямата безопасност на света е човек да знае, че *“нищо в цялото създание не може да ви отдели от любовта на Бога в Христос Исус, нашият Господ”* (Рим.8:39 – мой превод). А последиците от тази увереност са силната радост и мира, които идват от познанието, че вие и вашия брачен партньор сте толкова здраво присадени към Бога и един към друг, че абсолютно нищо не е достатъчно силно, за да ви раздели.

Великденска проповед

Мат.28:1-10

Почти на всяка погребална служба, която извършвам, аз казвам следното: “Ние сме тук, защото сме хора на Възкресение Христово.” В Корея християните са наричани **“възкресените хора.”** Човек на Възкресение Христово е онзи, за който Великден не е само най-важният ден от годината; **първият Великден е бил най-важният ден в човешката история.** Човекът на Възкресение Христово има изцяло различен поглед към света. Той вярва, че животът ни на земята, колкото и да е важен, е само въведение към най-важното събитие. **Вечният живот с Бога на небето е най-важното събитие.** Тази благословена надежда е дар, който получаваме единствено чрез вярата.

Възкресението е ключовият камък на арката и ъгловият камък на нашата вяра. Били Греам е казал: “Ако бях враг на християнството, аз щях да атакувам директно Възкресение Христово, защото това е сърцевината на християнството.” Апостол Павел дава същата оценка на Рождество Христово. Той е казал: “*Ако Христос не е бил възкресен, то празна е нашата проповед, празна е и нашата вяра.*” (1Кор.15:14)

Целта на днешната ми проповед е да предоставя на Бога шанс да спечели повече хора на Възкресение Христово и да задълбочи решимостта на онези от нас, които вече са хора на Възкресение Христово. В евангелието си Лука ни разказва, че първите хора на Възкресение Христово са били една група жени, които сутринта на Великден отишли на гроба на Исус. Каква чест е било това! **Да бъдеш първият, който е открил чудото на Възкресението Христово! Чудно е защо Бог е избрал това да са група жени.** Някакъв умен човек, вероятно мъж е предположил, че тъй като е искал Добрата новина да бъде разпространена по целия свят, Бог се запитал: “**Кой говори най-много и кой най-малко може да пази тайните?**” **На тази основа той избрал група жени. Аз не вярвам в това предположение.**

Жените са направили това откритие, просто защото са били първите, които са се опитали да извършат нещо за своя разпънат на кръста Господ. Те отишли на гроба, за да помажат тялото му с приятни аромати, какъвто е бил обичаят и открили, че Исус е възкръснал. Оказва се, че фактът, че тези жени са били първите хора на Възкресение Христово е друго доказателство за достоверността на Библията. Замислете се над следното. Ако книгата “Кодът на Да Винчи” беше права в твърдението си, че четирите евангелия от Новия Завет са пропагандни документи, създадени от Император Константин и от ранната църква, в тях нямаше да пише, че жени са първите очевидци на Възкресението. **Според тогавашният юдейски закон, свидетелството на жената пред съда е било невалидно,** с изключение на някои специални случаи. Ако евангелията бяха подправени документи, в тях щеше да пише, че Петър или някой друг от учениците е отишъл пръв на гроба, а не група жени. **Не е ли чудесно да знаем, че през 2000-те години от християнската история не е било доказано, че даже едно от твърденията в Библията е фалшиво?!**

В този момент скептиците от всяка епоха възразяват: “Вие искате от нас да повярваме, че умрял човек е излязъл от гроба си? Това е невъзможно. Не вярваме, че това може да се случи.” **Така са реагирали и всички ученици на Исус, когато за пръв път научили тази новина.** Невярващите от всяка епоха или се смеят на Възкресението или му се подиграват. Но вие знаете, че на скептика му е по-трудно да обясни случилото се, отколкото на вярващият. Случило се е нещо, което е разтърсило света. Всеки обективен наблюдател може да потвърди това. В периода от 7 седмици след смъртта на Исус малката група ученици се държали като подтиснати и страхливи хора, но след това се превърнали в борчески и енергичен отбор от евангелисти, които разпространили новината за Възкресението по целия свят. **Десет от първоначалните 12 ученици са били убити заради вярата им. Те можеха да спасят живота си, ако просто се бяха отрекли от Господа, но те не го направили. Обикновено хората не умират заради някаква лъжа.**

Според описанието в евангелието на Лука на случилото се на сутринта на първият Великден, двама мъже в блестящо облекло срещнали жените край гроба. Когато изпълнените със страх и благоговение жени им се поклонили, мъжете, които всъщност били ангели, им казали какво трябва да направят. Струва ми се, че те са казали на жените и на нас точно това, което се изисква от нас, за да бъдем хора на Възкресение Христово.

А) Човекът на Възкресението Христово търси Исус. Ангелите им казали, че те търсят живата личност на погрешно място. Но хубавото в този случай е, че жените поне са търсили Исус, което не може да се каже за учениците му, които изпълнени със страх и отчаяние се спотайвали зад заключените врати. В книгата на Йеремиа има едно голямо обещание към хората, които търсят Бога: “*Вие ще ме потърсите и ще ме намерите, когато ме потърсите с цялото си сърце. И вие ще ме намерите, казва Господ.*” (Йер.29:13) Приятели, аз харесвам огромните тълпи, които влизат в църквата на Рождество Христово. Ние знаем, че голяма част от тези хора посещават църквата много рядко. Ние ги посрещаме радушно, но очакваме те да разберат следното: **има голяма разлика между начините, по които се отнасяме към мъртвия герой и към живия Господ.** Ние отдаваме почит на паметта за мъртвия герой, например ежегодно в началото на м. Април отдаваме почит към паметта за Мартин Лутер Кинг Младши, а някои хора даже посещават родният му град Атланта. Ако Исус Христос не беше нищо повече от един мъртъв герой, вероятно щеше да е достатъчно веднъж годишно да посещаваме църквата. Но ако той е жив Господ, такова посещение не е достатъчно. Ако той е жив, тогава ние трябва упорито да го търсим. Къде трябва да го търсим? Самият Исус е казал: “*Където двама или трима са събрани в Мое име, там съм и Аз посред тях.*” (Мат. 18:20) Това звучи като описание на църквата. Честотата на посещенията ви в църквата ще ви даде достоверно доказателство за това, дали вярвате в мъртъв герой или в живия Господ.

Б) Човекът на Възкресение Христово помни Словото на своя Бог. Сутринта на Възкресение ангелите казали на жените: “*Спомнете си какво ви говореше той, когато беше още в Галилея: “Човешкият Син трябва да бъде предаден в ръцете на грешни хора, да бъде разпънат на кръста и на третия ден да*

възкръсне.” Тогава те си спомниха думите му.” (Лука 24:6-8 – мой превод) Самият Исус е казал: “*Небето и земята ще преминат, но моите думи никога няма да преминат.*” (Марк 13:31 – мой превод) Неговите думи стигат до нас в тази свята Библия. За нас, вярващите, Исус се е молил на своя Отец с думите: “*Освети ги чрез истината; твоето слово е истина.*” (Йоан 17:17) И до ден днешен Библията винаги е била атакувана. Книгата на Дан Браун “Кодът на Да Винчи” продължава да се намира в списъка на най-продаваните книги по света. В нея се твърди, че е фалшиво почти всичко, което се казва за Христос в Библията. Според тази книга Исус се е оженил за Мария Магдалена и те са имали дъщеря на име Сара, чиито потомци са станали крале на Франция. Вече има и филм със същото име. В него се твърди, че Исус никога не е казал, че е Бог и че той никога не е възкръсвал от смъртта. Наскоро по телевизионният канал “National Geographic” показаха един филм, озаглавен “Евангелието на Юда.” В този филм се твърди, че Исус е инструктирал Юда да го предаде. Филмът е създаден въз основата на един древен 13-страничен папирус, написан на коптски език. **Ние знаем, че още през 180 год.н.е. древните лидери на църквата са знаели за наличието на това и на други “фалшиви евангелия,” но са ги отхвърлили като неверни.** Единствената противоотрова срещу тези лъжи е истината на Божието Слово. Колкото сме по-запознати с четирите истински евангелия, толкова по-неподатливи ще бъдем към някое фалшиво евангелие.

В) Човекът на Възкресение Христово *вярва* в доброто. Оказва се, че жените, които на Възкресение отишли при гроба на Исус, са имали много по-добро поведение от учениците му. От мигът, в който чули добрата новина, че нашият разпънат Господ е възкресен, **те повярвали в това.** **А учениците не повярвали,** защото добрата новина им изглеждала като някаква глупост. Един от тях, Тома, стигнал до там, че казал, че няма да повярва, ако не види раните по ръцете и по гърдите на Исус. После Исус показал на Тома раните си и казал: “*Блажени са онези, които не са видели, но въпреки това са повярвали.*” (Йоан 20:29 – мой превод)

Изтъкнатият християнски мислител Пийл използвал следната притча, за да обясни възкресението. Той казал: “Нека да си представим, че едно неродено бебе, което се намира в утробата на майка си, е способно да мисли и да говори. Да си представим, че някой каже на това неродено бебе: “Много скоро ти ще напуснеш това място, ще бъдеш роден и ще влезеш в друг свят.” Нероденото бебе може да възрази: “На мен тук ми харесва. Тук съм хранен, на топло съм и се чувствам обичан. Не искам да напускам това място и да бъда раждан.” Но природата върви по пътя си и бебето се ражда. След като изтърпи пошляпването по дупето и поплаче малко, то поглежда нагоре към едно обичащо лице. Бебето е гушвано в обичащи ръце. Скоро то открива, че ако плаче или гука, може да получи всяко нещо, което поиска. Тогава бебето си казва: “Тук положението е по-добро, отколкото си мислех.” Годиците на детството отминават. После детето става юноша, младеж и зрял човек, а след години остарява. Повечето от частите на тялото му отслабват и започват да го болят. Един ден мисълта за смъртта започва да го тревожи. Той си казва: “Аз харесвам това място и не искам да го напускам. Смъртта ме плаши.” Но природата отново върви по пътя си и човекът умира. И какво става после? Библията твърди и аз вярвам, че човекът се ражда още веднъж и поглеждайки нагоре, вижда лице, което е по-красиво от лицето на майка му. Любящите очи го поглеждат отгоре, а под него са вечните ръце. Той е роден отново в небесното царство, където няма болка, няма смърт и няма грях. **Най-накрая той си е у дома.**” С цялото си сърце вярвам в тази притча, защото съм човек на Възкресението. Ако и вие вярвате в нея, вие също сте хора на Възкресението Христово.

Миналата неделя, на Цветница, след края на службата, ние забодохме по едно малко кръстче на ревера на всички присъстващи. Тогава при мен дойде едно 14-15 момче и ме попита дали са ни останали още няколко кръстчета. Аз му отговорих утвърдително и го попитах защо му трябват. Той ми каза, че иска да ги раздаде на някои от приятелите си. Дадох му кръстчетата **и след това благодарих на Господа за този млад човек, който не се задоволи с това, че прие добрата новина, а изпита нуждата да я сподели и с приятелите си.**

Наскоро в кабинета ми дойде мъж и ми разказа за една случка. Той тренира един от девическите отбори по баскетбол в нашата църква. В началото и в края на всяка тренировка и на всеки мач момичетата казвали Господната молитва. Оказало се, че едно от момичетата е от семейство, което не посещава църквата. След една от тренировките това момиче отишло при треньора и му казало, че изпитва неудобство, защото не знае Господната молитва. Треньорът ѝ дал копия на текста на Господната молитва и я помолил да ги раздаде на момичетата. В края на сезона треньорът научил, че това момиче и цялото ѝ семейство се присъединили към Христовата църква. Добрата новина се разпространила по неподозирани начини.

Когато отидем на небето, където се надявам че всички ще се озовем, ние искаме да сме способни да отговорим на много важния въпрос: “**Кого доведе със себе си?**” В началото на проповедта споменах за Били Греам. Искам да завърша с една история за него. Великият стар евангелизатор и жена му Рут боледували от смъртоносна болест и никой не знаел кога ще отидат на небето. Тогава жителите на родният им град Шарлот, Северна Каролина, организирано тържество в негова чест. На тържеството Били Греам разказал следната случка с Алберт Айнщайн, който пътувал с влак от Принстън за Ню Йорк. Дошъл кондукторът и

започнал да проверява и да продупчва билетите на пътниците. Когато стигнал до Айнщайн се оказало, че старият човек не може да си намери билета. Търсил го навсякъде, но не могъл да го намери и накрая кондукторът му казал: “Не се тревожете, г-н Айнщайн, не се нуждая от билета ви, защото знам кой сте.” След това продължил по пътеката, за да провери билетите на другите пътници, но през рамото си забелязал, че Айнщайн продължава да си търси билета. Тогава кондукторът се върнал при него и му казал: “Г-н Айнщайн, не се тревожете за билета. Аз знам кой сте.” А Айнщайн му отговорил: “**Млади човече, аз също знам кой съм, но не знам за къде пътувам!**”

После Били Греам казал: “Погледнете костюма, който нося. Той е чисто нов. Жена ми и децата ми постоянно ми натякват, че трябва да се обличам по-модерно, затова отидох и си купих този костюм за това тържество и заради още един случай - това е костюма, с който ще бъда погребан. Когато чуете, че съм умрял, не искам да си спомните костюма, който нося, а да запомните, че не само знам кой съм, но и знам къде отивам.” Човекът на Възкресението Христово знае за къде пътува и може да каже като Робърт Луис Стивънсън:

Звездите светят над планините;
звездите светят над морето;
звездите поглеждат нагоре към Всевишният Бог
и звездите поглеждат надолу към мен.
Звездите ще траят милион години,
милион години и един ден,
но Бог и аз ще живеем и ще обичаме,
когато звездите ще кажат “Исус възкръсна”
и вие ще отговорите “Наистина възкръсна!”

“Христос възкръсна!” “Той наистина възкръсна и отиде на небето.” Амин.

Да живеем с вяра по време на война

Съд.6:33-39; Съд.7:1-8

Нашият народ е във война. Ние сме във война, откакто бяхме нападнати преди около 5 години, на 11.09.2001. Тази война срещу тероризма е по-гореща от Студената война и вероятно ще трае поне едно поколение. Много американци не са пряко засегнати от тази война. Както обикновено, много американци се занимават с бизнеса си, безпокоят се поради криминалните престъпления и цените на горивото за колите си, но въпреки това с нетърпение очакват лятната отпуска и се интересуват кой ще стане шампион в националната баскетболна лига. Но ако имате обичан от вас човек в Афганистан или Ирак, вие през цялото време си мислите за войната. Почти всяка седмица получавам някое съобщение по електронната поща от нашите войници, които са във военната зона. Един от тези мъже, млад офицер наскоро бил в отпуск у дома си и след като се върнал в частта, в която служи ми написа следното писмо: “Наистина се почувствах почетен, когато ме накараха да се изправа пред всички в църквата. Много се развълнувах, когато разбрах колко много хора в родината подкрепят мен и моите войници и се надявам, че тези хора знаят колко съм им благодарен за тяхната обич и подкрепа.” Аз много често отговарям на такива писма. Опитвам се да използвам полезни думи, когато пиша на младите войници, които се намират в много опасни места.

Но и християните, които се намират на домашния фронт също се нуждаят от полезни думи. **Целта ми тази сутрин не е да разискваме дали беше мъдро или не да завладяваме Ирак преди три години. Целта ми не е да предполагам какво би направил Садам Хюсейн със своите оръжия за масово поразяване. Веднъж той ги използва срещу своите хора (кюрдите) и срещу иранците. Но ние все още не сме открили останалата част от неговите оръжия за масово поразяване.** Историците ще могат да изследват и да отговорят на тези въпроси. Сега в Ирак и Афганистан има около 180 000 американски войници. И двете държави са освободени и за пръв път в тяхната съвременна история там бяха проведени свободни парламентарни избори. И в двете страни сега управляват демократични и конституционни правителства. Поради много причини терористи, мотивирани от крайна ислямска идеология, воюват отчаяно срещу тези новопоявили се демократични правителства. Въпреки че много или даже мнозинството от американците считат, че завладяването на Ирак беше грешка, много американци вярват, че след като сме инвестирали толкова много човешки и материални ресурси там, ние сме длъжни да дадем на тези новопоявили се демокрации достатъчно защита от терористите, за да имат те шанс да оцелеят. *(Коментар: Трудно е да се каже кой е прав и кой греша, но сега фактите са следните: през 2020 – около 15 години след написването на тази проповед, САЩ ще оставят само 2000 войници в Ирак, където, както и в Афганистан, няма никаква демокрация, а местните хора считат, че САЩ са агресор. Това е още един пример, че пътят към ада е постлан с добри намерения. Не може да има износ на демокрация. Всеки народ сам трябва да решава как ще живее. Голяма част от сегашните бежанци, които заливат Европа, са от тези държави. Д.Пр.)*

Библията има да каже много неща за войната. Избраните хора от Бога, израелтяните, често пъти са воювали. Тази сутрин искам да ви преразкажа за Божията работа с Гедеон и неговите хора по времето на война, надявайки се, че преживяното от Гедеон ще ни даде напътствия в нашата борба срещу тероризма. Забележете, че в Съд. 5:33 се разказва, че могъща комбинация от народи преминали през река Йордан и се разположили на лагер в долината Езраел. Тази долина била житницата на Израел и жизненоважен кръстопът. **Който владее тази долина, той контролирал почти целия Израел.** В ст.34 се казва, че Духът на Господа избрал Гедеон да води една армия срещу врага. Всъщност Бог изпратил Гедеон и израелтяните да воюват. Ние, християните, почти интуитивно се противопоставяме на войната и това е правилно. Исус не се е прочул като войн, а е бил наричан **“Принца на Мира”** (Ис.9:6).

Войната е ужасно нещо, но понякога алтернативата на войната е нещо още по-лошо. Да позволяваме на диктатор като Хитлер, Сталин или Садам Хюсейн да унищожава невинни хора може би е по-лошо от войната. Исус е казал: “Блажени са миротворците” (Мат.5:9), но понякога тираните трябва да бъдат спрени, преди миротворците да могат да направят мира. Цар Соломон е казал, че има **“време за война и време за мир”** (Екл.3:8). А в един от псалмите си цар Давид казва: **“Благословен да е Господ, моята канара, който учи ръцете ми да воюват”** (Пс.144:1). Ние, християните по инстинкт сме хора на мира, но Исус позволил на учениците си да бъдат въоръжени, вероятно за самоотбрана.

Библията ни учи, че когато накрая Христос се върне победоносно, мечовете ще бъдат прековани в плугове и според мен танковете ще бъдат превърнати в трактори. **Но тъй винаги е реалист, Исус е предсказал, че в този греховен свят винаги ще има “войни и слухове за войни”** (Мат.24:6). А в Рим.13:4 Библията дава право на управляващият, на президента или на министър-председателя да използва меча, **за да наказва злосторника.** Гедеон е искал да бъде сигурен, че Бог го изпраща да воюва, поради което извадил на открито едно руно. Той извадил малко овча вълна за да престои на открито през нощта и казал: “Господи, ако наистина искаш да отида да воювам, направи така, че на сутринта вълната да е мокра, а почвата около нея да е суха.” На следващата сутрин вълната била мокра, а почвата около нея била суха. Но Гедеон все още не бил сигурен, поради което казал: “Господи, нека това да бъде направено отново, но този път нека вълната да е суха, а почвата около нея да е мокра от росата.” На следващата сутрин това се случило – вълната била суха, а почвата около нея била мокра.

Вие използвали ли сте вълната като средство, за да проверите каква е волята на Бога? Аз съм я използвал. Преди много години, след като завърших семинарията, аз исках да продължа обучението си, но не бях сигурен, дали това е волята на Бога за мен. Поради това се помолих: “Господи, ако искаш от мен да направя това, накарай някои от тези университети да ми предложи някакви пари за издръжка, защото ти знаеш, че аз не мога да си позволя да плащам още една година за обучението си.” И стана чудо, един от университетите ми предложи такава помощ. **Ние трябва да сме много внимателни, когато правим подобни проверки за волята на Бога.** Библията ни предупреждава, че не трябва да подлагаме Бога на изпитание, с изключение на една единствена област – даряването на десятък от дохода си. Това е единствената област, в която сме приканени да проверяваме, за да видим дали той изпълнява обещанията си. **От нас не се очаква да се опитваме да манипулираме Бога.**

Чувал съм за един управител на фирма с наднормено тегло, който се опитал да манипулира Бога. На път за работата си този човек минавал покрай една фурна за закуски. Веднъж той казал: “Господи, ако искаш от мен да се отбия в тази фурна, направи така, че пред нея да има свободно място за паркиране на колата ми.” По-късно управителят разказал на един свой служител за това: **“На осмата обиколка на квартала се оказа, че точно пред входа фурната има свободно място.”**

Добре е да предоставяме на Бога широка гама от възможности и да го молим да ни поведе в правилната посока. Но не организирайте изпитания на Бога, които са планирани, **с цел той да бъде манипулиран и да благослови това, което вие вече сте харесали.** В Съд.7:2 Бог наистина шокирал Гедеон. Бог казал: “Ти имаш твърде много хора.” Гедеон сигурно си е помислил: “Господи, какво казваш? Че имам твърде много хора? Видя ли хилядите вражески войни, които са на бивак в долината? В тази долина има повече хора, отколкото на плажа във Флорида през лятото, а аз имам само 32 000-на армия.” Но Бог бил непреклонен. **Той щял да даде победата на Гедеон, но искал всички хора да разберат, че победата е спечелена от Бога, а не от хората.** Поради това Бог казал: “Кажете на всички свои войници, които се страхуват, да си отидат у дома. Гедеон направил това и 22 000 от войниците му си заминали у дома.

Представете си как се е почувствал Гедеон, когато 2/3 от армията му го напуснала. Тогава Бог казал: “Гедеоне, ти все още имаш твърде много войници.” Поради това Бог измислил един малък тест. Той казал на Гедеон да наблюдава как войниците му пият вода от близкия поток. **Тези от тях, които лягали по очи край потока и пиели вода като кучета, били изпратени у дома. А онези войници, които клякали край потока, вземали вода в шепата си и пиели от нея, били оставени да участват в сражението.** Техният брой бил само 300 човека. Господ казал: “Това е всичко, от което се нуждаеш, защото аз ще спечеля победата за теб.” Сега

Гедеон наистина се изплашил, защото трябвало да се противопостави на огромната армия на противника само с 300 човека. Поради това Бог му казал: “Вземи слугата си Фура и тази нощ двамата се промъкнете сред враговете и чуйте какво си говорят.” Те направили това и чули как един войник разказва на друг войник сънят, който сънувал. Другият войник изтълкувал съня и казал, че това означава, че Гедеон и израелтяните ще победят. **С други думи, моралното състояние на врага е било ужасно. Когато чул това, Гедеон много се окуражил.** Господ казал на Гедеон да използва един странен метод на психологическа война. На всеки войник била дадена по сигнална тръба и една факла, сложена в стомна. В полунощ войниците се промъкнали и обградили вражеските войски. Когато сигналът бил подаден, 300-ти войници счупили стомните и извадили от тях горящите факли. След това надули сигналните тръби и извикали: “*Меч Господен и Гедеонов!*” Само си представете как всички вражески войници се събуждат в полунощ, обкръжени от факли, сигнални тръби и силни викове. Те си помислили, че израелската армия е огромна и панически побегнали. Даже започнали да се бият помежду си. Гедеон и израелтяните спечелили голяма победа, без въобще да извадят мечовете си от ножниците. **Бог свършил цялата работа.**

Какви уроци можем да научим от победата на Гедеон, които можем да приложим в живота си?

Първо, да молим Бог да насочва нашите лидери. Президентът Буш, Държавният секретар Ръмсфелд и генералите на бойното поле имат нужда от нашите молитви, а не от заядливи ни критики. Бог е насочвал Гедеон и продължава да насочва тези лидери, които вярват в него и го молят да им помогне. Всеки човек може да критикува нашите лидери, а християните се молят за тях.

Второ, не позволявайте на страха да ни побеждава. Главното различие между армията на Гедеон и армията на врага му не е била в големината им. Главното различие е било, **че едната армия е била смела, а другата е била страхлива.** Днес има някои безгръбначни нации, които вече са демонстрирали пред света, че лесно биват изплашвани от терористите. Основната цел на тероризма е да плаши хората. Осама бен Ладен е казал на света, че всяка страна, която престане да подкрепя Израел и САЩ, няма да бъде подлагана на терористични нападения. Някои американци вярват, че ако ние изтеглим войските си от Ирак, терористите ще ни оставят на спокойствие. Но това е една илюзия. Спомнете си, че на 11.09.2001 ние не бяхме в Ирак.

Ние, християните, не трябва да бягаме от никой друг, освен от дявола. В Библията е казано: “*Защото Бог ни е дал дух не на страх, а на сила, любов и себевладение*” (2Тим.1:7)

Трето, подкрепяйте тези, които понасят основният удар в сражението. Обърнете внимание, че в Съд.7:8 се казва, че когато всички израелски войници с изключение на 300 човека си отишли у дома, заминаващите войници оставили на 300-те оставащи всички провизии, които имали, с изключение на храната за път. Ние, американците сме благословени да бъдем защитавани от най-добрата армия на света. **Всички военни са доброволци.** Една малка част от нашето население стои на фронтната линия и защитава останалата част от нас. Ние трябва да направим всичко възможно тези войници, моряци и летци да са най-добре материално осигурени. Трябва да се грижим за техните съпруги и деца. Когато сме на летище или на друго място и минем покрай човек в униформа, нека да спрем за момент и да изразим благодарността си заради това, което вършат те за нашата защита. Тези войници воюват, за да защитят нашите свободи, даже свободата да казваме, че тяхната мисия в Ирак е грешка. Но трябва да сме много внимателни, че това, което казваме няма да ги опетни или да подрони моралът им. Наскоро видях стикер над задната броня на една кола на който беше изобразен един американски войник. Под него имаше надпис: “Дом на свободата поради храбростта.”

Четвърто, вярвайте в Бога за крайния резултат. Библията казва ясно, че “*Бог царува над народите*” (Пс.47:8). Победата е дар от Бога, но тя не винаги отива при най-силният. Пророк Захария пише: “*Не чрез сила, нито чрез мощ, а чрез моят Дух, казва Всемогъщият Бог*” (Зах.4:6 – мой превод). През мрачните дни на Гражданската война някой предложил на Президента Абрахам Линкълн: “Нека да се помолим **на Бог да е от нашата страна.**” Но Линкълн му отговорил: “Не, **по-добре е да се помолим ние да сме от Божията страна.**” Не вярвам, че Бог е неутрален в битката между свободата и тероризма. Библията казва, че: “*където е Господният Дух, там е свободата*” (2Кор.3:17).

Обикновено Бог благославя смиреният, а не арогантният човек. Обикновено Бог подкрепя тези народи, които са загрижени за потиснатите и нископоставените, а не онези, които жадуват за власт и богатство за себе си. Ние не можем да знаем какво ще е бъдещето на Ирак или Афганистан. Но тези два народа имат шанса да бъдат освободени, каквито не биха били, ако Садам и талибаните бяха продължили да управляват. Този шанс беше платен с цената на огромни жертви от страна на афганистанците, иракчаните и на коалиционните сили. Ние трябва да се молим и да сме убедени, че жертвите, които бяха дадени, не са умрели напрасно.

Струва ми се, че е правилно да завършим тази проповед с молитва. Преди 62 години Президентът Франк Рузвелт обявил по радиото началото на нахлуването на съюзническите войски (**денят Д**) във Франция **на 6.06.1944.** Тогава той водил страната в молитва. Сега ви предлагам да се помолим с част от тази молитва.

Нека да се молим: “Всемогъщи Боже: нашите синове, гордостта на нацията, в този ден поставят началото на огромно усилие, в битка за запазване на републиката, на нашата религия и на нашата цивилизация и за освобождаване на страдащото човечество. Води ги непрестанно и вярно; давай сили на ръцете им, издръжливост на сърцата им и непоклатимост на вярата им... Душите на хората ще бъдат разтърсени от насилията на войната, защото тези мъже наскоро бяха извлечени от пътищата на мира. Те не се сражават поради жажда да завладеват. Те се сражават, за да освобождават... Те копнеят за края на битката и за тяхното завръщане в техния небесен дом. Отведи ни до спасението на нашата страна и заедно с нашите братски нации – до един световен съюз, което ще доведе то сигурен мир – мир, който ще е неуязвим от плановете на недостойните хора. И това ще е мир, който ще позволи на всички хора да живеят свободно и да се жънат справедливите награди за своя честен труд. Нека да бъде твоята воля, Всемогъщи Боже. Амин.”

Да изпращаме добри послания

Еф.4:15; Еф.4:29-32

Случките, за които ще ви разкажа се случват хиляди пъти ежедневно по цяла Америка в много варианти. Мястото на действието може да е кабинета на пастора или на съветника, или тези думи могат да бъдат казани на най-близък приятел по време на пиене на кафе, или докато бягаме за здраве в парка.

Първо се чува гласът на съпругата: “Чувал ли си за великото каменно лице. Е, аз съм се омъжила за него. Всичко, което виждам от Боб по време на закуската е ръката му, с която поставя чашата с кафето си на масата, **докато се крие зад сутрешния вестник.**” След това се чува гласът на съпруга: “Жена ми е наистина много привлекателна личност **до мига, в който си отвори устата.** Тя притежава способността да опъва така нервите ми, както ги опъва дращането на тебешира по черната дъска. И тя продължава независимо от това, дали вие отговаряте или си мълчите. Някои хора се записват в курс по голф, защото обичат тази игра, а аз се записах, за да избягам от нея.”

Оплакванията, които току-що чухте са свързани с разговорите и общуването. **90% от семейните проблеми са свързани с разговорите и общуването.** Поради това е добре, когато започваме тази серия от проповеди, посветени на семейството, първата проповед да бъде озаглавена “За изпращаме добри послания.” Думите, които подбираме и тонът, с който ги изричаме са от съществено значение за успеха на брака. В Еф.4 Апостол Павел ни представя идеала за общуване. Намерението му е било съветите му да бъдат прилагани в общуването в рамките на църквата. Но със същата сила думите му са валидни и за семейството.

Той е казал: “*Говорейки истината с любов, ние ще израстваме във всички неща в Онзи, който е Главата, т.е. Христос*” (Еф.4:15 – мой превод) **Говорейки истината с любов е същината на добрата комуникация.** Колко важни са добре подобрите думи, изречени на важните места с правилния тон, думите на истината, изречени с любов! Чух за едно семейство, в което бащата току-що бил починал. Пасторът отишъл да ги навести и попитал младия син: “Какви бяха последните думи на баща ти?” Момчето отговорило: “**Той въобще не проговори. Мама беше с него до смъртта му.**” Всъщност съпругът и съпругата си разменят милиони думи по време на брака си. Обобщеното отражение на всички тези думи е директно свързано с успеха или провала на брака.

Първият призив към нас е **да не изричаме обидни и нараняващи думи.** Трябва да избягваме да казваме неподходящи думи. В същото време трябва да помним, че можем да предизвикаме голямо объркване в брака си, ако не успеем да кажем тази неща, които трябва да кажем. Веднъж една съпруга станала участник в автомобилна катастрофа. Тя веднага се обадила на мъжа си по мобилния телефон. Може би си мислите, че знаете кое е първото нещо, което ѝ е казал той? Да, но той не ѝ е казал това. Вместо това той казал: “**Слушай добре. Не признавай нищо. Кажете на полицаия, че нямаш нищо за казване, пред ида поговориш с нашия адвокат. Аз ще се обадя на застрахователната компания.**” А тя доста сонпнато го попитала: “Имаш ли нещо друго да ми кажеш?” Той ѝ отговорил: “Не” Тогава тя казала: “**Е, в случай че те интересува, аз се намирам в болницата с четири счупени ребра.**” Ох, грешката на този съпруг е била наистина сериозна! Първият съвет за добрата комуникация е следният: **Избягвайте обидните думи.** Апостол Павел е казал: “**Никаква гнила дума да не излиза от устата ви**” (Еф.4:29).

Първото правило е: “**Никога не се карайте помежду си в присъствието на други хора.**” Колко ужасни са тези семейни двойки, които публично се замерват с малки вербални стрели! Той казва: “Хей, благодаря ви, че ни поканихте на обяд, защото във фурната ни в къщи има паяжина!” Или той казва: “Ние в сряда бяхме в Уилямсбърг.” А тя му отговаря: “Не, бяхме там в четвъртък.” Мери, ти много добре знаеш, че бяхме там в сряда.” След това те започват да се препират и да спорят, а през това другите хора, които ги

слушат се чувстват ужасно неловко и ги съжаляват. Никой освен свещеника и брачният консултант не трябва да чува, как съпругът и съпругата се карат помежду си. **Децата не трябва да стават свидетели на тези сцени. Нито пък някои от родителите или приятел, с когото мъжът ходи на риболов има право да се намесва в техните спорове. Това е изключително техен и само техен проблем.**

Второто правило гласи: **“Никога не си крещете един на друг, освен когато къщата ви гори.”** Апостол Павел ни призовава да премахнем от себе си всяко огорчение, ярост, гняв, вик и хула, заедно с всяка форма на злобата. (Еф.4:31). А мъдрият стар Соломон си съветва: **“Мекият отговор прогонва яростта, а оскърбителната дума възбужда гняв”** (Пр.15:1 – мой превод). Това правило изисква от нас да притежаваме голям самоконтрол - така не позволяваме на гнева да се засили. Ако усещате, че още малко и двамата ще започнете да си крещите, обявете 15-минутно прекъсване на мача, докато възстановите контрола над себе си. Ако към алкохола се прибави и спречкването, много трудно ще се запази контрола над ситуацията. **Помнете, че никой от вас никога няма да спечели в семейния спор. Ако спорът не се води внимателно и с обич, и двете страни губят.** Запомнете, **че съпругите и съпрузите са по-нараними един от друг в сравнение с раните, които получават от всеки друг човек.** Поради това всяко унижително име, с което ще наречете брачния си партньор в момент на гняв никога няма да бъде забравено. То може да бъде простено, но никога няма да бъде забравено. Поради това, бъдете много внимателни.

Третото правило е следното: **“Избягвайте думи като “винаги” и “никога.”** Когато използвате тези думи за да обвините в нещо брачния си партньор, почти винаги те са неверни, погрешни и увреждащи. Вие знаете какво имам предвид. “Джон, ти винаги подкопаваш усилията ми да науча децата на ред.” Или “Мери, ти никога не се отнасяш любезно към родителите и роднините ми.” **Тези крайни твърдения почти винаги са преувеличени и само влошават проблема с комуникацията.** Добрият брак може да се справи с добър и искрен спор, даже когато и двамата партньори са ядосани. **Гневът не е грях.** Апостол Павел ни предупреждава да не позволяваме на слънцето да залезе, докато ние сме ядосани (Еф.4:26), **което означава, че трябва бързо да се справяме с гнева и да не го оставяме дълго да ни контролира.** Не позволявайте на гнева дълго време да ви владее и по този начин да трови домашната атмосфера. Пастор Чарлз Суиндъл казва, че той и жена му взели твърдото решение никога да не си лягат да спят, докато някой от двамата е ядосан на другия. Суиндъл казва: “Разбира се, към 3:30 сутринта вие ще сте съгласни на всичко, стига да можете да си легнете. Даже ако някой от нас трябва да загуби в спора, така е по-добре, отколкото да спим заедно, обърнати с гръб един към друг и да сме обхванати от стаена омраза.” (Коментар: Превел съм 10-тина книги от Суиндъл, една от които е озаглавена „Здравото семейство.“ Можете да ги намерите на <http://methodist.bg/resursi/knigi/> Д.Пр.)

А сега да престанем с негативните неща и да се обърнем към позитивните. **Как можем да изпращаме добри послания един към друг?**

1. **Добрите послания са пълни с истина.** Тъй като доверието е от съществено значение за щастливия брак, **истината трябва да бъде защитавана с цената на всичко.** Големият швейцарски психиатър д-р Пол Търниър е написал, че за съпругът и съпругата криенето на някаква важна тайна един от друг е нанасяваща толкова, колкото и изневяратата. Всяка тайна създава отчуждение, подсилва подозрителността и намалява взаимното споделяне и доверие. Говоренето на истината и то с обич е много трудно нещо, особено когато истината е неприятна. Някои семейни партньори заменят истината с прекалена доза състрадание. Те казват: “О, Джон, това, което се случи в службата ти по-никакъв начин не е поради твоя вина. Твоят началник е неразумен. Няма и грам истина в неговото критично отношение към теб. Ти просто си използван като “жертвено агне.”” Но няма никаква полза от повърхности заблуди. **Всички ние се нуждаем в правилното време да чуем истината от някой, който ни обича.** Как можем да ставаме по-добри и да израстваме, ако онзи, който ни обича най-силно никога не е пределно откровен с нас и не ни казва истината за нас самите?

Това ни отвежда до второто указание за добрите послания: **те трябва да са тактични.** Да, ние трябва да казваме истината на нашите съпруги или съпрузи, но не трябва да ги удряме с тази истина като с тояга по главата. **Ние трябва да изричаме истината с обич.** Ако понякога проповедта ми е твърде дълга, дълг на жена ми е да ми каже. Но аз се надявам, че тя ще изчака, когато аз съм в подходящото настроение и не съм твърде уморен и тогава ще ми съобщи тази новина колко се може по-нежно. Има погрешен и правилен начин за съобщаване на лоша новина. Нека да ви дам един пример. Първо, за лошия начин. Съпруг казва на жена си: “Ние отново сме превишили лимита на кредитната си карта. Когато беше ученичка в гимназията, по математика не изучавахте ли действията събиране и изваждане?” Нищо добро няма да излезе от този начин на разговоряне. Колко по-добре е да се каже: “Скъпа, ние отново сме превишили лимита на кредитната карта. Нека да седнем и да проверим това. Можем да съставим план, за да не позволим това отново да се случи.” В първото послание липсва тактичност, а във второто – има. Третият съвет за добрите послания е следният:

“Посланията трябва да са конструктивни.” (Коментар: Това означава, че те не трябва да са “обици приказки,” а да предлагат конкретно решение на проблема. Д.Пр.) Апостол Павел ни призовава винаги да внимаваме, думите ни

да са полезни за изграждането на другите, според техните нужди и думите ни да са от полза и на онези, които слушат (Еф.4:29). Преди известно време бях в гробището и четях надписите на надгробните плочи. На гроба на една жена прочетох едно красиво описание за характера на една съпруга и майка. Очевидно то беше написано от нейния съпруг. Тогава се запитах, дали той ѝ е казал тези неща, когато тя е била жива? **Надписите върху надгробните плочи са извинителен заместител на укрепващите и позитивни думи, които трябва да бъдат изричани пред същите хора, още докато те са живи.** Създайте си навика редовно да казвате на съпруга или на съпругата си: “Едно от нещата, които харесвам в теб е...” и след това кажете конкретното нещо с нежен комплимент. Чуйте някои примери, за да стимулирате своето творческо въображение: “Ти ме караш да се чувствам силен и уверен...; Ти не обръщаш внимание на глупавите забележки на майка ми и продължаваш да се отнасяш любезно към нея...; Ти си готова да стоиш през целия дъждовен следобед на стадиона, само за да си с мен...; Ти си специална майка...; Ти ме караш да се смея...; Ти въобще не се оплакваш, че изхвърляш боклука...; Ти си духовният лидер в нашето семейство...;”

Е, добре, надявам се че схванахте каква е идеята. **Бракът не може да оцелее, ако се храни само с огризки.** Той трябва да бъде хранен постоянно, в противен случай брака заличава. След като обсъдихме как да избягваме изпращането на вредни послания и как да изпращаме добри послания, нека да ви предложим семейно да участвате в едно конструктивно неделно упражнение по подобряване на комуникацията. Нужно е само да отделите около един час от времето си, вниманието ви да не е отвлечено от нещо друго, да имате две тетрадки и два молива или две химикалки.

Давам ви два въпроса, на които трябва да отговорите писмено. Въпросите са следните: “Какво най-много харесвам в начина, по който ти се отнасяш към мен?” и “Как аз бих искал ти да се отнасяш към мен?” След като отговорите писмено на първия въпрос, нека всеки от вас да го прочете пред другия. След това обсъдете написаното и после започнете да пишете отговора на втория въпрос. Например, съпругата може да каже на съпруга си, че тя се нуждае от редовни разговори с него и че се ядосва от това, че той се фокусира изцяло в гледането на телевизия. А съпругът може откровенно да каже на жена си, че има нужда да я чуе как от време на време тя му казва: “Хей, гордея се с теб! Ти продължаваш да си мъжът на мечтите ми!” Всеки от двамата може да каже на другия: “Искам да има по-малко рутина и повече романтика в начина, по който се любим.”

След задълбочени изследвания един германски социолог установил, че през първата година от брака им съпругът и съпругата си разговарят ежедневно по 70 минути помежду си. През втората година ежедневното време за разговори намалява до 30 минути и продължава да намалява през всяка следваща година. **В края на осмата година след сватбата повечето съпруги и съпрузи отделят много малко време за разговори помежду си. Това е смъртоносно.** Преди малко ви разказах случката със съпруга, който отговорил погрешно на жена си, която пострадала при автомобилна катастрофа.

А сега искам да ви разкажа за едно много по-различно и по-позитивно послание, изречено при сходна ситуация. Жената станала участничка в пътен инцидент, който станал по нейна вина. Никой не бил ранен, но тя била ужасена, защото колата ѝ била нова. Тя бръкнала в кутията за ръкавици, за да вземе нужните ѝ застрахователни документи. На челната страница на застраховката имало прикрепена следната бележка, написана от ръката на съпруга ѝ: **“Скъпа, в случай на инцидент си спомни, че аз обичам теб, а не колата.”** Браво! Ето това е пример за добра комуникация.

Винаги съм си мислил, че Уинстън Чърчил, министър-председателя на Англия по време на Втората световна война е един от най-брилянтните личности на 20-я век. А сега вече съм сигурен в това. Открих едно изказване, което той е направил, когато вече е бил на преклонна възраст, около 1-2 години преди да умре. Някой го попитал: “Ако можехте отново да изживеете живота си, какъв бихте искали да бъдете?” С весели пламъчета в очите си Чърчил отговорил: **“Ако можех да изживея втори път живота си, аз бих искал да съм вторият съпруг на г-жа Чърчил.”** Ето, това е прекрасно съпругеско послание.

Един от любимите ми поети, Арчибалд Рътлидж, е написал едно стихотворение, озаглавено “Окончателното доказателство.” Ако искате да получите висока оценка, запишете следните думи на картичката по случай Св. Валентин:

Аз не се нуждаю от някакво огромно чудо, за да повярвам в Бога:
Достатъчно ми е да видя една теменужка,
стръкче поникнала златника или една-две маргаритки.
Но ако се налага да притежавам някаква магия или чудо,
което да разбие на парчета съмненията ми и да докаже,
че наистина има Бог – това ще бъдеш ти!

Приятели, ето това имам предвид, когато говоря за изпращане на добро послание!

Да побеждаваме страха си

Марк 4:35-41

Преди много години, когато бях млад проповедник, един ден забелязах, че едно ново семейство се настани да живее наблизо до църквата ми. Поради това един късен следобед реших да го посетя. Видях, че в двора беше паркирана нова кола. Отидох при задната врата, която гледаше към мястото, където беше паркирана колата. Натиснах копчето на звънеца само веднъж и чух дълбоко, басово ръмжене, който звучеше като приближаваща гръмотевица. То идваше от зоната зад колата и накара космите по тила ми да настръхнат. Погледнах наляво и видях, че на около 6 метра от мен се намираще присвито и готово за скок огромно германско овчарско куче, с пламтящи от злоба очи и блестящо бели зъби. Бих могъл да кажа, че то искаше да вземе някоя част от мен. Започнах бавно и заднишком да се отдалечавам от задната врата, като се насочих към колата си, а през това време **отпращах думи на пасторско успокоение към кучето**. То облекчи придвижването ми, като запазваше 6-метровата дистанция между него и мен. **То сигурно е било баптистко куче**, *(Коментар: Каламбур, понеже Букнайт е методистки пастор. Д.Пр.)* защото аз никога в живота си не съм срещал куче, **което да е имало проблем с методистки проповедник**. Най-накрая стигнах до колата си, скочих бързо в нея, затръшнах вратата и произнесох една бърза молитва на благодарност за тази небесна закрила.

През останалата част от този ден не можах да свърша много работа, защото страхът беше откраднал енергията ми. Отидох си у дома. От там се обадох само веднъж по телефона. Позвъних на мой приятел, месният баптистки проповедник и му разказах за това ново семейство, което беше пристигнало да живее в нашия град **и че съм напълно убеден, че те са баптисти**. *(Коментар: Още една шега. Д.Пр.)* В книгата си “Победата над страха” Базил Кинг казва, че страхът причинява повече нещастия отколкото сумата от последствията от всички грехове и болести в живота ни. Той пише: “Ние не боледуваме през цялото време. Ние не извършваме грехове през цялото време. **Но повечето хора през цялото време се страхуват от нещо или от някого**.”

Тъй като страхът и безпокойството са толкова широко разпространени, целта на днешната ми проповед е да ни помогне да преодолеем тези проблеми. Чудото, описано в Марк 4:35-41 е Божият дар за нас, страхливите хора. Една нощ Исус и учениците му прекосявали с лодка Галилейското езеро, което е широко 6 мили. Исус и 12-те му ученици натоварили лодката до максималната ѝ товаровместимост. Исус заспа на една възглавница в кърмовата част на лодката. Излязла буря. Учениците, с широко отворени от страха очи, събудили Исус. Тогава той извършил чудо, като заповядал на вятъра да утихне. От тази случка последователите на Исус от всички поколения могат да научат някои основни правила за начина, по който трябва да побеждават страха си.

Първото нещо, което трябва да научим е, че **основателният или нормалният страх е добро нещо и е дар от Бога**. Ако не беше така, когато съм в зоологическата градина, аз може би ще се изкуша да прескоча оградата и да потупам по главата полярната мечка. Но страхът ме възпира да не направя това. Повечето от нас, заетите хора, могат да се изкушат да нарушават ограничението на скоростта много по-често, ако не се страхуваха от човека с въртящата се синя лампа на покрива на колата. Това ми припомни една случка. Преди няколко седмици шофирах през град Пипертън, щата Тенеси, който се намира от другата страна на Ковиервил и пропуснах да видя един пътен знак, че на едно място скоростта е ограничена до 40 мили/час. Внезапно зад мен се появи колата със синята мигаща светлина. **Трябва да ви призная, че много се обърках и когато полияя ме помоли да му дам шофьорската си карта, аз му подадох кредитната си карта. В този момент още повече се притесних, защото си помислих, че полияят може да реши, че се опитвам да го подкупя**. Разказвам ви това за да подчертая, че основателният и нормален страх ни предпазва от опасностите.

Но от друга страна трябва да знаем, че ненормалният и прекомерен страх е чудовище, което може да парализира и да унищожава. Паниката е страх, който е станал неконтролируем. Представете си учениците в тази лодка през нощта по време на бурята, която им се струвало, че лодката им ще бъде залята от вълните, ще потъне и те ще се удавят. Вероятно те са се намирали на около 2 мили от най-близкия бряг и им се е струвало, че нямат шанс да се спасят. В паниката си те изпищели към Исус: “Не те ли е грижа, дали ние ще умрем или не?” Когато се вгледаме в тази история, ние веднага забелязваме причината за прекомерния страх който ни обзема във всяка ситуация. **КОГАТО НАШИЯТ ИЗТОЧНИК НА СИГУРНОСТ НЕ Е ДОСТАТЪЧНО ЗДРАВ ДА НИ ИЗДЪРЖИ, ТОГАВА НИ ОБХВАЩА ПАНИЧЕСКИ СТРАХ**. Учениците му все още са били новобранци в отношенията си с Исус, поради което все още не били уверени кой е той и до каква степен трябва да са зависими от него. Те считали, че основната им защита от бурята е била малката лодка, а тя очевидно не била достатъчно надеждна и голяма, за да ги запази в бурята.

Понякога ми се присънва следният сън, който отново събужда страховете в мен. Присънва ми се, че ми предстои да се явя на най-важният изпит по висша математика в колежа, в който някога се обучавах.

Знам, че повечето от вас не биха изпаднали в паника в подобен случай. Но аз имам познания само по четирите основни алгебрични действия, които се наричат: събиране, изваждане, умножение и деление. Нямам никакви други познания по математика. Поради това, когато се налага да извършва някакви математически изчисления, компютърът в главата ми започва да свети с червена светлина и един вътрешен глас ми казва: “Бягай, за да спасиш живота си; ти си в голяма опасност.” Прекомерният страх се причинява от усещането, че източника на нашата сигурност не е достатъчно здрав, за да ни издържи.

Най-често срещаните видове страх са свързани с нещата, които ние не можем да контролираме. На никой от нас не му е гарантиран успеха в брака или в работата. Във фирмата, в които работим могат да направят съкращения на персонала или тя да бъдат продадена и поради това ние да останем без работа. Нито собственото ни здраве, нито здравето на членовете на семействата ни може да е гарантирано. Ние не можем да контролираме децата си през всичките 24 часа от денонощието, даже когато те живеят в нашия дом, а да не говорим за случаите, когато учат в колеж или университет в друг град. Поради това, ако самите ние сме източник на нашата сигурност, ние сме изкушавани да изпадаме в паника.

Когато бил събуден по време на бурята, Исус попитал: “**Защо се страхувате?**” На учениците му този въпрос може да се е сторил доста глупав: “**Не е ли очевидно защо се страхуваме? Ние ще потънем.**” Но Исус е знаел, че може да усмири бурята и е считал, че и учениците му са знаели това. Но те не знаели и поради това се паникьосали. От тук става ясно, че ние биваме обхващани от страх, когато започнем да се съмняваме, че нашият източник на сигурност не е достатъчно здрав, за да ни издържи.

Какво е лекарството срещу този страх? Лекарството е да изработваме увереност в себе си, че Бог е в нас и че той е всичко, от което се нуждаем. **Този вид увереност се нарича вяра.** По време на бурята Исус извикал: “**Утихни! Укроти се!**” Тогава вятърът престанал да духа и настъпило пълно спокойствие. След тази нощ учениците никога вече не се страхували от буря в Галилейското езеро, когато Исус бил с тях, **защото знаели, че той е достатъчен.** Колкото по-дълго живеели заедно с Исус, толкова повече учениците се научавали, че той не винаги усмирява бурите. Понякога неговото чудо било да им даде вътрешно спокойствие, даже когато бурята продължавала да бушува около тях. Друг път той не премахвал планините, които са пред тях, а ги правел способни да се изкачат на тях. Но учениците все повече се научавали, че Исус Христос винаги е достатъчен за техните нужди.

Ако развия в себе си увереността, че Бог винаги е с мен и че той е достатъчен за нуждите ми, аз мога с усмивка да очаквам утрешния ден, защото няма да има никаква заплаха, с която аз и Бог да не можем заедно да се справим. Да вярваш в това, означава да притежаваш лекарството срещу прекомерния страх. Веднъж на една млада състезателка по фигурно пързалане ѝ предстояло за стартира в първото си състезание. Точно преди да излезе на ледената пързалка тя се обърнала към треньора си и му казала: “Аз не мога да направя това, защото твърде много се страхувам.” А той ѝ отговорил: “Не, ти не се страхуваш. Ти просто си нервна. Има голяма разлика между това да се страхуваш и да си нервна. Например, ако човек влезе в ресторант и си поръча храна за 100 долара, той може да е малко нервен, но ако има 100 долара в джоба си, той знае, че може да се справи. Страх има когато поръчваш храна за 100 долара, без да имаш никакви пари в джоба си.” **Състезателката схванала смисъла на това, което ѝ казал треньора.** Тя стигнала до заключението, че има способности и е подготвена, за да се представи добре. Поради това излязла на леда, играла прекрасно и спечелила състезанието. Християните имат източник, който е много по-голям от 100 долара в джоба или самоувереността. Ние имаме всемогъщия Бог на наша страна. Той ни е обещал: “Никога няма да те изоставя или да те забравя” както и “Моята милост ще ви е достатъчна.” Колкото повече вярваме в достатъчността на Бога, толкова по-силно ще бъдем имунизирани срещу прекомерния страх.

А сега искам да ви дам няколко практически съвети за отблъскване на атаките на страха.

1) **Откривайте страха си и го пропъждайте в името на Исус.** Помнете, че дяволът е основна част от нашия проблем. Той иска ние да живеем в страх. Но Библията казва, че ако ние му се противопоставим в името на Исус, той ще се обърне и ще избяга (Як.4:7). Има нещо изключително могъщо, което е свързано с името на Исус.

2. **Обсъдете вашия страх с някой доверен приятел-християнин.** Когато разкажем на някой човек за страховете си, те намаляват.

3. **Ако е възможно, разходете си и разкажете на Бога за своя страх.** В разхождането на открито има някакъв лекуващ ефект, а когато това се комбинира с молитва, успокоението е силно и всеобхватно.

4. **По време на молитва четете Пс.23.** Четете всеки ред от този велик псалм и след това произнасяйте молитва, свързана с текста на този ред. Например, първият ред е: “**Господ е Пастир мой.**” След това можете да кажете следната молитва: “Господи, знам, че сега ти си моят пастир, даже и аз да съм единствената овца в твоето стадо.” Това упражнение е особено резултатно, когато сте обхванат от панически страх нощем.

5. **Водете си личен дневник, в който записвайте страховете, които вие и Бог сте победили заедно.** С всяка победа вие ще получавате допълнителна увереност за бъдещето. Един от обичаните и ярки спортни

личности беше баскетболният треньор Джими Валвано, който ръководеше щатския отбор на Нова Каролина през 1983 г. По-късно той стана великолепен телевизионен коментатор и духовит хуморист. **Но Джими ще бъде запомнен преди всичко заради храбрият начин, чрез който се бореше със заболяването си от рак.** Само няколко седмици преди да умре, по националната телевизия предаваха тържественото му награждаване. В обръщението си към милионите зрители той ни разкри сърцето си, което не се страхуваше от рака и от каквото и да друго нещо. Джими Валвано каза: “Сега аз водя друга битка. На мен ми е трудно да ходя и да стоя прав продължително време. Ракът отне голяма част от физическите ми сили. Ракът атакува и унищожавя тялото ми. **Но ракът не може да докосне разума ми, сърцето ми и душата ми. Аз вярвам в Бога и се надявам, че нещата могат да се подобрят за мен.** Но даже и да не се подобрят, аз ви обещавам следното – **аз никога няма да се предам.** Никога няма да престана да се боря. И ако ракът ме отнесе от този свят, тогава аз просто ще направя всичко, на което съм способен, за да отида на небето и да бъда най-добрият треньор, който те някога са виждали там горе.”

Много столетия по-рано, Апостол Павел разкрил своята тайна за побеждаване на страха. Той написал: *“Нищо в цялото създание няма да може да ни отдели от обичта на Бога, която е в Христос Исус, нашия Господ (Рим.8:39).*

Ако дълбоко в сърцето си знаете това, вярата ви ще побеждава всеки страх!

Излекуван от великият Лечител

4Ц.5:1-16

Каква мисъл ви идва в главата, ако спомена думата “излекуване” тук в църквата? Професионалните лечители, които се показват по телевизията? Християнските учени? Едно място във Франция, където сакати хора изглежда, че са проходили? Или Исус, който направил един сляп човек да прогледне? Или може би нито едно от тези неща? Ако сте в бакалията и погледнете към някое от таблоидните списания, които са изложени там и прочетете думата “излекуване” на челната страница, за какво ще си помислите? За някаква нова диета? Или за някакви чудодейни хапчета? Твърде е вероятно. Ние имаме склонността не да разглеждаме изцелението като нещо общо, а го разделяме на отделни части. Ако имаме някаква телесна болка, ние отиваме при този лекар, който се е специализирал в лечението на конкретната болест. Ако нещо с духът ни не е добре, ние отиваме при свещеника. Ако нещо в главата ни се обърка, ние отиваме при психиатър. В известен смисъл този подход е правилен.

Но Библията не разделя изцелението на тези ясно отделени области. Обратното, **Исус предлага цялостно изцеление на тялото, духа и на разума на човека.** Съвременната медицина потвърждава колко прав е Исус. Психиатрите говорят постоянно за “холистична медицина,” една представа, според която всички нужди на човека: психологични, телесни, социални и умствени трябва да бъдат вземани предвид и да бъдат разглеждани като едно цяло. **Те знаят, че има дълбока и силна обвързаност между духа, разума и тялото.**

Всеки човек е една неразделима симфония от музикални части, изпълнявани от различни инструменти. За да се извърши истинско и пълно изцеление на човека, той трябва да бъде лекуван цялостно като личност, така както е правил Исус. Мнозина от вас знаят, че някои от новостите в лекуването на сърдечните болести и на трансплантациите на сърцето са се случили тук, в Мемфис и някои от лекарите, които са членове на нашата църква, са имали водещо участие в тези новости. Първата в света успешна трансплантация на сърце беше извършена през 1967 година в Южноафриканската република от д-р Кристиан Бернард. По-късно, разказвайки за своите преживявания, д-р Бернард много често казвал, че едно от първите желания на пациентите му е било да видят собственото си старо сърце. Д-р Бернард удовлетворявал желанието на пациентите си и им показвал буркан, в което било поставено сърцето им и те често пъти казвали: **“Благодаря ви, докторе, че ми взехте старото и болно сърце и ми дадохте ново сърце.”** **На едно, скрито дълбоко в нас ниво, точно това прави Бог за вас и за мен.** Когато говорел за нуждата ни да бъдем родени отново, Исус всъщност казвал, че ние имаме нужда от ново сърце.

Чрез вярата си в Исус Христос ние можем да изживеем този вид сърдечна трансплантация. Ние получаваме прошка, променено сърце и в нас заживява Светия Дух. Постепенно нашите схващания, ценности и приоритети се променят. Мирът и радостта заменят чувството за вина, гнева и егоизма. Ние наистина ставаме нови. Това чудо е единственият източник на истинското изцеление. Бог е великият Лечител. Само той изцелява цялостно и напълно духът, разума и тялото на човека. Моят стар шотландски учител обичаше да казва: “Ако въобще има някакво изцеление за нараняването ни от друг човек, то задължително трябва да дойде не от страна на човека, а от Бога.” Единствено Бог може да ни даде ново сърце. Тогава от тези изцелени сърца потичат реки на изцеление към тялото и разума.

Как получаваме достъп до този вид изцеление? **Чрез вяра и подчинение.** За да видим тези истини демонстрирани в живота на човека, ние ще разгледаме историята за Нееман в 4Ц.5. Нека да ви въведе накратко в тази история. Тя се е случила около 800 г.пр.Хр. Тогава арамейската държава е била най-силната държава в Близкия изток и е била разположена северно от Израел, на територията на сегашна Сирия. Тогавашният цар на тази държава се е наричал Бен-Хадад, а царят на Израел се казвал Йорам. В 4Ц.5 ние се запознаваме с един човек, наречен Нееман. Той е командир на арамейската армия, но е болен от проказа. Тогава проказата, подобно на днешната болест “спин,” е била една от най-страшните болести. **Повечето форми на тази болест са били неизлечими, а самата болест е била извънредно заразна.** Но тъй като Нееман продължил да бъде командир на армията, вероятно неговото заболяване или е било в по-лека форма или е било в ранен стадий. Преди времето на тази история, асирийците били извършили някои набези в територията на Израел и били взели някои военнопленници. Сред тях било и едно младо израелско момиче, което станало слугиня на жената на Нееман. Това младо момиче не било забравило своя Бог и неговия пророк Елисей. Ние не знаем името на това момиче, но нейното свидетелстване е направило възможно да се случи **едно чудо, което е толкова значимо, че Исус е говорил за него 800 години по-късно** (Лука 4:27).

Родителите на това младо момиче несъмнено са си свършили работата прекрасно. Тази случка илюстрира следната Библейска истина: **“Възпитавай детето в пътя, по който трябва да върви и даже когато остарее, то няма да се отклони от него.”** (Пр.22:6 – мой превод). Нееман бил готов да опита всякакъв начин за лечението си, защото лекарите, които го лекували, не му давали никаква надежда. Поради това Нееман помолил царят Бен-Надад да му разреши да посети пророк Елисей в Израел. Царят се съгласил и даже изпратил едно писмо по този повод до израелският цар Йорам. Бен-Надад си мислел, че пророк Елисей е подчинен на цар Йорам, поради което в писмото си пишел: “Моят човек Нееман идва при теб, за да бъде излекуван от проказата, от която боледува.”

Когато получил писмото, кръвното налягане на цар Йорам се покачило рязко и той избухнал от гняв. От възмущение разкъсал чисто новите си дрехи и закрепял: “Той за какъв ме мисли, че съм? Бен-Надад просто иска да воюва с мен.” Когато научил за тежкото положение, в което се оказал цар Йорам, пророк Елисей му изпратил една бележка, в която пишело: “Не е нужно да се тревожиш. Просто изпрати генерал Нееман при мен.” И така, генерал Нееман отишъл в дома на пророка със своят керван от карети и слуги. Той носел със себе си злато, сребро и скъпи дрехи на приблизителна стойност в днешни пари около 1,2 мил. долара. Аз даже си представям, че в групата е имало и няколко тръбачи, които трябвало да обявят пристигането на генерал Нееман.

Но вижте какво се случва. Елисей даже не излязъл пред входната врата, за да посрещне генерала. Вместо това Елисей изпратил навън един свой слуга. Слугата казал на Нееман: **“Божият пророк Елисей каза да отидеш и да се потопиш 7 пъти във водите на река Йордан и по този начин Богът на Израел ще те излекува. Довиждане и всичко хубаво.”** **Генерал Нееман бил сразен!** Той очаквал към него да се отнесат като към много важна личност, каквато всъщност бил, а вместо това той трябвало да разговаря с един прост слуга. Ядосал го и начинът, по който му казали, че ще бъде излекуван. Защо би трябвало да се къпе в тази малка, кална и грозна река Йордан, когато в Арам имало няколко наистина прекрасни и чисти реки? **Поради това Нееман си тръгнал отвратен.**

Според вас, защо Елисей не е излязъл и не е поздравил високопоставен посетител? Може би Бог е разкрил на Елисей, че на Нееман му липсва достатъчно смирение, поради което трябва да бъде научен да се смирява. Забележете, че Нееман е имал своя представа за начина, по който би трябвало да бъде излекуван. **И ние сме същите като него. Ние обичаме да даваме предписания, но ни е трудно да изпълняваме указанията, които някой друг ни дава.** Някой казва: “Жена ми и този глупав съветник казват, че аз съм егоист. Но това не е основният проблем на нашето семейство; основният ни проблем е, че тя не ме разбира.” Друг казал: “Аз нямам никакъв проблем с алкохола и бих могъл да престана да пия, **стига да исках.**” Трети казал: “Няма нищо погрешно в моето отношение към колегите ми или в начина, по който върша работата си. Проблемът е, че ние с шефа имаме личен конфликт.” Четвърти човек казал: “Съветът “покай се и оправи отношенията си с Бога” е добър за необразованите и простите хора, **но аз съм твърде умен, за да се съобразявам с този съвет.**” **Повечето от нас обичат да дават съвети, но не обичат да получават съвети.**

А сега да се върнем при генерал Нееман. Неговите слуги му дали следния добър съвет: “Хайде генерале, ако пророкът те беше помолил да направиш нещо наистина трудно, ти щеше да го направиш. А влизането 7 пъти във водите на реката Йордан е лесно нещо. Ти даже не е нужно да съобщаваш за това на фирмата, в която си застраховал здравето си. Ти няма да платиш нищо за този опит. Хайде, просто го направи. **Какво ще изгубиш, ако го направиш?**”

Ние сме като Нееман. Ние постоянно търсим красиви и привлекателни лидери, **които ще свършат работата по начина, който ние харесваме.** Но правителството не може да ни излекува, даже с планове като “Ню Дийл,” “Феър Дийл,” Великото Общество и всички останали. Училищата също не могат да ни

излекуват. Църквите също не могат да ни излекуват. Има само едно име под небето, което е дадено на хората, чрез което трябва да бъдем спасени **и това е името на Исус**. Пророк Малахия го нарича **“Слънцето на праведността, което е изгряло с изцеление в крилете си”** (Мал.4:2 – мой превод)

И така, генерал Неeman се потопил 7 пъти в калните води на река Йордан. И когато след седмото потапяне излязъл от водата, видът му бил като на момченце! Между другото, точно в този момент в района на Мъртво море, на около 30 мили от мястото, където е бил Неeman има група туристи, които мажат лицата си с кал от реката и се надяват и те да получат същото изцеление. След това генералът и слугите му се върнали в дома на Елисей. Този път пророкът излязъл да го посрещне. Смиреният и дълбоко благодарен Неeman казал: **“Сега знам, че твоят Бог е единственият Бог на света**. Моля те, приеми един дар от мен в знак на благодарност.” Елисей отговорил: **“Не, благодаря. Не аз те излекувах, а Бог. Иди си с мир.”**

Всеки човек има нужда от изцеление на духа, на разума и на тялото си. Бог е великият Лечител. Само той изцелява цялостно и напълно, докосвайки духът, разума и тялото. Вие знаете, че изцелението на тялото не е толкова важно, колкото е важно изцелението на духа. Всички изцеления на тялото са временни. Нивото на смъртност сред хората продължава да е 100 %. **Но има един вид изцеление, което прониква отвъд смъртта на тялото. Това изцеление започва, когато нашият дух бъде докоснат от Божия Дух**. Тогава това изцеление по един могъщ начин засяга разума и тялото ни.

Как получаваме това изцеление? По същият начин, по който го е получил и генерал Неeman – **чрез вяра и подчинение**. **Чрез вярата в Исус Христос, Божият Син, нашият Спасител и Господ**. Тогава се подчинявайте на заповедите му. Реките на изцелението продължават да текат! Нека да приключи с една история, разказана от прочутият учител и писател Тони Камполо.

Преди няколко години той проповядвал в една църква в Орегон. В края на службата, под влиянието на някакъв импулс той казал на присъстващите, че ако има хора, които искат да останат след службата, за да бъде излекувани, той ще се помоли за тях. Той им казал, че не е някакъв чудотворен лечител, каквито показват по телевизията, а че просто иска да се помоли за тях.

За всеобща изненада, след службата останали около 30 човека и се наредили зад него. Тони помазал всеки от тях със зехтин, според указанията в Як.5. Между другото, ние предлагаме същото служение тук, в нашата църква, всяка неделя от 17:30 в параклиса. Повечето от хората, за които Тони се помолил нямали телесни проблеми. Един от тях имал нужда да бъде излекуван от пристрастеност към порнографията. Една жена искала да бъде излекуван бракът ѝ. Друга искала да бъде излекувана от склонността ѝ да се ядосва.

Четири дни след това Тони получил обаждане по телефона и една жена му казала: **“Тони, в неделя ти се моли за съпруга ми. Той имаше рак.”** Тони я прекъснал: **“Вие казахте, че той е имал рак. Да не искате да кажете, че сега няма рак?”** Тя казала: **“Вижте, той умря.”** Тони си помислил: **“Ама че “добро” направих!”**

Но жената продължила: **“Вие не разбрахте. Когато в неделя двамата с мъжа ми отидохме на църквата, той беше ядосан на Бога. Той боледуваше от рак и знаеше, че скоро ще умре и поради това мразеше Бога, че е позволил това да се случи**. Повече от всичко друго той искаше да види как внуците му порастват. Нощем лежеше в леглото и проклинаше Бога. Това беше ужасно. И гневът, който беше насъбрал срещу Бога се отрази и на отношението му към всички хора около него. Това беше непоносимо. Но в неделя сутринта ти постави ръцете си върху него и се помоли за него. Когато след това ние излязохме от църквата, аз разбрах, че нещо се е променило. Можех да го усетя. Той беше друг станал човек. **Последните 4 дни от живота ни бяха най-хубавите дни, които сме имали с него през целия ни съвместен живот. Ние говорихме и се смеяхме. Даже пяхме химни един на друг. Това беше славно време.”**

След това жената престанала да говори, помълчала малко и добавила нещо изключително важно. Тя казала: **“Тони, той не беше излекуван, но беше изцелен.”**

Измамен, за да прости

2Ц.14:1-14

Преди най-малко 20 години за пръв път посетих красивият дом на Андрю Джаксън близо до Нешвил, който му служел за негово отшелническо убежище. Останах очарован от Джаксън, седмият Президент на САЩ, който е бил повратна фигура в ранните години на нашата държава. Неговото име и сега се среща навсякъде в Тенеси. Както знаете, Джаксън е бил брилянтен, безстрашен и харизматичен лидер с непостоянен характер. Той имал близки и верни приятели, но и злостни врагове. През по-голямата част от живота си Джаксън не е бил много религиозен човек. Но в края на живота си, когато се разболял и перспективата скоро да се срещне с Господа станала реална, той се опитал да приведе в ред духовния си дом.

Един презвитериански пастор, д-р Джон Едгар, посетил Джаксън. Стариият генерал му казал, че иска да стане член на църквата. Пасторът му задал въпроси за вярата му, на които Джаксън отговорил утвърдително. Накрая пасторът казал: “Генерале, има още един въпрос, който съм длъжен да ви задам. Можете ли да простите на всичките си врагове?” Джаксън бил изненадан от този въпрос и за известно време мълчаливо се замислил. Накрая отговорил: “Готов съм да простя на политическите си противници, но не и на хората, които ме обиждаха, когато служех на родината си на бойното поле.” Пасторът му отговорил: “Генерале, **християнинът е длъжен да прости на всички хора, ако се надява да получи прощката на Бога. Без да сте простили на абсолютно всичките си врагове, аз не мога да ви допусна да станете член на църквата.**”

Прощката е в самата сърцевина на християнската вяра. Ние вярваме, че Бог прощава греховете ни, когато ние се покаем. **На кръста той е платил наказанието заради нашите грехове, с цел да е възможно на нас да ни бъде простено.** Има само едно нещо, което може да попречи на нас да ни бъде простено – **нашето нежелание ние да простим на друг човек.** В Господната молитва ние се молим: “**Прости греховете ни така, както ние сме простили на онези, които са съгрешили срещу нас.**” (Мат.6:12 – мой превод). **Ако ние не простим на някой друг човек, и на нас не може да ни бъде простено.**

В учението на Христос няма по-ясно изискване от това **и в него няма място за изключения.** Той не е казал, че ние трябва да прощаваме греховете на другите хора към нас, при условие, че тези грехове не са твърде безобразни или при условие, че за тяхното извършване е имало извинителни обстоятелства или каквото и да е от този вид. **Ние сме длъжни да прощаваме всички грехове,** които са извършени от друг човек срещу нас, независимо от тяхната злобност, низост и от честотата на тяхната повтаряемост. Ако ние не постим, Бог няма да прости и на нас.

Трябва да разбираме, че когато прощаваме на другите хора, **изгодите от това наше решение не са основно за другите, а са за самите нас.** Когато прощаваме, ние не само получаваме достъп до прощката от Бога, но и заменяме възмущението си с радостта на Господа. Каква замяна! **Да простите, означава да освободите един затворник и да установите, че този затворник сте вие.** Ние си припомняме тези уроци за прощката, когато размишляваме над живота на един друг велик генерал, който е живял през библейските времена.

Подобно на Андрю Джаксън, цар Давид е бил велик военен лидер и държавен глава. Също като генерал Джаксън, цар Давид е имал свои слабости. Давид не е бил първият мъж в човешката история, който е научил колко болезнено е да се опиташ да обичаш повече от една жена по едно и също време. Давид е имал много съпруги и държанки. Нещастията му започнали, когато погледнал похотливо Батшеба (Витсавее), която била омъжена за друг мъж. Въпреки това Давид я взел за себе си, а съпругът ѝ бил убит. *(Коментар: И то по една коварна заповед на Давид. Д.Пр.)*

Библията казва, че това, което посееш, това и ще пожънеш. Пожънатото от Давид е било особено болезнено. Давид имал много деца от различните си жени и държанки, но бил твърде зает с държавните дела, с жените и с държанките си, и не му оставало време за да бъде добър баща. Един от синовете му, Амнон, изнасилвил полу-сестра си Тамар. Нейният брат Авесалом се ядосал толкова много, че убил Амнон. Тогава Авесалом избягал в друга държава и живял там като заточеник. Давид тъгувал за своята най-голям син Авесалом. Йоав, военачалникът на армията на Давид знаел, че царят тъгувал. Освен това той знаел, че никога не би могъл да говори на тази тема с царя и да се опита да го убеди да позволи на Авесалом да се върне от изгнанието.

Поради това, проявявайки хитрост, Йоав изпратил една мъдра жена да разкаже на цар Давид една измислена история. Жената отишла под предлог, че иска царят да разреши един конфликт в семейството ѝ. Според историята, която тя му разказала, двамата ѝ сина се сбили и единият от тях убил другия. Никой от роднините ѝ не изисквал оцелелият син да бъде убит заради престъплението му. Майката отправила молба към царя да я защити, за да не загуби и двата си сина. Цар Давид изпълнил желанието ѝ. Но тогава жената стегнала примката на заложения капан около царя. Тя казала: “**Защо не направиш за собственото си семейство това, което се съгласи да направиш за моето семейство? Позволи на сина си Авесалом да се върне от изгнанието. Прости му.**” Цар Давид веднага се досетил, че жената му е разказала изфабрикувана история и че зад всичко това стои военачалникът Йоав. Но Давид разбрал намека, което жената му правела. Той дал разрешение на Йоав да върне Авесалом у дома.

Съмнявам се, че в нашата църква има даже един християнин, който да не изпитва омраза към поне един човек, която е прикрита някъде дълбоко в сърцето му. **Защо ни е толкова трудно да прощаваме?** Защо ни е толкова вкусно да изпитваме злоба и ненавист срещу някого? Дали защото така се чувстваме повисокопоставени от човека, който ни е обидил? Дали не използваме ненавистта си като средство за манипулиране на другите хора? Дали злобата не е форма на защита, с която държим на разстояние другия човек от себе си, за да не може той отново да ни нарани? Ето някои от обичайните оправдания, които използваме, за да обясним нежеланието си да простим.

1. Това, което другият човек е казал или направил е особено лошо или навреждащо. Независимо колко лошо е това, което този човек е казал или направил срещу нас, то е несравнимо с нашите престъпления срещу Бога, които сме извършили чрез мисъл, дума или действие. Но въпреки това, Бог отиде на кръста, за да е в състояние да ни прощава.

2. Другият човек трябва да ми се извини и тогава ще му простя. Чак тогава аз ще бъда готов да простя. Единственият, който е има право да изисква извинение е Бог, тъй като само той е безгрешен. А ние не сме. Поради това е арогантно от наша страна да изискваме извинение от другия човек като условие, за да му простим.

3. Ще чакам, докато чувствата ми към този човек се променят и тогава ще му простя. Някой ден сърцето ми може да се разтопи, за да простя и наистина да бъда искрен. Не разчитайте на това. Гневът, който сте натрупали в сърцето си е отровен. Той разяжда духа и прогонва Светия Дух. Поради тази причина Апостол Павел ни призовава: *“Не позволявайте на слънцето да залезе, докато сте ядосани и не давайте място на дявола в сърцето си”* (Еф.4:26-27 – мой превод).

4. Вече няколко пъти съм му /й прощавал. Аз прощавам само до три пъти на виновния и след това преставам. Това е подходът на Симон Петър, но всъщност даже той е бил по-милостив от нас, защото е бил готов да прости до 7 пъти на ближния си. Той попитал Исус: *“Това достатъчно ли е?”* Исус му отговорил: *“Не. Ти трябва да си готов да прощаваш седем пъти по седем.* (Мат.18:22) *(Коментар: Според еврейския начин на мислене, 7 е числото на безкрайността, така че „7 x 7“ е “безкрайност умножена по безкрайност.” Д.Пр.)* Тук Исус казва, **че трябва да престанем да броим колко пъти сме простили** на даден човек **и просто да направим простителността стил на живота си.** Би ми се искало да мога да ви кажа, че историята за Давид и Авесалом завършва щастливо и хармонично. Но тази история не е завършила така. Давид простил “частично” на сина си. Той му позволил да се върне в Йерусалим, но отказал да се срещне с него.

Така изминали 2 години. Накрая Авесалом настоял да се срещне с баща си, Давид го приел и го целунал, но колко хладна е била тази целувка! Царят не можал напълно да му прости. Поради това Авесалом станал още по-недоволен и непокорен. Накрая той застанал начело на бунт срещу баща си, опитал се да го свали от престола и самият той да стане цар. Избухнала гражданска война, в която победила армията на Давид, а Авесалом бил убит. В края на 2Ц.18 ние четем, че цар Давид плаче: *“О, Сине мой, Авесаломе! Сине мой, сине мой Авесаломе! Да бях умрял аз вместо теб, о, Авесаломе, сине мой, сине мой!”* (2Ц.18:33)

Половинчатата прошка може би е по-лоша от липсата на всякаква прошка! Знам случаи, в които съпруг или съпруга са извършили грях срещу брачния си партньор. След това те се разкайват и съобщават на съпругата или на съпруга си за това, което са направили. Засегнатия изглежда, че прощава този грях. Но по-късно, когато двамата се скарат по някакъв повод, засегнатият изравя от миналото този грях и удря с него по главата виновния партньор. **Колко тъжно е това поведение!** То показва, че всъщност никога не е имало истинска прошка.

През 1960 мултимилонерът Адолф Коорс III беше отвлечен и за освобождаването му поискаха откуп. Седем месеца по-късно тялото му беше открито на един затънтен хълм. Той беше смъртоносно прострелян. Синът му, Адолф IV, по онова време бил на 15 години и така загубил най-добрия си приятел. Минали години. Младият Адолф IV пораснал, служил в морската пехота и станал отговорен възрастен мъж. Но в сърцето му била притаена омраза към човека, който убил баща му. Тогава, през 1975, Адолф IV станал християнин.

Един от новите му християнски приятели, Дейл Морис, го попитал дали е простил на убиеца на баща си. Адолф IV му отговорил: “Простил съм му в сърцето си.” Но Дейл го притиснал: “Но ще можеш ли да кажеш в лицето на този човек, че му прощаваш?” Дейл се съгласил да придружи Адолф IV до затвора в град Кенън, където осъденият убиец Джозеф Корбет излежава присъдата си. Двата пристигнали в затвора, но там им съобщили, че убиецът отказва да се срещне с тях. Тогава Адолф IV подал на охраната една Библия с молба да я предадат на Корбет.

На Библията той написал: “Дошъл съм за да се срещна с теб. Много съм разочарован, че не мога. Като християнин, на мен ми е заповядано от нашия Господ и Спасител да се моля ти да получиш Божията прошка. Прощавам ти греховете, които си извършил срещу нашето семейство и те моля да ми простиш заради омразата, която имах в сърцето си срещу теб.”

По-късно, когато разказвал тази история в една християнска група, Адолф IV казал: “Омразата е като пистолет със зареден куршум в цевта. Рано или късно този куршум ще те улучи в лицето. Омразата наранява повече човекът, който мрази, отколкото човека, който е мразен. Сега обичам Джозеф Корбет с любовта, която единствено Исус Христос може да постави в сърцето ми.”

Дали сега в сърцето ви има недоволство, яд или омраза срещу някой друг човек? Донесете я на масата, когато вземате Светото Причастие и я оставете там. Нашият жив Господ Исус Христос ще ви

помогне да простите. Шансът да простите зависи от това. Господ иска да замени недоволството ви с неговата радост.

Да простите, означава да освободите един затворник и да установите, че този затворник сте вие!
Ето, това наистина е добра новина!

Колекцията на загубените и намерените

Лука 15:1-7

На всяко място, където се събират хора, трябва да има колекция от загубени и намерени вещи. Църквата не е изключение. Участниците в богослужението винаги оставят неща в църквата. В нашата църква имаме доброволци, които след всяка служба привеждат в ред залата и ми донасят интересните неща, които намират. Често пъти намират бележки, които са написани върху ежеседмичните информационни бюлетини, които ви раздаваме при влизане в църквата. Типичното послание има следното съдържание: “Не мислиш ли, че Бети е привлекателна?” Понякога намираме бюлетин, на чиято челна страница е нарисувана красива тигрова лапа. Често пъти намираме забравени чадъри. Ако хората трябва да ги остават тук, на мен ми се иска поне да остават хубави чадъри. Веднъж служител на църквата трябваше да използва един от тези чадъри, понеже беше изпаднал в затруднение. И разбира се, хората забравят Библии в църквата. Това е срамно, защото да излезете в света без Библията си е подобно на войник да влезе в сражение без карабината си.

“Загубени и намерени” – това са били категориите, които Исус е използвал. Всъщност той е казал, че всеки човек се намира в едната от тези две групи. Изгубени са онези хора, които все още не са отговорили на уникалното любовно послание на Бога, което им е изпратено чрез Исус Христос. А намерени са хората, които са отговорили.

Как човек отговаря на това послание? Като признае, че е грешен човек и като повярва, че живеят Христос е неговият Спасител и Господ. Исус е казал, че е дошъл **“за да потърси и да спаси изгубеното.”** (Лука 19:10). В Лука 15 има една малка история, разказана от Исус, която започва така: “Представете си, че един от вас има 100 овце и изгуби една от тях.” Една овца от сто овце е пренебрежимо малка загуба. Но групата на американците, олицетворявани от тази изгубена овца е много голяма и всъщност е мнозинство от населението на нашата страна. **Социологът Джордж Барна е изчислил, че 200 мил. американци не са в лична и спасяваща връзка с Исус Христос. По целия свят около 1,7 млрд. хора никога не са чували евангелието (добрата новина).** Даже в нашият град Мемфис, който се намира в така нареченият Библейски пояс на САЩ (зоната на най-голямо концентрация на християни в САЩ), най-малко 50% от населението са изгубени хора. **Има някои пастори, които никога не предупреждават хората, че са изгубени.** Предполагам, че тези пастори се надяват, че Бог е като някой дядо, който разрешава всичко и накрая ще позволи на всички хора да отидат на небето. Спомняте ли си журналистът Луис Грицард, който имаше колонка във вестник “Атланта Конститушън.” Луис трасира пътя за хора като Джеф Фоксуърти и други, които пишеха с южняшки хумор. Луис израсъл в Мориленд, Джорджия, където посещавал Методистката църква. Луис казваше, че винаги е искал да срещне трима специални хора, които можели да разрешат всичките му проблеми. **Първо, искал да срещне лекар, който да му каже, че няма нищо лошо в това човек да пуши, тъй като Луис обичаше много да пуши. Второ, Луис искал да срещне счетоводител, който да му каже, че две плус две е равно на четири или пет и на колкото той пожелае.** Луис казваше, че би възложил на този счетоводител да се грижи за данъците му. **Трето, Луис казваше, че искал да срещне свещеник, който да му каже, че няма значение в какво вярва или как вярва, защото във всички случаи той ще отиде на небето.**

Луис казваше, че най-накрая срещнал такъв свещеник, но не можал да му повярва. Защо? Защото Луис помнел всички пълни с истина проповеди, които чул в Методистката църква в Мориленд. **Истината е, че всеки човек или е изгубен, или е намерен. Има само две места, където човек може да прекара вечността – на небето или в ада.** Един ден, когато застана пред Исус, за да му дам отчет за живота си, аз не искам той да ме погледне и да ми каже: “Бил, спомняш ли си Джон Смит от твоята църква в Миртл Бийч? Той не е тук. **Ти предупреди ли го? Не му ли каза как да дойде тук?”**

Защо е била изгубена овцата в притчата, разказана от Исус? Тя не се е скарала с овчаря или с другите овце. Тя просто се е интересувала от това, с което се занимавала – т.е. от яденето на трева. Яла малко тук, след това отишла да пасе по-нататък; след това се спуснала надолу от хълма и минала през една малка долчинка. Това занимание ѝ отнело известно време. Тревата била добра. Овцата никога не се сетила да провери къде е овчаря или другите овце. После внезапно за овцата се оказало, че започнало да се свечерява и да притъмнява. Тя се огледала и не можала да види нито овчаря, нито другите овце. Така тя се изгубила.

Хората се отдалечават от Бога по същия начин. Не защото мразят Бога. Повечето хора не са се карали с проповедника или с другите членове на църквата. **Повечето хора просто са се отклоняват и скитат без посока.** Някои хора купуват абонаментни карти за мачовете, за да подкрепят любимия си отбор. Поради това в продължение на 3-4 месеца те са на стадиона, докато хората на Бога се събират за богослужение в църквата. След това на тях им е много трудно отново да се превърнат в редовни посетители на църквата. Други си купуват каравана за ходене на почивка. След това им е по-лесно да пътуват, вместо да посещават църквата в края на седмицата. Много хора, които се отдалечават от църквата, се отдалечават и от Бога. Понякога изискванията на работата отделят човека от Добрия Пастир. Става изкусително да се работи извънредно в почивните дни в края на седмицата или да се използват по-евтините полети със самолета в събота вечерта, за да се спестят малко пари. Поради недостига от време, някои хора започват да пропускат да ходят в Неделното училище, а после и на богослуженията. **Така човек неусетно се отдалечава от Добрия Пастир.**

Ето така ние, съвременните овце, се отдалечаваме от Господа. После внезапно започва да притъмнява. Става нещо, което изважда на показ, че сме духовно изгубени. Умира наш родител и човек се чувства напълно неспособен да се справи с тъгата и мъката. Или син се пристрастява към наркотиците и родителите му са неспособни да му помогнат да се освободи. Или децата напускат семейството и внезапно домът започва да ни се струва непоносимо празен, както и че бракът ни вече няма причини да съществува.

Бившият Генерален Директор на Дженерал Електрик, Джек Уелч написа автобиографична книга. Там описва някои брилянтни рецепти за успеха на фирмата. Но в тези повече от 400 страници той нито веднъж не споделя нито една своя мисъл за духовното. Той ни разказва всичко друго за себе си – за приятелите си, за заниманията си със спорт, даже за хирургическите операции, които са му правени, **но не споменава нито дума за духовния си живот.** Относно първия си брак той пише: “Каролайн и аз имахме трудности в брака си в продължение на дълги години. През всичките години, в които работих в Дженерал Електрик, аз бях изключителен работохолик...това беше трудно и болезнено, но ние се разведохме дружелюбно след 28 години брак.”

Много силно ми се прииска да го попитам, ако можех: **“Джак, мислиш ли, че ако двамата с жена ти споделяхте еднакви духовни ценности, бракът ви нямаше да бъде спасен?”** Сега изгубената част от американците са извънредно успешни хора, **но са абсолютно невежи хора по отношение на духовната истина. Те не познават Бога, нито знаят какви са те по отношение на Бога.** Исус е казал: **“Представете си, че един от вас има 100 овце и изгуби една от тях.”** (Лука 15:4) Когато бях дете, аз израснах в Йорк, Южна Каролина и един от приятелите ми имаше 3-4 овце, които бяха галени домашни животни и пасяха в обширен ограден заден двор. Те бяха привързани към стопанина си животни, които бяха напълно беззащитни. Овцата даже не може да издава силен рев, когато е изплашена и не може да бяга бързо. Овцете на приятеля ми бяха убити една по една от домашни кучета, които една нощ влезли при тях, понеже усетили колко беззащитни бяха овцете.

Възможно е Библията да не ни ласкае като ни нарича овце, но както винаги тя улучва право в целта. Ние сме напълно **безпомощни в морално и духовно отношение**, когато сме отделени от Добрият Пастир Исус Христос. **Дяволът разполага със стотици способности да ни атакува. Основната му стратегия е проста: да ни държи далече от църквата, от Библията и от молитвата.**

Какво е направил овчарят в историята, разказана от Исус? Той потърсил изгубената овца. Ето това е направил Исус. Той напуснал магистралите и високите места и слязъл при морето, където били хората. Край кладенеца на Яков той срещнал една самарянка. Той открил Закхей, качен на едно смокиново дърво. Открил Вартимей край един път в Йерихон. Открил полудял мъж в едно гробище. Исус е потърсил тези изгубени хора.

В Америка има милиони изгубени хора. Вероятно някои от тях сега са тук, в нашата църква. Милиони младежи и възрастни хора са недоволни и търсят нещо по-смислено за което да живеят, отколкото да се стремят да живеят в по-големи къщи, да имат по-дебели чекови книжки, да имат по-хубави тела, да имат по-екзотични любовни връзки или по-дълги периоди на почивка и мързелуване. Милиони хора жадуват да научат рецептата за радостта, за мира и за пълноценното осъществяване и задоволение от живота. Тази рецепта ни е дадена от Исус Христос, който е казал: **“Мир ви оставям, моят мир ви давам.”** (Йоан 14:27).

Привършвайки, позволете ми да ви разкажа за един необикновен котарак, който срещнах веднъж. Той беше отглеждан с грижи и любов от едно семейство от моята бивша църква. Котаракът се казваше “Грис Гато,” което на испански означава “сива котка.” Той беше огромен, с дълга козина и очевидно имаше доста от персийската порода. Беше неоспоримият господар на къщата. Понякога позволяваше на хората да го погледят, когато беше в добро настроение, но беше пределно ясно, че по-този начин той ви прави услуга. Ако случайно седнете на неговия стол, той ще впери във вас втренчения си поглед, изпълнен с пълно презрение, така че вие ще се засрамите и ще се преместите да седнете на друго място. Изумителното нещо е, че този

изцяло домашен котарак е бил безпризорен през първите 2 години от живота си. Той живеел в гората зад къщата на бъдещите си собственици и не позволявал на никой човек да се доближи до него. Но веднъж семейството забелязало, че неуловимият котарак бил ранен. Видели го, че влачи задницата си, докато пресичал двора. Може би е бил ударен от минаваща кола или се е бил с някое голямо куче. Но даже в това състояние котаракът не позволявал на никой да го доближи. Наложило се семейството да го хване в капан, като използвали риба, която миришела съблазнително. Хванали го в капана и с големи трудности го отнесли при ветеринарния доктор. След няколко дни съпругът в семейството, г-н Томас се обадил по телефона на ветеринарния лекар, за да го попита как е котката. Той му казал: “Котаракът реагира добре на лечението. Можете да си го вземете утре.” Г-н Томас попитал колко ще трябва да плати за лечението и лекарят му отговорил: “250 долара.” Г-н Томас му казал: “Но, почакайте малко. Тази котка въобще не е наша. Аз не мога да платя толкова много пари. С радост бил направил малко дарение, но вие просто ще трябва да изпратите тази котка в общинският приют за бездомни животни.”

Но 12-годишната дъщеря на г-н Томас слушала този разговор и със сълзи на очите казала: “Тате, искам да те попитам нещо. Ако някой от нас се нарани и трябва да отиде в болницата и лечението в нея се окаже, че струва много пари, ти би ли казал на болницата да се отърве от нас, защото ти няма да платиш сметката?” Тогава г-н Томас се обадил отново на ветеринарния лекар и му казал, че ще плати сметката и ще вземе котката. Те го отнесли у дома и го нарекли Грис Гато. През следващите месеци Грис Гато се превърнал в най-задоволената котка в целия християнски свят. Този котарак не правел абсолютно нищо, за да заслужи добрия живот, на който се наслаждавал. Всъщност, той полагал всички усилия да избягва хората. Но въпреки това, той попаднал в капана на добрия живот.

Аз наистина мога да се оприлича с този стар Грис Гато. Може би и вие може да видите себе си в неговия образ. **Аз попаднах в капана на милостта и то не защото я заслужавах.** **Аз не търсех Бога.** Всъщност, през годините, **понякога аз понякога бягах от Бога.** В много случаи показвах на Бога, че не желях да живея според правилата му. В много случаи използвах хората, вместо да ги обичам. Понякога всевишният долар царуваше в живота ми. Понякога езикът, който използвах, беше срамен. Аз презирах много хора. **Но Бог не се отказа от мен.** Той се отнесе към мен така, както семейство Томас се отнесе към стария Грис Гато. Бог направи всичко, на което беше способен, за да ми покаже своята обич, **но той не ме хвана в капан.** **Точно обратното, той умря на кръста, за да плати заради моят грях.**

Бог направи всичко, за да стигне до мен, **но не отне свободата ми да му кажа “Не.”** Има много неща, които аз не знам. Например, аз не разбирам напълно жените, въпреки че от 38 години съм женен за една чудесна жена. **Но знам едно нещо – Исус Христос направи огромна промяна в живота ми.** В душата ми има радост, която е толкова дълбока, че сигурно трябва да е дошла от Бога. Аз съм по-сигурен, че ми е простено, отколкото съм сигурен, че през лятото в нашият град Мемфис е горещо. Аз знам, че ще отида на небето. Когато стигна пред портите на вечността, никой няма да извади досието ми или да ме попита, дали съм достатъчно добър, за да вляза на небето. **Всъщност, аз не съм достатъчно добър.** Но пазачът на вратата ще открие името ми в Книгата на Живота и ще каже: **“Нека да влезе; Исус е платил за него!”**

С други думи въпреки, че преди бях изгубен, сега аз съм намерен. Историята, разказана от Исус има славен край. “Когато намери изгубената овца, овчарят с радост я поставя на раменете си и отива у дома. После събира приятелите и съседите си заедно и им казва: **“Радвайте се заедно с мен. Аз намерих изгубената си овца.”** След това Исус добавил: “Казвам ви, че по същият начин ще има повече радост на небето заради един грешник, който се покае, отколкото за 99 праведници, които не се нуждаят от покаяние.” Вие дали сте изгубен или сте намерен?

Днес можете да направите сигурно това, че сте сред намерените.

Манталитетът на щуреца

Чис.13:26-33; Фил.4:12-14

В книгата си “Божествения план” Боб Биел разказва за разговор с един звероукротител, който обучавал животни, използвани в холивудските филми. Боб попитал звероукротителя: “Как успяваш да завържеш и ограничиш 10-тонен слон за същият стълб, който използваш, за да ограничиш и малкото слонче?” Звероукротителят му отговорил: “Много лесно. Когато слоновете са още малки, аз ги завързвам постоянно за такъв стълб. Те постоянно опъват въжето и се опитват да го скъсат или да изскубнат кола от земята, но накрая разбират, че не могат да се освободят. От този миг нататък тези спомени на слона започват да го ръководят и до края на живота си той остава убеден, че не може да се освободи от стълба.”

Подобно на слоновете, и хората имат силна памет. Често пъти, когато сме млади, някои неразумни и

нечувствителни хора произнасят някаква отрицателна оценка за вас или за мен, която ние научаваме по някакъв начин. *(Коментар: По същия начин на нашия народ беше внушена робската представа, че сами не можем да се освободим и имаме нужда от освободител, и че този освободител е Русия, която всъщност е нашия поробител. Д.Пр.)* “Той не е толкова умен, колкото другите деца” или “Тя винаги обърква всичко, с което се захване,” или “Тя има ужасен характер,” или “Той има много слаби способности да ръководи.”

Често пъти в такива моменти в подсъзнанието ни бива забиван един стълб. Дълги години след това, когато вече сме пораснали, **ние се чувстваме здраво привързани към тези стълбове**. Повечето от ограниченията, които спъват развитието ни са поставени от самите нас. Често пъти по време на детството си ние развиваме в себе си неоснователни страхове и опасения от неизвестното. Поради това, когато станем зрели хора, ние имаме малка самоувереност и се страхуваме от много неща. При едно скорошно проучване на 20-годишни американци бил зададен следния въпрос: “Какво е основното усещане, което имате към живота?” **60% отговорили: “Страх.”**

Тези изненадващи резултати потвърждават съмнението ми, че нивото на страха и безпокойството сред американците е високо, даже по времето на значително повишаване на благосъстоянието им. **Образът на повечето хора се обрисова или от проблемите им, или от възможностите им**. Страхливите хора се събуждат всяка сутрин и откриват себе си **на картата на проблемите**. А вярващите хора се събуждат и търсят да намерят мястото си **на картата на възможностите**. Виждате колко огромна е тази разлика! **Бог иска всеки християнин да е уверен, позитивен и побеждаващ!** Има стихове в Библията, които ние, християните, трябва да знаем наизуст. Един от тях е Фил.4:13: **“Аз мога да направя всичко чрез Христос, който ми дава сили”** (мой превод).

Разглежданият днес откъс от Библията - Чис.13:26-33 – ни показва огромната разлика между страхливите хора и вярващите хора. Нека за ви запозная със сцената на действието. Племя от 600 000 израилтяни *(Коментар: В това число не са включени жените и децата им. Д.Пр.)* пътувало от Египет до Ханаан. Когато те добили до границата на Обещаната Земя, лидерът им Моисей, изпълнявайки една заповед на Бога, изпратил напред 12 разузнавачи в Ханаанската земя, за да проучат земята и хората, които я населявали. След като престояли там 40 дни, съгледвачите се върнали. Те били единодушни в описанието си, че земята е богата и плодородна. Но след това мнението на разузнавачите се разделило на две. Десет от тях докладвали, че жителите на Ханаан са гиганти, които живеят в градове, защитени с крепостни стени. Тези съгледвачи били убедени, че израелтяните не са в състояние да победят ханаанците. Само двама от съгледвачите, **Исус Навин и Халев**, казали: “Нека веднага да навлезем в Ханаан. Ние сме в състояние да ги победим. Господ е с нас. **Не се страхувайте от обитателите на тази земя.**” Но десетте страхливи разузнавачи се противопоставили яростно на това изказване. Те изкрещели: “В сравнение с тези гиганти ние сме като шурци и точно такива изглеждаме в очите им.” Това твърдение е доста разбулващо. **Манталитетът на шуреца винаги се отличава с ниската оценка за нас самите**. Гигантите от Ханаан **не са казали** на съгледвачите: “Хей, дребосъци, за нас вие приличате на скакалци.” **Манталитетът на шуреца е представа, която човек сам създава за себе си.**

Понякога ние, подобно на тези съгледвачи, мотивирани от страха, се възприемаме като дребосъци, които са само малко по-големи от насекомите. След това решаваме, че другите хора имат същата оценка за нас. **Това е формула за безсилието**. Харесва ми историята за тексасецът, на който показвали едно богато ранчо в Австралия. Гордият тексасец отказал да покаже, че е впечатлен, тъй като вярвал, че всичко в Тексас е по-добро. Той казал на своя домакин: “Всичко което видях тук по размер е само един малък ъгъл от моето ранчо в Тексас.” Когато му показали едно огромно стадо добитък, той казал: “Това стадо е прекрасно, но моето стадо добитък е много пъти по-голямо от него.” Тогава зад тексасеца се появило едно кенгуру и подскочило край него. Изненаданият тексасец казал: “По дяволите, какво е това нещо?” А австралийският му домакин му отговорил: **“А вие в Тексас нямате ли шурци?”**

Шурецът, даже и да е голям, си остава шурец. Ние се чувстваме като шурци, когато страховете ни и проблемите ни ръководят мисленето ни. Преди много години легендарният Кнут Рокни беше треньор на футболния отбор Нотр Дам и на отбора му предстоял мач срещу един много по-силен отбор от Южна Калифорния. През седмицата преди мача Рокни включил в отбора всички огромни студенти, който можал да открие, за да участват само в този мач, **но не за да играят, а само да потичат отвън покрай игрището заедно с отбора преди началото на срещата и да седят на скамейката на резервите**. В денят на мача на терена първо излезли играчите на калифорнийския отбор. Чак в последната минута преди мача на терена се появил отбора на Нотр Дам. 150 огромни играчи с тътен излезли на терена. Калифорнийците прекъснали загрявката си и с отворени от изненада уста наблюдавали това сборище на гиганти. **Кнут Рокни ги изплашил до смърт**. Въпреки че треньорът на калифорнийците им казал, че на игралното поле могат да излязат само 11 играчи, ударът вече бил нанесен. Калифорнийският отбор загубил мача и то не, защото Нотр Дам били по-добри, **а защото калифорнийците били уплашени**.

Когато страховете ви са големи и вие се съмнявате в достатъчността на възможностите си, вие със сигурност сте щурец. Начинът за преодоляване на манталитета на щуреца е да помним кои сме ние, чий сме и от къде идва силата ни. Кой сте вие? Вие сте ценно творение на Всевишният Бог, което е направено по Неговия образ. Чий сте вие? Ако вярвате, че Исус Христос е вашият Спасител и Господ, вие сте осиновено дете на Бога, което е било откупено чрез изкупителната жертва на Исус на кръста. От къде идва вашата сила? Тя идва от Светия Дух, който е посаден в сърцето ви, когато за пръв път сте повярвали, че Исус Христос е вашият Спасител и Господ. Свети Павел ни напомня това: “Защото Бог не ни е дал дух на страх, а дух на сила, любов и самоконтрол” (2Тим.1:7).

Лекарството срещу “комплекса на щуреца” не е сами да си внушаваме, че сме “сврѣхчовеци.” Ако не разчитате на никой друг, освен на себе си, тогава вие сте щурец. Но вие не принадлежите на себе си! Всевишният Бог е нашето убежище и сила. Ние сме “повече от победители чрез този (Исус), който ни е обикнал.” (Рим.8:37 – мой превод) Исус е казал: “В света имате изпитания, но радвайте се. Аз победих света!” (Йоан 16:33 – мой превод) От какви приключения се отказвате, тъй като се съмнявате във възможностите си? Какво бихте се опитали да направите утре, ако сте сигурни, че Бог ще ви помогне? Например, може би Бог ви призовава да започнете друга работа, или да получите друго образование, или да започнете нов бизнес, или да осиновите дете, или да кандидатствате за работа в държавната администрация, или да направите някое мисионерско пътуване, или да преподавате в Неделното училище? Ако имате някаква смела идея, която Бог е поставил в сърцето ви, молете се за нея и помолете няколко доверени християнски приятели също да се молят за нея.

Ако вие и приятелите ви открият чрез молитва, че Бог одобрява идеята ви, започнете да я осъществявате! Библията ни уверява: “С Бога всички неща са възможни.” Когато преди 12 години бях назначен в този църква, аз не бях служил в църква, която да е била даже на половината по-малка от тази. Заех мястото на един пастор, който беше легенда в християнския свят. Знаех, че самият аз не разполагам с възможностите да отговоря на това предизвикателство. Но въпреки това дойдох тук, защото Бог ясно ми показа, че такава е волята му. И аз вярвам, че ако ви призове да направите нещо, Бог ще ви подготви и снабди с това, което ви е нужно. Понякога се чувствам ужасно неподготвен в някои области, но всичко е наред. Ако наистина искате да видите как работят мускулите на Бога, заемете се със задача, която е непосилна за вас, в изпълнението на която не можете да успеете, ако Бог не ви помогне.

Бог ще ви смае! Бог иска всеки християнин да бъде уверен. Вие ще бъдете уверен, ако помните кой сте вие, чий сте вие и от къде идва силата ви. Ще привърша тази проповед с една от любимите ми истории на Зиг Зиглер. Както знаете, Зиглер е великолепен търговец и оратор. Имало някога търговец на балони, който продавал стоката си в един парк. Той имал балони с всякакви цветове. Те били доста големи и пълни с хелий. От време на време той пускал някой балон да излети, за да направи впечатление на тълпата. Пуснал бял балон и тълпата започвала да се събира. После пускал червен балон и още повече хора се събрали. След това пускал жълт балон и още повече хора е събрали. Тогава до него се доближило едно 6-годишно афроамериканче и го дръпнало за крачола на панталона. Търговецът погледнал надолу към него и момчето го попитало тихичко: “Господине, ако пуснете черния балон, той ще излети ли нагоре?”

С чувствителност, която била по-голяма отколкото може да се очаква от човек с неговата скромна професия, търговецът на балони клекнал до момчето и казал: “Да, синко, ако пусна черния балон, той също ще се издигне към небето. Разбираш ли, онова, което е вътре в балона го прави да се издига нагоре, а не неговият цвят.” Нека отново да си припомним и да се опитаме да запомним наизуст Фил.4:13: “Аз мога да направя всичко чрез Христос, който ми дава сили” (мой превод).

Най-голямото изпитание

Бит.22:1-18; Евр.11:17-18

Харесвам историята, в която се разказва за едно старо куче и за едно момче. Кучето се казвало Билкър. То било болно от рак и ветеринарният доктор се подготвял да го приспи с инжекция. Собствениците довели със себе си 4-годишният си син Шейн, за да наблюдава процедурата и да се сбогува с кучето. Само за няколко минути Билкър умрял тихо и кротко. Наглед Шейн не се развълнувал от случилото се. Родителите му казали, че би било прекрасно, ако кучетата живееха толкова дълго, колкото живеят хората. Те се зачудили защо животните живеят толкова по-кратко от хората. Тогава малкият Шейн казал: “Аз знам защо. Разбирате ли, на хората им трябва по-дълго време за да се научат как да живеят добър живот, как да обичат всички и как да бъдат любезни. А кучетата още с раждането си знаят как да правят това, затова не трябва да остават тук толкова дълго.”

Виждате ли каква дълбока мъдрост е имало това малко момченце! Наистина Господ се е нуждаел от доста време, за да обучи Авраам, бащата на юдеите. Авраам живял 175 години и е имал някои тежки моменти в Божието училище на вярата. В Бит.22 ние четем за неговото най-голямо изпитание. Несъмнено, това преживяване би накарало всеки родител да изтръпне от страх. Когато Авраам и жена му Сара си мислели, че вече са твърде стари, за да заченат дете, Бог най-накрая им дал син, Исаак. Бог обещал, че чрез това дете Авраам ще има наследници, които ще бъдат толкова много, колкото са звездите по небето и че неговите наследници ще бъдат специални хора на Бога, които ще са благословение за целия свят.

Но в Бит.22:1 ние четем, че Бог подложил Авраам на “изпитание.” Старецът получил заповед от Бога, която сигурно е разбира сърцето му: *“Взemi сина си, своя единствен син Исаак, когото ти обичаш и иди на хълма Мория. Принеси го като всеизгарящо жертвоприношение на един от хълмовете, за който аз ще ти кажа”* (мой превод). Няма съмнение, че старият Авраам не е мигнал през тази нощ. Сигурно си е казал: “Ако се върна у дома без Исаак, Сара ще умре от сърдечен удар.” Но въпреки това Авраам не се оплакал и не спорил с Бога. Рано на следващата сутрин Авраам взел Исаак и се отправил към Мория. По това време Исаак е бил на възраст между 9 и 16-17 годишен. В ст.7 момчето задава на баща си сърцераздирателният въпрос: *“Татко, дървата и огъня са тук, но къде е агнето за всеизгарящото жертвоприношение?”* В този момент старият Авраам сигурно е преглътнал с мъка и се е опитал да удържи контрола над себе си, преди да му отговори: *“Сине мой, сам Бог ще осигури агнето за всеизгарящото жертвоприношение.”* От ст.5 става ясно, че старият Авраам продължавал да вярва, че Бог ще спаси или ще възстанови живота на сина му. Той казал на слугите си: *“Останете тук с магарето, а аз и момчето ще отидем ето там, ще се поклоним и след това (ние) ще се върнем (множествено число) при вас”* (мой превод).

Книгата Евреи от Новия Завет хвърля известна светлина върху вярата на Авраам. В Евр.11:19 се казва, че *“Авраам разсъди, че Бог може да възкресява от мъртвите.”* Вие си спомняте останалата част от тази история. Точно когато Авраам вдигнал ножа си за да заколи момчето, един ангел на Бога му извикал: *“Аврааме, Аврааме, не вдигай ръка върху момчето”* (мой превод). В този миг Авраам вероятно е паднал на земята и е заплакал като бебе. След това бързо развързал сина си и го свалил от жертвения олтар. Погледнал нагоре и видял един овен, чийто рога били вплетени в гъсталака. Господ наистина осигурил жертва за олтара. Господ изпитал старият човек. Той знаел колко силно Авраам е обичал това момче. **Бог искал да е сигурен, че верността на Авраам към Бога е даже по-голяма от обичта му към неговия син.**

Авраам е бил единственият човек, когото Бог е подлагал на това изпитание. Поради това, да отдаваме почит на Авраам като наш баща във вярата. Позволете ми да извлека две велики истини от тази незабравима история за вярата и да ги приложим към нашите сърца.

1. Всички вярващи хора ще бъдат изпитвани. Ние няма да бъдем изпитвани по начина, по който е бил изпитан Авраам, **но всеки от нас ще бъде изпитан.** Без изпитание, вярата на човека се отпуска. Нали помните, че ако искате да подобрите състоянието на сърдечно-съдовата си система, вие трябва да правите физически упражнения. Трябва да натоварвате сърдечно-съдовата си система и да я подлагате на изпитание, за да я подобрите. Същото е валидно и за вярата. Бог ни изпитва не за да ни изкушава. В Як.1:13 се казва: *“Когато е изкушаван, никой не трябва да казва “Бог ме изкушава.” Защото Бог не може да бъде изкушаван от злото, както и той никого не изкушава”* (мой превод).

В същата глава Яков казва: *“Считайте го за голяма радост, братя мой, когато попаднете в различни изпитания, защото вие знаете, че изпитанието на вярата ви усъвършенства упоритостта. Упоритостта трябва на свърши работата си, за да можете да бъдете зрели и завършени и да не ви липсва нищо”* (Як.1:2-4 – мой превод). Аз не съм достатъчно зрял в Христос, за да считам, че изпитанията са “голяма радост,” но това означава, че Бог има да работи още много в мен. Вие знаете, че Бог не прилича на аниматор, който забавлява туристите на пътнически кораб и иска само да е сигурен, че ние си прекарваме добре времето. **Целта на Бога е да ни спаси и след това да ни направи зрели, за да израстваме като хора, които приличат на Христос. А това означава да бъдем подлагани на изпитание!**

Нека да ви задам един въпрос. Когато се вглеждате назад в живота си, мислите за моментите, когато сте извършили най-зрелите си постъпки. Кога бяха тези моменти, когато животът ви беше спокоен и лесен или когато беше труден? Според мен, ние извършваме зрелите си постъпки в периодите, когато живеем в период на трудности и стрес. Има едно стихотворение от поета Робърт Броунинг Хамилтън, което се е запечатало дълбоко в сърцето ми, защото самият аз съм изживял описаната в него истина:

Аз извървах една миля с удоволствието; то бърбеше през цялото време,
но аз не станах по-мъдър от всичко, което каза то.

Извървах една миля със скръбта и тя не каза нито дума;
но какви нещата научих, когато скръбта вървеше с мен.

Франсис Перкинс била министър на труда в правителството на Франклин Рузвелт. Тя познавала Рузвелт от по-рано, когато той бил богат син от привилегировано семейство, което живеело в Хайд Парк,

който бил завършил Харвардския университет. По онова време тя забелязала, че той има леко арогантно отношение. **Но по-късно, когато заболял от паралич, тя видяла различен Рузвелт.** Когато тялото му било деформирано от паралича, след като преживял дългият кошмар на болката, в сърцето му се появила нежност и състрадание към хората.

Бог не може да произведе велики личности на вярата, ако те не прекарат известно време в училището на стреса. Трудното време пречиства хората на вярата така, както огънят отделя шлаката от ценните метали. **Ако сте християнин, вие неизбежно ще бъдете подлаган на изпитание.**

2. Бог ще ви даде помощта, от която се нуждаете. Най-важната помощ, която той ви предоставя, е за онова, от което най-много се нуждаете – **прошка** и **спасение**. Понеже всички сме опетнени от греха, няма начин ние да прекараме вечността с безгрешният Бог, докато не бъде разрешен нашият проблем с греха. Това изисква някой, който е способен и иска да плати заради нашия грях. За това е нужен някой, който няма собствен проблем с греха. Това изисква някой, който е безгрешен и е изпълнен с обич към нас. **Всъщност, изпълнението на тази задача е по силите единствено на Бога.**

Поради това Исус, Богът в човешки образ, отишъл на кръста като безгрешно жертвоприношение заради греховете на всички вярващи хора. Ние не заслужаваме тази жертва. Ние не можем да направим нищо, за да я спечелим. Тя е наша като безплатен дар, който получаваме чрез вярата. Историята на Авраам и Исаак на хълма Мория е предварително описание на кръста на Голгота. Вероятно вечният Христос е казал на Отца: “Отче, един ден ние ще се върнем на същия хълм, нали?” И Бог Отец е казал: “Да, Сине, ние ще се върнем тук.” И Христос е казал: “И когато се върнем, аз ще бъда жертвоприношението на олтара, нали?” *(Коментар: Според някои изследователи, Голгота е другото име на хълма Мория.)*

И Богът Отец, който не позволил на Авраам да пожертва Исаак, пожелал да пожертва своя Син заради нас, толкова голяма е била любовта му към нас. Поради това, много векове по-късно, когато видял Исус, Йоан Кръстител казал: **“Ето Агнето на Бога, което отнася греха на света”** (Йоан 1:29 – мой превод). Бог не само ни дава прошка и спасение, но и милост, която е достатъчна за всяка нужда. Да се обадим на Бога е равнозначно да се обадим на вселенският номер за спешна помощ 911. Бог е винаги на разположение на всички вярващи, за да им помогне чрез мъдри и чудни начини.

Преди много години, когато служех като пастор в Нартсвил, Южна Калифорния, в моята църква имаше едно семейство с фамилното име Рутик. В това семейство се беше родило едно малко момче, наречено Алън, което боледуваше от синдрома на Даун и сърцето му нямаше нормалното разделение на сърцето на отделни камери. Лекарите се съмняваха, че детето ще доживее до възрастта, на която би могло да издържи нужната сърдечна операция. Но то доживя. И аз съм убеден, че молитвите на църквата бяха от решаващо значение. Когато бебето стана на 6 месеца, родителите му го отнесоха в Детската болница в Бирмингам. Тамошният хирург ни каза, че шансовете за успех при операцията са 50/50. **Преди операцията ние се помолихме заедно с хирурга и продължихме да се молим през цялото време на операцията. Алън успя да оживее.**

Само си представете как се зарадвах, когато получих едно кратко писмо от майката на Алън 18 години по-късно. Тя ми съобщаваше, че Алън е завършил гимназия и през същия месец е получил награда “Орел” като скаут. Бил обявен за най-добрият ученик от всички абитуриенти на гимназията за тази година. Освен това той служел в Съвета на попечителите на своята църква. Майка му пишеше: “Спомням си колко разтревожени бяхме през първата година от живота на Алън на този свят. **Не мога да опиша радостта, което това момче донесе в живота ми. Бог се оказа верен и благословиите му бяха преизобилни.**”

Запомнете, че когато сте стигнали до края на силите си, **тогава се появява възможността Бог да се намеси!** **Когато сте стигнали до края на въжето, направете възел, дръжте се здраво за него и се молете.** Бог се наслаждава, когато отговаря на молитвите на хората си. Той не винаги ще направи това, което искате и тогава когато вие искате, но Бог ще ви помогне мъдро, с обич и тогава, когато му е времето.

Авраам винаги се е връщал в спомените си към онзи ден на планината Мория и го е считал за най-великия ден в живота си, въпреки че в онзи ден си е мислил, че това е най-ужасния ден в живота му. Това е било неговото върховно изпитание. На наковалнята на съкрушеното сърце Бог изковал един велик човек на вярата. Авраам бил готов да докаже силата на вярата си към Бога, като пожертва любимият си син Исаак. Бог не само му върнал Исаак, но му дал още много други неща. **Бог превърнал Авраам в образец на вярата, в стандарт за всички бъдещи поколения.**

В живота ми има някои мистерии, каквито сигурни има и във вашия живот. Аз не разбирам защо Бог ми позволи да изживея някои съкрушаващи сърцето ми неща, да понеса болка и да премина през някои тежки изпитания. Но ще ви кажа в какво вярвам аз. Аз вярвам, че един ден ние няма повече да гледаме през замъгленото стъкло, че един ден мъглата ще се вдигне и ние ще можем да виждаме кристално ясно, че един ден, когато изпием последната чаша на мъката и всички тревоги останат зад нас, че един ден, когато ще бъде начертана финалната линия, че един ден, когато небесата дойдат за постоянно в душите ни за да ни

поздравят и славата завинаги коронова трона на милостта, че един ден ние ще разберем по-добре всичко, което е ставало и става в живота ни и в света около нас.

И един ден ние ще благодарим на Господа за всяка сълза, за всеки страх, за всяко безпокойство и за всяко изпитание, **защото тогава ще разберем как той е използвал всички тези неща за наше добро и за своя прослава**. Тогава ще разберем всичко това.

А до тогава, Боже, дай ни вярата на Авраам.

Неразпознатият цар

Мат.21:1-11

Винаги съм считал, че има нещо странно в начинът, по който е била празнувана Пасхалната неделя, когато Исус влязъл в Йерусалим. Един важен въпрос витае над цялото това събитие. Замислете се за следното... Тълпа, която според оценката на изследователите е наброявала от 100 000 до 200 000 човека се е трупала по трасето на маршрута, за да приветства един пътуващ проповедник от Назарет, наречен Исус. **Но всъщност хората не били сигурни защо приветстват, нито пък са знаели кой е Исус**.

Представете си, че по Пето Авеню в Ню Йорк се проведе парад и около 500 000 човека приветстват някаква неизвестна знаменитост с хвърляне на серпентини от прозорците?! Ето това би било равностойно на онова, което се е случило по време на Цветница в Йерусалим. През 27 год. град Йерусалим се е пръскал по шевовете от религиозни поклонници, които били дошли, за да празнуват ежегодният Празник на Пасхата.

Пресметнато е, че на този ден в Йерусалим и в околностите му е имало около 2,5 мил. човека. Ако искате да почувствате какво представлява това, представете си тълпите, които се събират ежегодно в Мемфис, за да отпразнуват рождения ден на Елвис Пресли! Тълпите били ентусиазирани, но както биха казали сегашните политически коментатори, **подкрепата им е била широка, но плитка**.

Исус е бил мразен от богатите и власт имащите хора. Много от приветстващите всъщност не викали "Ура за Исус." Те използвали парада като оправдание за политическата агитация срещу омразните чужденци, римляните, които били окупирали страната им. Можете да си представите нервен римски офицер, яздейщ кон и наблюдаващ този парад от върха на един хълм, готов да потуши тази демонстрация с безжалостна ефективност, ако положението стане неконтролируемо.

Той сигурно я е наблюдавал с презрение. Вероятно си е мислил: "Ех, в нашия Рим знаят как да организират паради в чест на някоя велика личност. Там победилият генерал седи в златна каляска, чийто колелета блестят на слънчевата светлина и е теглена от горди жребци. След него вървят офицери с полирано въоръжение, които носят вражеските знамена, които са пленени от победената армия. След тях вървят облечени в дрипи и оковани военнопленници, които биват подлагани на унижение от приветстващите тълпи и са живо потвърждение за това, какво се случва на онези, които се противопоставят на Рим. Ето така трябва да изглежда един парад.

А вижте този парад на утайката на обществото, в който участват сакати, слепи, деца и селяни от Галилея. И кой е героят на този парад? **Някакъв жалък човек, яздейщ малко магаре, чийто крака се влачат по земята. Каква тъжна гледка!** Поведението на Исус съвсем не е победоносно. Казва ни се, че преди започването на парада той е плакал, като си е мислил за многото пропуснати възможности на Йерусалим. Вероятно е съзнавал, че много от хората, които радостно го приветствали в този ден, още преди края на същата седмица ще крещат „Разпни го!“ Той преднамерено се показвал като цар, **но не от вида, който хората разпознавали**. Той не притежавал земна политическа власт, **а изпълнявал предсказанието, направено за него от пророк Исаия в Ис.53**. Той щял да царува от кръста. Искам да подчертая няколко истини от празненството на Цветница:

Исус винаги възбужда любопитството на хората. Забележете ст.10: „*И когато влезе в Йерусалим, целият град се раздвижи; и казваха: „Кой е Този?“*“ Хората били любопитни да види Исус, въпреки че били объркани относно самоличността му. Когато американците били запитвани от представителите на една социологическа агенция с коя от историческите личности биха искали да прекарат вечността, около 65 % от тях избрали Исус, като 37 % от тях казали, че не са свързани с никоя църква и деноминация. Исус продължава да привлича любопитството на хората.

Независимо дали го харесват или мразят, хората споменават името му. В почти всеки филм, който се произвежда сега в САЩ, **се скверни свящото име на Исус**. Помислете си за това, че нито един сценарист и атеист не може да напише сценарий, без да спомене името на Исус. Хората или се покланят на Исус или го проклинат, но изглежда, че никой не може да пренебрегне името му. **Не е ли чудно, че Исус е привличал любопитството на съвременниците си и продължава да очарова хората по цял свят?**

Искрено казано, аз не съм изненадан, че книгата за Исус (Библията), продължава да е най-четената книга по света. Исус е притежавал такава харизма, че хората са седели 3 дни без да се хранят, само за да слушат думите му. **Днес никой не би чакал толкова дълго, освен може би за да си купи билети да „Супербола” или за някой рок-концерт.** Исус е имал омайващ и непредсказуем характер. Той е демонстрирал широка гама от емоции: състрадание за умиращ прокажен, жизнерадост от успеха на учениците си и топло гостоприемство, което не обръща внимание на расовите и културните ограничения. Но той можел да се разгневи на коравосърдечните законници. Исус се отнасял с неизчерпаемо търпение към хората, но проявявал нетърпимост към институциите или несправедливостта. Не е чудно, че той продължава да озадачава и да привлича вниманието на хората по цял свят.

Исус е погрешно разбиран от повечето хора. Ст.10 ни казва, че жителите на Йерусалим се чудели кой е Исус. Ст.11 ни казва, че повечето хора имали погрешна представа за него. Те си мислели, че той е само пророк и нищо повече. В друг случай Исус попитал учениците си „Според хората кой съм аз?” Учениците му отговорили: „*Хората казват, че си Йоан Кръстител, Илиа или някой от пророците.*” (Мат.17:1-8) Както тогава, така и сега на хората им е трудно да разберат кой е Исус. Някои съвременни американци се опитали да опитомят и да дресират Исус. Те го превърнаха в личност, което прилича на хипи от 1960-те, която размахва плакат, призоваващ за мир, някакъв сладък Исус, кротък и благ, който не би наранил даже една бълха. Но вие знаете, че Исус не е бил разпънат на кръста заради това, че е казал „*Пуснете малките деца да дойдат при мен.*” Не, един от неговите най-страховити врагове го е мразел, защото Исус прогонил сарафите от храма с камшик, крещейки: „Марш отгук вие, банда мошеници!” Когато филмовите дейци от Холивуд се опитва да представи Исус на хората, те обикновено създават образ, който прилича на фигура, оживяла от някой оцветен на петна прозорец, който говори монотонно, никога не се усмихва и прилича на призрак. **А истината е, че Исус е преливал от енергия и е бил невъобразимо смел.** Той е посещавал угощения, смял се е от сърце и е прегръщал хората без задръжки. Някои хора са се опитвали да представят Исус в шампион на тяхната партийна политическа програма. Някои десни политици-екстремисти се опитват да превърнат Исус в говорител на Медисън авеню (*Коментар: булевард в Манхатън, Ню Йорк, който е синоним на рекламната индустрия в САЩ*). Те внушават, че вървенето след Исус е път към богатството и властта. В представите на всички американци те превърнаха лакомията от грях в добродетел. На другия край на политическия спектър някои църковни лидери се опитват да превърнат Исус в говорител на лявото крило на Демократическата партия.

Но Исус е по-голям от всяка политическа програма. Той няма да постави печата на одобрението си върху нито една от политическите партии. Исус е по-голям от представите на обществото за него. **Исус прави това, което единствено Бог може да направи.** Той прощава греха и е позволявал на хората да му се покланят. Той е казал: „*Аз и Отец сме едно.*” (Йоан 10:30) Великият английски учител К.С. Луис е бил прав, когато е казал: „**Исус или е бил това, което казва че е - Божият Син, или в противен случай е луд човек или лъжец.**” Обикновено тълпите са имали погрешна представа за това кой е Исус.

Всеки човек сам решава дали Исус ще стане цар. Исус иска да спечели целия свят, но всеки човек поотделно. Той никога няма да бъде избран за цар от някакво популярно мнозинство. Нито един диктатор няма да постави Исус като Господ над всички хора. (*Коментар: Тогава така нареченото „покръстване на българите” от Княз Борис I е пълна мистификация и самоизмама. Насила християнин не се става. Д.Пр.*) Всеки човек в личното пространство на сърцето и на душата си трябва да реши кой е Исус.

После Исус задал на учениците си друг въпрос: „*А според вас кой съм аз?*” „*Симон Петър отговори: Ти си Христос, Синът на живия Бог.*” (Мат.16:16) Всеки път, когато някой човек изрече тези думи, неизвестният цар Исус бива коронован в живота на този човек като Цар на царете. Само си представете, че този парад на Исус на Цветница преминава по главния булевард на нашия град Мемфис. Вие стоите на тротоара и наблюдавате. Тълпите приветстват, но Исус приканва хората да направят нещо повече и да се присъединят към неговото шествие. Вие усещате, че ще е вълнуващо да направите няколко крачки и да слезете от тротоара на улицата, за да се присъедините към него, **но в същото време ще трябва да платите цена.** **Вие публично ще се самоопределите и обвържете с този противоречив водач.** Ако се присъедините към парада, Исус може да ви промени. Може да промени вашите ценности, навиците ви, приоритетите ви, духовните ви стандарти, приятелите ви и даже професията ви. **По-безопасно е да стоим на тротоара и да приветстваме.** Но както всички знаем, той може би никога вече няма да мине по този път отново. В дълбините на сърцето си вие знаете, че ако сега не се подчините на този призив, **може би винаги ще съжалявате.** Всеки път, когато някой от нас публично потвърди, че Исус е негов Господ и Спасител, кръгът на влияние на Христос се разширява. Всеки нов последовател се превръща в мост към други хора. Така, един по един, царството на Исус се разпространява.

В един курс по социология на религията в Университета във Виржиния, преподавателят помолил студентите от първи курс да разкажат за своя религиозен произход и за своите обвързаности. Една студентка казала, че тя е християнка. Преподавателят я попитал: „С коя християнска традиция на вярата се

самоопределяте? Със северноевропейската или с англиканската, или с някоя друга?” Студентката не разбрала въпроса му и казала: „Господине, не разбирам какво точно имате предвид; **аз просто познавам и обичам Исус.**” Веднага там, в класната стая, Исус бил обявен, че е цар и вероятно е спечелил и други последователи. Един от харесваните от мен професионални играчи на голф е Том Лемнан. Той често пъти казва: „**Аз гледам на себе си като на християнин, който играе голф, а не като на играч на голф, който е християнин.**”

А вие какъв сте? Дали на първо място сте християнин и след това на второ място сте banker, учител, търговец или републиканец, или белокож, или съпруг, или майка? Дали за вас думата „християнин” е най-важното прилагателно? Когато декларирате, че „Исус е Господ!”, дали това разкрива най-важното от вашата идентичност? **Дали непознатият цар Исус е коронован като Цар на царете в живота ви?**

В класическият си роман „Робата,” на Лойд Дъглас има един герой, наречен Марселиус, който е очарован от Исус. В писмата си до своята годеница Диана в Рим той ѝ разказва за ученията на Исус, за чудесата, които е извършил, за разпъването му на кръста и за неговото възкресение. Накрая той ѝ съобщава, че е решил да стане последовател на Исус. В нейното писмо, което е отговор на писмата му, Диана казва: „Аз се опасявах, че този характер на Исус може да ти повлияе. Историята на живота му е красива и нека да си остане такава. Но **трябва ли ние да правим нещо за това?**”

О, да, Диана! Този Исус все още минава по улиците на света и призовава хората да вземат решение. Исус е неразпознатият цар, който няма корона, която да постави на главата си, нито царство, което да управлява... **докато всеки човек поотделно не декларира вярата си: „Исус е Господ за мен. Той ще управлява живота ми.”**

Може би Исус върви по улиците на живота ви от дълго време, търсейки сърце, в което да царува, душа която да спаси и живот, който да промени.

Може би днес вие ще Го короновате като ваш Цар!

Никога не казвай какво няма да направиш

1Кор.13:11-13

Прочутият пастор, учител и писател Чък (Чарлз) Суиндъл (*Коментар: Превел съм 10-ина негови книги. Можете да ги намерите на <http://methodist.bg/resursi/knigi/>. Д.Пр.*) е забелязал, че мъжете и жените, които са в любовни отношения преди брака, не са напълно искрени един към друг. Това е истина и за периода, когато вече те са сгодени. Например, мъжът може да казва на бъдещата си съпруга колко много обича симфоничната музика. Той може с желание да ходи с нея на симфонични концерти, да се хили като муле, което яде изтравниче и да се опитва да впечатли годеницата си с голямата си любов към изкуството. И тя си казва **“О, Боже, най-накрая намерих наистина културен мъж!”** **Но когато двамата се върнат от медения си месец, той решава, че никога вече няма да отиде на симфоничен концерт. Той е лъгал!**

Жените са също толкова виновенни, но този път това се отнася за ходенето на риболов. Влюбената жена ще стане в 3 часа през нощта, ще приготви мизерни сандвичи с риба тон, които ще се вдървят като мъртвец във ветровито езеро и в същото време ще казва на мъжа: **“О, това е толкова забавно. Благодаря ти, че ме взе със себе си.”** **Тя знае, че със свършването на сватбената церемония ще свърши и нейната рибарска кариера.** Защо тя се преструваше, че обича ловенето на риба? **Защото искаше да плени този мъж.**

Съпрузите и съпругите влизат в брака с някои утвърдени представи за това, което ще правят или няма да правят след сватбата, но не съобщават предварително на брачния си партньор много от тези идеи. Например,

А) **Тя си мисли:** ако някога въобще имаме куче, аз искам то да е малък пудел или шнауцер, но във всеки случай то да е домашно куче. **А той си мисли:** ако някога въобще имаме куче, аз искам то да е истинско куче, като лабрадор или германска овчарка. Не мога да понасям тези малки кучета, които седят в скута на стопаните си.

Б) **Тя си мисли:** грижата за двора и градината е мъжка работа. Не планирам въобще да се занимавам с тази работа. **А той си мисли:** Домашната работа е задължение на жената. Не планирам въобще да се занимавам с тази работа.

В) **Тя си мисли:** Абсолютно нормално е да посрещаме всяка Коледа в дома на родителите ми, тъй като всичките ми Коледни спомени са свързани с това място. **А той си мисли:** Абсолютно нормално е всяка година по няколко пъти да ходя на лов и на риболов в Уайоминг с приятелите си.

Чух за мъж и жена, които празнували 30-годишнината от сватбата си. Заедно с няколко други специални подаръци жената подарила на мъжа си една картичка, на която била написала: “Благодаря ти за

прекрасните 27 години.” А той я попитал: “Какво означават тези 27 години? Ние сме женени от 30 години.” Съпругата му отговорила: “**Да, така е, но през първите 3 години аз си изплаках очите, защото ти беше толкова коравосърдечен. Но след това реших да те приема такъв какъвто си и тогава нещата се наистина се оправиха.**”

Нали разбирате, че ако съпругът или съпругата си поставят за цел да сменят своя брачен партньор, те няма да успеят. **Но ако съпругът или съпругата обичат силно брачния си партньор и позволят на Бога за извърши нужните промени, тогава се случват славни неща!** Всички семейства имат проблеми и конфликти. Но успешните семейства притежават достатъчно гъвкавост, любов и милост, за да направят благоразумните и основателни промени. **Никога не казвайте какво няма да направите, защото щастливите бракове винаги изискват позитивни промени и израстване.** Съпругът, който преди сватбата е казал, че иска деца, но не може да си представи, че той ще сменя пелените, може след време да се превърне в най-добрият майстор по смяна на пелени в целия окръг.

Нека задно с вас сега да разгледаме два откъса от Библията, които са свързани директно с брака. Първият откъс е от историята на сътворението в Бит.2. Обърнете внимание на първата титла, която е била дадена на Ева – “**Помощник.**” Предполага се, че мъжът и жената са създадени, за да си помагат един на друг. Тази взаимопомощ се разкрива от факта, че Ева е била създадена от ребро на Адам. Естествено, Бог е трябвало значително да увеличи размерите на това ребро. Но ако е способен да направи жена от едно ребро, **Бог е способен да направи и “копринена чангичка от свинско ухо.”**

А сега искам да привлека вниманието ви към великата глава 1Кор.13, която е написана от Павел и точно към ст.11 и 12 от тази глава. Тук Павел сравнява сегашното ни неразбиране с онова, което ще знаем, когато отидем на небето. Той казва, че знанието ни на небето ще е толкова различно от знанието ни, докато сме на земята, колкото е различно детството от зрелостта. Но в този текст има и още едно внушение и още един смисъл. **Бог очаква от нас да израстваме, да изоставяме детските си пътища и да се превръщаме в зрели личности.** На друго място Павел ни призовава “*да израстваме, за да станем подобни във всяко отношение на Христос, който е Главата*” (Еф.4:15 – мой превод). Бог е планирал съпругът и съпругата толкова силно да се обичат и да са толкова уверени един в друг, че да имат смелостта да се приспособяват, да се променят и да узряват, с цел да израстват в Христос.

След като се запознахме с тези текстове от Библията, позволете ми да предложа 7 принципи на съпрузите и съпругите, които ще им помогнат за приспособяването и израстването им в брака.

1. Никога не се лъжете един друг. Най-важното нещо в брака е взаимното доверие. Никога не правете компромиси с доверието. Когато съпругът е в командировка в Сиатъл и се обади вечер у дома си, жена му никога не трябва да се съмнява, дали той наистина прави това, което ѝ казва, че прави там в този момент.

2. Съотношението на броя на похвалите и критиките ви към поведението на брачния ви партньор трябва да е най-малкото 2:1. Кое то означава, че трябва да изричате поне два пъти повече похвали към партньора си, отколкото критики. Не приличайте на онзи стар нерез от Вермонт, който бил женен повече от 25 години, но много рядко казал нещо повече на жена си от “Да”, “Не” и още няколко подбрани изгрухтявания. Но веднъж, внезапно, по време на закуска той ѝ казал: “**Скъпа, понякога, когато си помисля колко много означаваш за мен, знаеш ли колко много се напругам, за да не ти го кажа.**” За Бога, кажете ѝ го!

3. Резервирайте си една вечер от седмицата като “време за любов.” Редовно излизайте навън, даже ако това ще означава да отидете в МакДоналдс. Децата също имат нужда да си починат от вас, а и вие имате нужда да си починете от тях. Седнете заедно някъде, където няма работещ телевизор. Желателно е да споделяте помежду си това, което ви тежи или ви радва. Друга алтернатива е двамата да се разхождат заедно. Писателят Лео Бискалия разказва как е живяло семейството му: “Татко обичаше вечер да се разхожда заедно с мама. Тези разходки бяха обвити с голяма тайнственост за нас, децата им и въпреки, че ние ги умолявахме да се разхождаме заедно с тях, те винаги ни отговаряха: “не е разрешено за деца.” Ние се чудехме какво ли искат да си говорят, след като толкова много години бяха живели заедно. Ние оставахме у дома да измием чиниите, да почистим кухненската маса, да изнесем боклука и да ги чакаме да се върнат. Тези тайнствени разходки никога не продължаваха по-малко от един час.”

4. Бъдете любезни един към друг! Колко странно и трагично е, че често пъти женените двойки **престават** да са любезни един към друг веднага след сватбата. В един горещ ден мексиканец издел малко муле, **а жена му вървяла пеша зад него.** Един турист го запитал: “Господине, защо жена ти не язди, а върви пеша?” А мексиканецът му отговорил: “**Защото тя няма муле.**” Колко тъжно! Любезността изисква в случай, че е останала само една бисквита, ние да я предложим на партньора си. Не се изисква да плащаме пари, за да казваме моля или благодаря, но тези малки думи оказват влияние. Аз признавам, че понякога забравям да отворя вратата на колата, за да слезе или да се качи жена ми и че когато го направя, това не остава

незабелявано от нея. Ние ежедневно се отнасяме любезно към непознатите хора. Вие прикривате лошото си настроение и тревогите си поне за момент, за да отговорите на усмихнатия човек с усмивка, да дадете път на някой забързан шофьор да се престрои във вашата лента на движение или да попитате някой: “Как сте?” В най-лошия случай несъмнено можете да направите поне същото за човека, който най-много обичате.

5. Всички важни решения трябва да бъдат вземани съвместно. Да, ролите на съпруга и на съпругата са различни. Тя е създадена да бъде лидер в любовта, а той – да бъде обичащ лидер. Но бракът не е създаден да бъде взаимоотношение между началник и подчинен. Харесва ми историята за един изпълнителен директор на фирма, който веднъж, по време на съвещание с персонала се оплаквал, че подчинените му не се отнасят с нужното уважение към него. Същият предобед той отишъл в един магазин за надписни табелки, купил една табелка, на която пишело: “Аз съм шефът” и я монтирал на вратата на стаята си. Когато по-късно се върнал от обяда, той видял, че някой е прикрепил една бележка на табелката, на която пишело: “**Обади се жена ви и помолете да ѝ върнете табелката!**” В успешните бракове, подобно на успешните баскетболни отбори, всяка личност влага най-силните си страни. Ако жената е по-добра в счетоводството, тогава тя трябва да води семейните финанси. Ако той е по-добър в готвенето, нека той да готви. Но независимо от различните роли в семейството, всички важни решения трябва да бъдат вземани заедно. Ако мисли, че е по-мъдро те да продадат акциите си в една фирма и да купят акции например на Дженерал Мотърс, мъжът задължително трябва да се посъветва с жена си. Ако планира да се срещне с някоя от учителките на децата в училището, жената трябва предварително да поговори за това със мъжа си.

6. Ако един от двамата съпрузи иска да отидат при консултант по семейните проблеми, другият задължително трябва да се съгласи. По този въпрос не трябва да има никакви преговори. Ако един от партньорите чувства, че техните опити да разрешат някой натрапчив проблем са били неуспешни, тогава те се нуждаят от съветите на брачен консултант. Даже ако другият партньор не вижда смисъл в това консултиране, той трябва да удовлетвори желанието на партньора си, ако цени брака им.

7. Воювайте и се молете заедно. Помнете, че не е ваша работа да променяте партньора си. Това е работа на Бога. Вашата работа е силно да обичате партньора си. Ако съпругът и съпругата редовно се покланят заедно пред Бога, ако ежедневно се молят заедно, тогава бракът им е под закрилата на Бога. Тогава Духът на живия Бог ще подтиква и двамата, за да се извършат в тях нужните промени и приспособявания, и те да стават все по-зрели хора. Искам да привърша тази проповед с една от любимите ми истории – притчата за Джони Линго.

На един изолиран тихоокеански остров имало обичай, когато млад мъж решил да се ожени, той обявявал намерението си пред цялото село. Тогава той и всички жители на селото отивали до дома на бъдещата съпруга. Нейният баща излизал пред къщата и тогава, пред цялото общество, бащата и кандидат-женихът извършвали бартер. Очевидно, на този остров не е имало феминистко движение. Най-скъпото нещо на този остров била кравата. После кандидатът предлагал на бащата определен брой крави в замяна на неговата дъщеря. Обикновено младоженките стрували 2 крави, понякога 3, ако са необикновено красиви и привлекателни. Рекордът на всички времена бил 4 крави. Най-елегантният ерген на селото бил Джони Линго. Той бил красив и богат.

Представете си цялото вълнение сред жените на острова, когато един ден Джони обявил, че си е избрал жена. Но той шокирал всички, когато съобщил, че името на неговата избраница е едно момиче, наречено Лиза. Тя даже не влизала в първата десетка на момите. Хората считали, че тя е твърде безлична и ужасно срамежлива. Някои от шегаджиите в тълпата започнали да подмятат, че може би бащата на Лиза би трябвало да плати на Джони 1-2 крави, а не обратното. Всички жители на селото се събрали пред дома на Лиза, за да наблюдават спазаряването. Тогава настъпил още по-голям шок. Като свое първоначално предложение, Джони обявил, че е готов да даде 8 крави за Лиза! Баща ѝ почти щял да припадне, но успял да даде “Да.”

Същата вечер Джони и Лиза се оженили и заминали за техния дом на един съседен остров. В продължение на цяла година никой не видял Джони и Лиза. Но в денят на първата годишнина от сватбата им те се върнали, за да навестят родителите си. От мигът в който те пристигнали на пристанището, селото било обхванато от слухове. Хората се приканвали един друг: “Ела и виж Джони и Лиза! Ти няма да повярваш на това, което ще видиш!” Всички отишли на пристанището, но никой не обръщал внимание на Джони. Погледите на всички били насочени към Лиза. Тя била напълно променена! Цялата ѝ фигура излъчвала прелест и красота. Тя била уверена, сърдечна, приятелски настроена и спокойна. В края на деня, когато Джими и Лиза се подготвяли да се върнат в дома си, един от най-добрите приятели на Джими го дръпнал настрана и му казал: “**Искам да ми кажеш каква е тайната на тази удивителна промяна в Лиза. Как стана това?**” Джими му отговорил: “Ще ти кажа. От мигът, в който Лиза се родила, към нея са се отнасяли така, като че ли тя не струва много. И тя започнала да вярва, че това е истината за нея. **Но аз обявих пред обществото, че тя е жена, която струва 8 крави и се отнасях към нея по този начин. Тя възприе тази**

представа за себе си, която ежедневно виждаше в моите очи.”

Ако искате да имате съпруг или съпруга, чиято цена е 8 крави, тогава първо трябва да възприемете тази представа и да се отнасяте към него или нея по този начин. **И Бог, главният извършител на промените в хората, може да произведе съпругът или съпругата, която вие си представяте!**

От безпокойство към вяра

Мат.6:25-34

Може би най-добрият треньор по голф, който Америка е създала, е покойният Харви Пеник от Тексас. Той е написал една малка червена книжка, която е наричана “Библията на играчите на голф.” Г-н Пеник казал, че **повечето играчи на голф не мислят докато играят голф, а просто се безпокоят.** В тази книга той е написал: “Когато се тревожите, вие погрешно използвате разума си докато играете голф. Каквато и да пречката пред вас, **ако се тревожите, това само ще я направи по-трудна за преодоляване.** Безпокойството кара мускулите ви да се стягат. Невъзможно е да направите добро замахане със стика, когато мускулите ви са твърде напрегнати. Вместо да се безпокоите, фокусирайте се върху предстоящия удар и го направете така, все едно че ще правите най-добрия удар в живота си. Така наистина може би ще го направите.” *(Коментар: Най-добрите играчи на тенис казват, че постоянно се стараят да се фокусират върху спечелването на следващата точка, а не да се притесняват за грешката, която преди това са направили. Ако по време на мача играчът започне да се терзае за направения пропуск, той почти винаги губи следващите точки, а с това и мача. Д.Пр.)*

Когато четях думите на г-н Пеник изведнъж ми хрумна, че това е велик съвет за живота, а не само за голфа. И наистина, думите на Пеник ми припомниха онова, което е казал Исус за безпокойството. Повечето от нас се безпокоят твърде много. Ние щяхме да се изумим, ако някакъв небесен компютър можеше да ни каже колко много дни сме пропилили или развалили, защото сме се тревожили. Когато говоря за безпокойството, аз нямам предвид здравословната тревога, която ни кара да действаме. **Безпокойството е хроничен страх,** който не произвежда нищо позитивно. То е като карането на кола с включена ръчна спирачка. Много от нас се тревожат за климата. Почти ежедневно четем да ограбване на банки, на домове, на магазини и на складове. Има някои полезни неща, които можем да направим, за да се предпазим от тази заплаха, като например присъединяването към “Група за общо наблюдения” или монтирането на алармена инсталация в случай на проникване на крадец у дома ни.

Но е напълно безсмислено просто да се безпокоим, че можем да бъдем ограбени. Ние живеем в епоха на тероризъм и имаме склонността да се тревожим относно това къде и кога може да е следващия удар на терористите. **Но е безполезно безпокойството, което не води до нищо конструктивно.** *(Коментар: Т.е. - ако липсват конкретни и то разумни предложения за промяна – безпокойството даже е вредно. Д.Пр.)*

Повечето от тревогите ни са свързани предимно със обстоятелствата в които се намираме. Замислете се над следните житейски примери и вижте, дали и вие не приличате на някой от тях:

1. Майка отказва да присъства на който и да е от мачовете на футболния отбор на сина си, тъй като се тревожи, че той може да се контузи. Но отсъствието ѝ от стадиона ни най-малко не го предпазва от нараняване. А нейните тревоги я лишават от скъпи спомени, които тя би могла винаги да споделя със сина си.

2. Представете си мъж, който постоянно се тревожи, че жена му може би му изневерява. Въпреки че никога не му е дала основание да се съмнява в нея, тя е привлекателна жена, която поради работата си се среща с много мъже. Постоянното безпокойство на съпругът ѝ, подхранвано от собствената му несигурност, унищожава доверието и пречи на кариерата на жена му. Накрая бракът им се разпада, ставайки жертва на безпокойството и ревността.

3. Представете си жена, която в продължение на 20 години е имала прекрасно здраве, но нито един ден не се радвала, че е здрава. Тя постоянно чете здравни списания и си представя, че има всякакви симптоми, за които пише в тях. Накрая тези толкова дълги години на въображаеми заболявания довеждат до някаква истинска болест.

4. Представете си моят починал чичо, който беше фермер в Южна Каролина. Чичо Хърбърт беше пестелив и изключително трудолюбив човек. През 8 от всеки 10 години той имаше добра печалба. Но вместо да каже това, той постоянно говореше, че се намира на границата на разорението. Ако реколтата беше добра, той се тревожеше, че изкупните цени ще бъдат ниски. **Ако времето беше лошо, той се тревожеше, че реколтата ще се повреди. В продължение на 40 години горкият човек се наслаждаваше на нещастията в земеделието.**

А Исус ни призовава да не се тревожим. Той е видял три неща, които правят унищожително

безпокойството. То е непочтително, неуместно и безотговорно.

1. **Безпокойството е непочтително**, защото безпокоящият се човек счита, че на Бога не може да се вярва и че той не ни е достатъчен. А Исус е посочил към красивите лилии в полето, които миришат прекрасно и попитал хората, които се тревожели с какво ще се облекат: “Маловерци, Бог няма ли да ви облече много по-добре от тези цветя?”

2. **Безпокойството е неуместно**, защото то не ни помага, нито пък подобрява нещо. Исус казал на хората, които се тревожели: “Чрез тревогите си можете ли да удължите даже с един час живота си?” Разбира се, че отговорът е “Не.” Преди години, когато учеше в гимназията, нашият син се безпокоеше, че няма да израсте достатъчно висок, за да има шанса да стане баскетболист. **Понякога той беше критичен към нас, неговите родители, защото не сме го създали да е по-висок**. Но въпреки всичките му тревоги, височината му ни най-малко не беше повлияна от тях.

3. **Безпокойството е и безотговорно**. То изразходва физическата ни енергия, произвеждайки само отрицателни резултати. **Безпокойството е лихва, която плащаме за нещастieto, преди още то да е настъпило**. (Коментар: *Don't trouble troubles before troubles trouble you – Не се безпокойте за тревогите, преди тревогите да ви разтревожат.* – английска поговорка. Д.Пр.) Един прочут психиатър твърди, че често пъти следните болести са пораждани и от тревогите и безпокойствата: **артрит, асма, язва, петна по кожата и коронарна тромбоза**. Сигурно има и по-лоши грехове от безпокойството, но нито един от тях не е по-осакатяващ за човека, които се тревожи.

Когато е казал: “Не се тревожете,” Исус не е имал предвид, че ние не трябва да сме грижовни или пък да не искаме да работим. Исус е използвал врачетата като положителен пример, **защото те наистина работят упорито**. Нито пък Исус е осъждал разумното обезпечаване за бъдещето. Една от разликите между животните и хората е, че в сравнение с тях ние полагаме по-големи усилия, за да разберем по какъв начин да обезпечим бъдещето си. Катеричките натрупват храна за зимата, но не демонстрират притеснения дали са натрупали достатъчно храна или не. От своя страна, ние хората, сме терзани прекомерно много относно достатъчността на нашата осигуреност за бъдещето. Всички ние трябва да имаме спестявания, да имаме здравна застраховка, както и разумни планове за преживяване на последните години от живота си. **Но ако помолите някой финансов консултант да ви каже колко много е достатъчно, почти е невъзможно да получите конкретен отговор. Ние не можем да се осигурим за всяка бъдеща възможна случайност**. А ако можехме, тогава може би щяхме да престанем да живеем чрез вяра. Бог ще ни помогни да узнаем как изглежда разумното ни обезпечаване за бъдещето и как да вярваме в него за нещата, които не можем да предвидим.

Ако безпокоеното причинява много вреди и нищо добро, тогава нека да се отървем от него. Но как? Това е най-важният въпрос. Исус ни дава едно двуетапна рецепта, чрез което можем да контролираме безпокойството си.

1. Поставете работата в служба на Бога на първо място сред приоритетите си. В текста от Новия Завет, който предшества разглеждания от нас текст (в Мат.6:24), Исус казва, че никой не може да слугува на двама господари. Най-важният избор, който правим е дали Бог е на първо място в живота ни или е поставен на някакво незначително място в края на списъка. В Мат. 6:33 Исус ни дава следния съвет: **“На първо място търсете Божието царство.”** С други думи, позволявайте на Бога винаги да заема първото място сред приоритетите в живота ви. Един от членовете на нашата църква се завърна наскоро от мисионерско пътуване до Китай. Той каза: “Когато погледнах през границата към Северна Корея, аз се натъжих заради милионите хора, които са изгубени и страдащи. Да достигна до тях е много по-важно от всичко останало, заради което обикновено се тревожа.” Само си представете какво би могло да стане, ако вие се безпокоите повече за загубените хора в нашия град Мемфис, отколкото се безпокоите за падането на цените на акциите ви на борсата. Само си представете какво би могло да стане, ако вие се безпокоите повече за обществените училища в Мемфис, отколкото се безпокоите за размера на заплатата, която ще получавате след следващото си повишение в службата.

Ако Бог е признатият от вас Господ на живота ви, ако неговата работа е на първо място сред приоритетите ви, тогава безпокойството ви намалява. Защо? **Защото вашият фокус е предимно в онова, което Бог е казал да правите, а не във вашата работа**. Егоизмът е спътник на безпокойството. Когато се стремим на първо място да изпълняваме работата на Бога, а не да се фокусираме на тревогите, свързани със самите нас, тогава безпокойството избледнява и изчезва.

2. Фокусирайте се в днешната работа, а не в утрешната. Ние вече сме чували за този съвет, но сме го забравили, поради което заслужава да си го припомним. В Мат.6:34 се казва: **“Затова не се безпокойте за утре, защото утрешният ден ще донесе собствените си тревоги. Днешното безпокойство е достатъчно за днес”** (мой превод) Как можем да живеем, фокусиране само в ежедневните си задачи? Ще ви предложи 3 прости стъпки.

А. Започвайте деня с Бога. Отделете си поне 15 минути в началото на деня. Прочетете Пс.118:24: *“Този е денят, който Бог е създал. Нека да се радваме и да се веселим през този ден.”* (мой превод) Благодарете на Бога за деня и го посветете да работите през този ден за негова прослава. След това се помолете Светият Дух да действа 24 часа и да изпълва сърцето и разума ви във всеки миг, в който вярвате, че Христос е вашият Спасител и Господ. Светият Дух ще ви снабди с нужните неща, с които не разполагате, за да живеете победоносно през този ден.

Б. Постоянно поддържайте контакт с Бога през деня. Това може да става, като се молите на Бога, докато чакате на червения светофар на семафора или като казвате кратки молитви, докато очите ви са отворени, може би когато ви предстои да разговаряте с някой клиент, или преди да се качите на самолет, или когато трябва да вземете трудно решение. Това е имал предвид Апостол Павел, когато ни съветва: *“Непрестанно се молете.”* (1Сол.5:17) Удивителен е мирът, който тази съзнателна връзка с Бога може да ни донесе. Пророк Исаия е знаел това. Той е казал: *“(Бог) ще запази в свършен мир този човек, чийто разум е верен на Бога.”* (Ис.26:3 – мой превод)

В. Завършвайте всеки свой ден с Бога. Преди да заспите, кажете: *“Благодаря ти, Господи, че през този ден вървя с мен. Благодаря ти, че направи този ден да е толкова специален за мен. Благодаря ти, че ми помогна в критичните моменти. Ако днес съм засегнал или обидил някой човек, ако съм накарал нечий крак да се отклони от твоя път, прости ми, скъпи Господи. Сега те моля да ми дадеш спокоен нощен сън и ако считаеш, че е правилно, дай ми утре следващия ден и аз ще го приема с радост. Амин.”*

Покойният епископ Ърнест Фитцералд разказваше за един мъж, който познавал преди много години и живеел в един необитаем планински район. Животът му бил труден и всеки ден неговото малко земеделско стопанство, разположено на един хълм, зависело от милостта на сушата, вятъра и студа. Но въпреки това, той бил един от най-ведрите и изпълнени с дълбоко задоволство хора, които епископа познавал. Поради това веднъж епископът попитал земеделеца дали някога се е тревожил за нещо и дали някога е имал безсънна нощ, защото се е безпокоял. Човекът му отговорил: *“Няма съмнение, че аз съм имал проблеми, но не съм имал безсънни нощи. Когато лягам да спя, аз казвам: “Господи, така или иначе през цялата нощ ти седиш буден. Няма смисъл и двамата да губим времето за сън. През тази нощ ти се грижи да всичко и когато дойде утрото, аз ще направя най-доброто, на което съм способен.”* Запомнете рецептата на Исус за справяне с безпокойството: Първо, направете работата на Бога ваш пръв приоритет. Второ, мислете се само за днешния ден.

Скъпи приятели, нищо не може да се случи утре, с което вие и Бог да не можете да се справите и това е добра новина!

От егоизъм към слугуване

Мат.20:20-28

Никога не съм си представял, че ще кажа това, но в телевизията най-доброто нещо освен новините и спортните предавания, са рекламните. Този, който е изобретил това малко очарователно гущерче, с цел да продава застраховки, е абсолютен гений. Нека да проверя силата на паметта ви относно друга реклама. В нея стюардеса в самолет говори с пилота по вътрешната уредба за комуникация. Тя му казва: *“Капитане, свърши ни колумбийското кафе.”* Незабавно огромният пътнически самолет, зад който се стели пухкава бяла опашка от изгорели газове, прави обратен завой и тръгва в обратната посока. Аз знам, че обратните завой могат да създадат проблеми. На много места в нашия град Мемфис са забранени обратните завой.

Но ако сте християнин, обратните завой са задължителни. Исус често е говорил за обратните завой. Той е казал: *“Никой не може да види Божието царство, ако не бъде роден отново.”* (Йоан 3:3 – мой превод) Тук Исус казва, че когато човек стане негов последовател, той или тя се превръща в изцяло нова личност. Апостол Павел потвърждава тази истина, когато казва: *“Ако някой е в Христос, той е ново създание.”* (2Кор.5:17) Когато живият Христос стане ваш лидер и началник, радикалните промени се превръщат в стил на живота ви. Бог ви дава нови ценности, нови приоритети и нови желания. В един велик стар църковен химн се казва: *“Погледнах към ръцете си и ръцете ми изглеждаха нови. Погледнах към краката си и краката ми изглеждаха нови. Погледнах към света и светът също изглеждаше нов!”*

Днешната проповед е част от серията проповеди, която е озаглавена *“Препоръчан е обратен завой.”* Ще се фокусирам в някои радикални промени, които са задължителни, когато човек стане последовател на Исус Христос. Радикалната промяна, на която ще се фокусирам днес е *“От егоизъм към слугуване.”* Робърт Фулхум, който написа книгата *“Всичко, което наистина имах нужда да знам, го научих в детската градина,”* казва, че на огледалото в банята си е поставил снимката на жена, която не е неговата жена. Това е рискована работа! Всяка сутрин, когато заставал пред огледалото за да се избърсне, той поглеждал тази снимка. На нея

била показана дребна прегърбена жена, обута със сандали и облечена със синьо индийско сари. Това е починалата велика Майка Тереза, заснета по време на получаването на Нобеловата награда.

Фулхум казваше, че държал тази снимка там, за да му напомня, че тази жена има власт в света, която е по-голяма от властта на президента на която и да страна по света, от властта на папата или от властта на шефа на която и да е от големите международни компании, защото тя е била слуга. Въпросът, който искам да си зададем сега е следният: “Дали наистина искаме да обърнем гръб на светското определение за величието?” Вие знаете какво е това определение. Вие изпреварвате конкурентите си и стигате на върха. Колкото по-високо се изкачвате, толкова повече хора ви служат.

Готови ли сте да забравите за този вид величие и да потвърдите определението на Исус за величието?

Исус е казал, че най-великият сред вас трябва да стане ваш слуга. Най-велик е този ученик, който слугува най-добре на последните, на изгубените, на самотните и на страдащите. Моля ви, погледнете заедно с мен текста на Мат.20:20-28, където Исус казва кристално ясно това. Исус пътува към Йерусалим. Там има среща с кръста. Той и учениците му спрели да обядват. Те имали посетителка – майката на неговите ученици Яков и Йоан. Тя отвела настрана Исус и синовете си, за да си поговорят насаме и го помолила: “Когато влезеш в царството си, дай на синовете ми най-високите постове в твоя кабинет.” Исус ѝ отговорил: “Ти не разбираш какво ме молиш да направя. **Тези най-високи постове в моя кабинет имат много висока цена. Готови ли сте да платите цената и да пиете заедно с мен от чашата на страданието?**” Яков и Йоан му отговорили: “О, да, готови сме.” Имайки предвид бъдещето, което му е било разкрито от Отца, Исус им казал: “**Вие наистина ще пиете от тази чаша.**”

По-късно се оказало, че Яков загинал като мъченик заради вярата си, а Йоан прекарал последните години от живота си на остров Патмос като заточеник. В края на разговора им Исус добавил: “Нямам власт да разпределям постове в моето царство. Това е работа на небесния Отец.” По някакъв начин другите ученици научили за този конфиденциален разговор и се ядосали на Яков и Йоан. Защо? **Защото другите ученици искали да молят Исус да им даде същите високопоставени постове, но Яков и Йоан ги изпреварили.** (Коментар: От човешка гледна точка това е разбираемо. Майка им е била леля на Исус, а те са били негови братовчеди. Нали казваме, че „кръвта вода не става.“ Д.Пр.)

Покойният велик проповедник Д. Уолас Хамилтън нарича това самоизтъкване “**инстинкта на мажоретката.**” Нещо в нас жадува да сме разпознаваеми и да сме изключение от другите. Ние искаме да водим парада, да виждаме името си в светлините на прожекторите, да бъдем споменавани сред най-известните или сред най-могъщите, или сред най-влиятелните, или сред най-красивите или сред най-елегантните. Покойният конгресмен Хейл Богс притежавал малка доза от този инстинкт на мажоретката. Една вечер той и жена му отишли на едно голямо събрание в един хотел във Вашингтон. Г-н Богс произнесъл основната реч на това събрание. Тази вечер той бил на върха на кариерата си, бил красноречив и сладкодумен, произнесъл речта си ясно и енергично. Когато свършил, той бил възнаграден от присъстващите с продължителни ръкопляскания и със ставане на крака. След това, когато пътувал с жена си с такси към дома си, той се почувствал истински добре. Облегнал се удобно назад и ѝ казал: “**Скъпа, знаеш ли, в наше време наистина няма много велики лидери във Вашингтон.**” А тя му отговорила: “**Прав си, но има с един по-малко, отколкото ти си представяш.**” **Ох, жена ми колко много обича тази история!**

Когато в този ден Яков и Йоан се криели зад полата на майка си и отправили тази нахална молба, Исус сигурно трябва да се е почувствал дълбоко разочарован. Той сигурно си е помислил – “**Боже мой, в продължение на почти 3 години аз живях с тези хора и те все още нямат правилната представа.** Те все още се стремят към светската представа за величие.” Поради това Исус обявил “почивка.” Вероятно докато се хранели, той е имал истински разговор с тях за същността на неговото учение. Той казал: “Прекрасно е човек да иска да е лидер, но в моето царство лидерството се определя от слугуването. Аз ви служих по 24 часа на ден и ще продължа да ви служа, докато стигна до кръста. Ако искате да се отличите сред другите, направете го, като им служите. Този, който е най-добър слуга, той е и най-добрият лидер.”

Исус е прилагал на практика това, което е проповядвал. Той се специализирал в изпълнението на слугински задачи: помагал на децата, готвел закуска, слугувал на сакатите. За него нямало непрестижна работа, тъй като той дошъл на земята, за да слугува. В нощта преди да умре заради нас, Исус открил нагледен начин да илюстрира същността на слугуването. Той и учениците му се събрали за последната им обща вечеря. Но никой от учениците не искал да изпълни най-неприятната работа – да измие краката на присъстващите. Изпълнението на тази задача било задължително, защото те носели сандали и през деня вървели по прашните пътища. Спомняте ли си какво е направил Исус тогава? Той станал от масата, завързал си една престилка, взел един леген с вода и измил краката на учениците. Как може човек да забрави това преживяване? **Синът на Бога, господарят на небето и земята се навеждал, за да измие мръсните крака!**

След това, около 15 часа по-късно, Исус изпил най-горчивата утайка в чашата на слугуването, когато позволил да бъде прикован на кръста. Той станал “**Божие Агне, което отнася греха на света.**” Само си

представете как Яков и Йоан трябва да са се почувствали в този момент. Когато след няколко дни те видели белезите от гвоздеите по ръцете на Исус и дупката от римското копие в ребрата му, с което е бил прободен, тези символи на неговата жертвоготовна любов, аз мога да си представя как те са заплакали и са казали: “Какво си мислехме? Колко глупави бяхме! Колко слепи бяхме!” Животът на нашия Господ е пример за нарастващо смирение. **Бог станал човек; след това човекът станал слуга; а след това този слуга станал жертвоприношение.**

Братя и сестри, не трябва да гледате пренебрежително към Яков и Йоан. И на нас като тях ни е трудно да се придвижим от егоизма към слугуването. Ние харесваме светската представа за това, какво означава да си важен човек. Ние харесваме поговорката: “Рангът си има своите привилегии.” Но сред християните рангът си има своя цена. **Колкото по-висок е вашият ранг, толкова повече трябва да слугувате.** Джеймс Моор, методистки пастор в Хюстън, разказва за мъж, който решил да се присъедини към една църква и казал на пастора: “Искам да стана член на църквата, **защото искам да бъда хранен.**” Пасторът му отговорил: “**Добре, но за всички ни ще е по-добре, ако ти си свалиш лигавничето и си завържеш една престилка.**” Може би пасторът е бил твърде рязък към този човек, но той е имал нужда да разбере смисъла на християнството. **Църквата не е бизнесклуб за изгода на нейните членове.** Църквата е група слуги, които служат на другите и по-специално на най-маловажните, на изгубените, на самотните и на страдащите.

Преди няколко недели, след края на богослужението при мен дойде една млада жена с очевидното желание да ми каже нещо. Очите ѝ светеха възбудено. Тя ми каза: “Брате Бил, миналата седмица отидох с една група от нашата църква на Атлантическото крайбрежие, за да помогнем на хората, чиито отстраняваха повредите от урагана “Катрина.” Аз много се притеснявах, тъй като няха никакви строителни умения. Чудех се как бих могла да бъда полезна. Но бях сигурна, че Бог ме беше призовал да отида там. Нашата група беше изпратена да построи баня за едно семейство. Бащата в семейството беше изгубил работата си и беше парализиран от мъка. Той прекарваше по-голямата част от времето си седнал на една кушетка, изпаднал в пълно отчаяние. Докато останалите хора от нашата група изграждаха тази баня, аз разговарях с този мъж. Усещах, че Бог ме води в разговора. Ние разговаряхме за много важни неща, за духовните неща. Молихме се заедно. Когато на следващия ден отново отидохме в дома на този човек за да продължим работата си, аз забелязах, че той вече не седеше на кушетката, а извършваше някакъв ремонт в къщата и окуражаваше и синът си да прави същото. В очите му имаше лъч на надежда. Испитах чудесното усещане, че Христос ме беше използвал, за да докосне този човек. Не мога да опиша колко вълнуващо беше това!” Тази млада жена от нашата църква беше слугувала от името на своя господар.

Дали сега усещате нужда да се придвижите от егоизма към слугуването? Чуйте съдбоносният въпрос, който трябва да си зададете: **“Колко от моето време, енергия и пари са били използвани извън семейството ми в името на Христос, в служба на хора, които очевидно няма да направят нищо за мен като отплата?”** Ако вие вече сте дълбоко въввлечени в работата на служението, тогава аз искам да ви благодаря и да ви окуража. А ако не можете да се сетите какъв вид служение можете да извършвате от името на Господа, аз ви каня да прочетете и да си изберете някои от списъка на 10 вида служения, които са напечатани в днешния църковен бюлетин. Там е дадена и пълната информация за хората, с които можете да се свържете. Сега единственото което трябва да направите е да се молите, да решите и след това да се обадите на съответния човек.

Покойният Адриан Роджърс обичаше да казва: **“Бог не ни е призовал да седим, да пием и да се вкисваме, а да слугуваме.”** Преди няколко години великият мисионер на 20-я век, д-р Алберт Швайцер, говорил пред абитуриентите в един престижен колеж в Лондон. Той казал: “Някои от вас ще постигнат големи успехи. Някои от вас ще спечелят много пари. Някои от вас ще станат високопоставени личности. Някои от вас ще бъдат окичени с титли..., но аз ви обещавам следното: **само тези от вас, които се научат как да служат на другите, само те ще бъдат истински щастливи.**”

Исус е казал: **“Аз съм сред вас като онзи, който слугува.”** (Лука 22:27) Ако се осмеляваме да казваме, че Исус е нашият Спасител и Господ, ние също трябва да сме слуги.

От спешните молитви към приятелските молитви

Мат.6:5-8

Една неделя преди година и половина като гост-проповедник в нашата църква дойде д-р Лойд Огивли, който е бивш свещеник в Сената на САЩ. В една от книгите си той се припомня за едно събиране на семейството в дома му в Денят на Благодарността. Пристигнали роднини от най-различни места. Когато и последният роднина си заминал, г-жа Огивли казала на съпруга и на децата си. “Чуйте ме всички, **получих “Радостта.” Нека да започваме работа.**” Когато се замислите, това не е лоша философия на живота.

“Получих моята порция радост, а сега нека да се захващам да работя.” Разбира се, в конкретния случай г-жа Огивли е имала предвид **препарата за чистене с търговското име “Радост.”**

Темата на тази проповед е истинската радост, а не препаратът за почистване. Всички искат радостта, но само малцина знаят къде да я намерят. **Радостта не е превъзбудено радостно веселие.** Радостта не е нещо, което очакваме да се случи, когато всичко в живота ни върви гладко и лесно. Радостта не е пътуване с прекрасен пътнически кораб в Карибско море, нито сезон в който любимият ни отбор не е загубил нито един мач. Вие ще получите представа за истинската радост, когато ви припомня, че гръцката дума, означаваща радост е “chara.” А гръцката дума, означаваща “милост” е много сходна с тази дума – “charis.” И двете думи произлизат от един и същ корен и са директно свързани. **Истинската радост идва от Божията милост.** Д-р Леонард Смол е разбрал правилно тази истина, когато е написал: **“Радостта е знамето, което се развява на бойната кула на човешкото сърце, когато Царят живее в него.”**

С настоящата проповед искам да ви помогна, за да се придвижите от мрачното настроение към веселието. Урокът, който днес ще научим от Библията е обяснението на Исус за това, как да бъдем радостни. Ще разгледаме тази част от Проповедта на планината, която е наричана “Блаженствата.” Блаженството е деклариране на благословеността. Всяко блаженство започва с думите: “Благословени са...” Гръцката дума за “благословен” е *masaios* и значението ѝ е почти идентично с радост и радостен. На оригиналният арамейски език, на който е разговарял Исус, тези блаженства са били възклицания: **“О, благословението на бедните по дух... О, благословението на хората с чисто сърце...”** Исус наистина е възкликвал по различни начини: “О, благословението на познаването и на служенето на Бога!”

Ние имаме нужда да възстановим повече от тази уникална благословия или радост. Понякога се чудя, дали човек, който се скита от църква в църква в неделната сутрин, ще види много радост по лицата на хората в нашата църква? Огледайте дискретно хората около себе си сега. Какво си мислите, има ли тук радостни хора? Великият проповедник Чарлз Спържън (*Коментар: Превел съм един том негови проповеди и една негова книга. Можете да ги намерите на <http://methodist.bg/resursi/knigi/>. Д.Пр.*) обичал да казва: “Когато говорите за небето, нека лицето ви да свети с небесна слава. Когато говорите за ада, ежедневното изражение на лицето ви е подходящо.”

Пастор Джеймс Муур от Хюстън разказва историята за едно малко момче, което се опитва да спечели малко пари чрез събирането и продажбата на употребявани бутилки. Като обикаляло къщите близо до дома си, то почукало на вратата на една жена, която имала славата на най-киселата жена в града. Момчето я попитало: “Имате ли някакви непотребни бутилки от Кока Кола?” Подчертано недружелюбно жената му отговорила “Не.” Тогава то казало: “Тогава имате ли някои непотребни бутилки от уиски?” С неприкрито презрение тя му отговорила: “Момче, приличам ли ти на човек, който притежава непотребни бутилки от уиски?” Момчето я изгледало изпитателно и казало: **“Като ви гледам, сигурно имате някои непотребни бутилки от оцет в къщата си?”** Нека да поразсъждаваме за тази благословеност или радост, която Исус е описал в Мат.6:5-8.

Първата истина е, че Християнската радост се различава от светското “щастие.” Представата на света за щастие се свързва с 6-цифрена заплата, добро здраве и с липсата на врагове и кризи. Но това светско щастие е крехко и преходно. За един миг то може да изчезне, ако изгубим пари на борсата или ако се разболеем, или ако брака ни се разпадне, или ако някои приятели ни разочароват. А радостта на християнина е солидна и защитена. Исус е казал на учениците си: **“...радостта ви никой няма да отнеме.”** (Йоан 16:22) **Има огромна разлика между представата на света и на християнина за благословеността.**

Исус е казал: **“Благословени са бедните по дух,”** а светът казва **“Благословени са хората с високи постижения.”**

Исус е казал: **“Благословени са скърбящите,”** а светът казва: **“Благословени са хората, които са осъществили амбициите си.”**

Исус е казал: **“Благословени са кротките,”** а светът казва: **“Благословени са агресивните.”**

Исус е казал: **“Благословени са онези, които гладуват и жадуват за праведността,”** а светът казва: **“Блажени са тези, които сграбчват всяко удоволствие, което могат.”**

Исус е казал: **“Благословени са милостивите,”** а светът казва: **“Благословени са хората, които използват слабостите на другите.”**

Исус е казал: **“Благословени са хората с чисто сърце,”** а светът казва: **“Благословени са хората, които нямат морални задръжки.”**

Исус е казал: **“Благословени са миротворците,”** а светът казва: **“Благословени са силните.”**

Исус е казал: **“Благословени са гонените заради праведността,”** а светът казва: **“Благословени са хората, които вървят по течението.”**

Моля ви да погледнете в бюлетина, който получихте. В него се опитам да превода блаженствата на съвременния език, за да можете наистина да разберете какво е казал Исус.

“*Благословени са бедните по дух.*” Тук се говори за хората, които разбират собствената си духовна бедност и поради това изцяло вярват в Бога.

“*Благословени са кротките.*” Тук Исус няма предвид хората, които угодничат на силните или са лесно манипулируеми. Кроткият човек притежава самодисциплина и самоконтрол като добре дресиран кон.

“*Блажени са тези, които гладуват и жадуват за праведността.*” Тук Исус има предвид хората, които с нетърпение очакват Божието царство да се превърне в реалност тук на земята.

“*Блажени са милостивите.*” Това се отнася за хората, които са получили милост от Бога и са поели отговорността да предават тази милост на другите хора.

“*Блажени са хората с чисто сърце.*” Това не е свойствено само на малцината светци, които живеят сред нас, а се отнася за всички християни като вас и мен, които знаят, че мотивите им са смесица от добро и зло и са поканили Бог да ги изчисти.

Нека да ви дам един пример. Наскоро един от вас изпрати на мен и на много други хора едно писмо по електронната поща, с което ни приканва да изпращаме Коледни картички до Американският съюз за граждански свободи. Веднага се запитах: “Защо трябва да изпращаме картички на тази организация, която се противопоставя на всяко публично празнуване на Рождество Христово? Писмото даваше отговор на моя въпрос. В него се казваше, че ако милиони християни изпратят по електронната поща Коледни картички на Американският съюз за граждански свободи, това ще блокира линиите им за комуникация и те няма да могат да работят. Тогава се запитах: “Ако направя това, дали причината, поради която изпращам картичката ще е приемлива за Господа?” **Очевидно е, че отговорът е “Не.” Но трябва да призная, че когато за пръв път научих за нея, идеята беше дяволски привлекателна.**

“*Блажени са миротворците*” Исус поздравява хората, които работят упорито, за да подкрепят и утвърждават взаимното разбиране и сдобряването между хората.

“*Благословени са гонените заради праведността.*” Исус не казва, че християните може да бъдат преследвани. Той ни гарантира това. Той е казал: “*След като преследвах мен - и вас ще преследват.*” (Йоан 15:20 – мой превод) Тъй като светът е под временният контрол на дявола, онези, които открито подкрепят Христос, носят мишена на гърба си за атаките на злото.

Светът чете описанието, което дава Исус на благословенията и се чуди: “Как могат да са радостни хора, ако имат беден дух, ако тъгуват или ако са преследвани?” Но вижте какви награди са християнския начин на живот: вие ще бъдете утешен; вие ще получите милост и Небесното царство ще е ваше. Познанието за всичко това радва сърцето ви така, както не може да го зарадва което и да е друго нещо на земята. **Радостта на християнина е вътрешно състояние, което не зависи от външните обстоятелства.**

Втората истина е, че истинската радост е дар, който идва единствено от Бога. Този дар не може да бъде произведен на принципа “направи си сам.” Той идва единствено след като Бог промени сърцето ви изцяло чрез срещата ви с Исус Христос. Само онези, които са родени отново могат да се наслаждават на тази истинска радост. Апостол Павел е знаел, че радостта е дар от Бога, поради което е отправил следната благословия към християните в Рим: “*Нека Богът на надеждата да ви изпълни с пълна радост и мир, когато вярвате в него.*” (Рим.15:13 – мой превод)

Покойният епископ Ърнест Фитцджералд обичаше да разказва една история за пътнически влак, който спрял някъде в южна Джорджия, за да зареди локомотива с вода. Един от пътниците видял местен старец, който стоял на перона и се провикнал към него: “Хей, има ли тук хора, които се радват на религията?” Старецът му отговорил: “**Онези, които имат вяра, се радват.**” Старецът е бил прав. Хората, които имат истинска връзка с Христос имат и пряк достъп до радостта. Светът може да ви направи да се радвате една нощ или даже цяла седмица, но единствено Бог може да ви даде тази радост, която никой не може да ви отнеме.

Третата истина е, че човек може да запазва радостта си само когато я раздава на другите хора. Повечето хора са привлечани от личностите, които излъчват радост и веселие, като например почитателите на кнтри певица Уили Нелсън. Когато споделяте искрената си радост с другите хора, вашето собствено снабдяване с радост никога няма да намалява. Точно обратното, радостта ви ще се увеличава. Християнският лидер Тони Камполо разказва, че веднъж бил в асансьор в един небостъргач в Ню Йорк, където имал среща на 82-я етаж. Асансьорът бил пълен с бизнесмени със сериозни лица. Тони се усмихнал и казал: “Хора, ние ще прекараме известно време в този асансьор, затова нека да попеем.”

Нали разбирате, че за да направи това предложение, човек трябва да е смел, особено когато не притежаваш славата на добър певец. Тони е смел. Удивителното е, че бизнесмените се присъединяват към него и запели песента: “Ти си моята слънчева светлина.” Тони стигнал до 82-я етаж и един човек слязъл заедно с него в коридора, усмихвайки се радостно. Тони го попитал: “Да не би да отивате на същата среща, на която отивам и аз?” А човекът му казал: “**Не, аз просто исках да довърша песента.**” **В радостният човек има нещо пленително и завладяващо.**

Лойд Огивли казва: “Когато някой християнин ми каже, че е загубил радостта, която е имал преди, аз искам да го попитам: “Кога за последен път си помогнал на някой човек да стигне до Христос?” Когато тайно и егоистично натрупваме в себе си християнската радост, тя изчезва, а когато радостта е споделяна с другите хора, запасите ни се увеличават. Един от най-важните въпроси, който всеки християнин трябва да си зададе е: “С кого споделям радостта, която ми е дал Исус Христос?”

В книгата си “Как да говорим добре” Джеймс Бендер разказва историята за фермер, който отглеждал рекордно богата реколта от царевица. Всяка година той се явявал на щатския панаир за фермери и печелел първата награда.

Една година вестникарски репортер взел интервю от него и научил нещо изненадващо. Репортерът разбрал, че фермера споделял със съседите си семето, което засявал. Репортерът попитал: “Как можете да си позволите да споделяте най-доброто си зърно със съседите си, след като знаете, че всяка година те участват в състезанието за най-голямата награда заедно с вас?” Фермерът се усмихнал и казал: “**Не знаете ли? Вятърът взема цветния прашец от цъфналата царевица и го разнася по царевичните ниви. Ако съседите ми засяват и отглеждат некачествена царевица, цветният прашец от техните ниви ще понижи качеството и на моята царевица. Ако искам да отгледам добра царевица, аз трябва да помагам на съседите си и те да отглеждат добра царевица.**”

Тази истина е приложима не само в земеделието. Ако Бог е посадил радост в сърцето ви и вие я споделите с другите хора, количеството на вашата радост ще се умножи. Това е тайнствено чудо! Запомнете, че истинската радост е дар, даван от Бога на тези хора, които отговарят с вяра в Исус Христос. Вие можете да запазите радостта си, само ако я споделяте с другите хора.

Има една песен на Шърли Сезар, която обобщава всичко казано в днешната проповед. Тя е озаглавена “Аз имам тази радост.” При изпълнение на тази песен група беквокалистски пее следния припев: “**Светът не ви я е дал и светът не може да ви я отнеме!**”

Почти убеден

Мат.19:16-26

Във всеки речник думата “почти” е тъжна дума. Тя се намира в компанията на израз като “само ако.” “Почти” е дума, която подсказва за пропуснати възможности и неизползвани шансове, поради неумение и непохватност. Само 0,002 сек не достигнаха на лекоатлета Тим МакКий по време на Олимпийските игри за да спечели първото място в бягането на 400 метра. Той почти спечели златния медал.

Талантливият тексаски автор и пастор Макс Лукадо (*Коментар: Превел съм три книги от този автор. Можете да ги намерите на <http://methodist.bg/resursi/knigi/> Д.Пр.*) е написал следните тъжни изречения, които са съставени с участието на думата “почти.” “Той почти намери идеалното решение на проблема.” “Ние почти бяхме способни да свършим тази работа.” “Ние почти влязохме във висшата група.” “Ние хванахме една риба, която беше по-голяма от мен. Е, почти!” Както се казва, думата “почти” не означава нищо, освен когато се отнася за конски подкови и за ръчни гранати.

Днешният ни библиейски урок е фокусиран върху онзи вид хора, които са “почти.” Ние го наричаме “богатият млад управител.” Сравнен с другите ученици на Исус, **този човек е бил най-високопоставеният ученик, който е напуснал Исус.** Той би могъл да бъде могъща утвърдена личност, която би могла да спечели и да отведе при Исус половината от управляващата класа на Израел. Веднъж той срещнал Исус и разговарял с него. **Той “почти” обявил, че Исус е Господ в живота му.**

Но се оказало, че “почти” не е достатъчно. Насочвам вниманието ви към евангелието на Матей 19, като ще започнем от ст.16. Историята за богатият млад управник се среща в три от четирите евангелия: в Матей, Марк и Лука. Във всяко от евангелията има малки различия в текста на тази история. Ние ще се опитаме да смесим и трите текстове в една обща история. И в трите версии ни се казва, че човекът е бил богат.

Само Матей споменава, че той е бил и млад. Само Лука казва, че той е бил управител. В Мат.19:16 се казва: “*Един човек дойде при Исус и го попита: “Учителю, кои добри неща съм длъжен да направя, за да имам вечен живот?”* (мой превод). Евангелието на Марк ни казва, че човекът изтичал и коленичил пред Исус, което е демонстрирало, че той е бил искрен и почитателен.

Гръцката дума, която тук е преведена като “вечен живот,” всъщност означава “**радост, задоволство и мир с Бога.**” Това е най-търсената стока на земята, както в първия, така и в двадесет и първия век. Младият богат управител е имал всичко на света, освен това, което най-много желаел - този вечен или изобилен живот.

Брюс Ларсон е лидер на Презвитерианската църква, който е познат в цялата ни страна. В една от неговите книги кой ни разказва за една конференция на Презвитерианската църква, която се провела в Омаха. Тя започнала с служба на поклонение пред Бога. Когато участниците влизали в залата, на тях им раздавали балони, напълнени с хелий, които били завързани към едно въженце. Хората били инструктирани да отвържат балоните от въженцето във всеки момент от поклонението пред Бога, когато изпитват истинска радост в сърцата си. Ларсон пише, че тъй като били **презвитерианци**, участниците не се чувствали свободни да кажат: **“Алилуя! Слава на Господа!”** На **методистите** също им е трудно да постъпят по този начин. През целия период на поклонението пред Бога балоните се издигали към тавана на залата.

Но когато службата свършила се оказало, **че 1/3 от участниците все още държат балоните в ръцете си. Те не изпитали никаква радост.** Това е тъжно, но е истина. **Много от посетителите в църквите никога не са изпитали радостта от личното познаване на Христос.** В ст.17 Исус отговорил на младия мъж, като му задал странния въпрос: **“Защо титаш мен за това, което е добро? Има само Един, който е добър.”** (мой превод) Тук Исус всъщност пита: **“Имаш ли представа кой съм аз?”** В един от преводите на Библията (на английски) този въпрос е преведен така: **“Когато ме наричаш добър, ти казваш, че аз съм Бог.”**

Исус внимателно проверявал за да разбере, **дали в младият мъж има частичка от вяра и то от такава вяра, която може да промени живота му.** Вие знаете, че вече преполовихме 2006. На латински годината е 2006 A.D. “A.D.” означава **“Anno Domini”** или **“в годината на нашият Господ.”** В нашето светско общество ние обикновено изпускаме A.D.

Въпреки това, цялата човешка история е разделена на две части: **“В.С.”** или **“преди Христос”** и **“A.D.”** - **„в годината на нашият Господ.“** И не само това, **животът на всеки човек е разделен на В.С. и A.D.** Преди да срещнем Христос и да го приемем чрез вяра, ние живеем в В.С. светът, независимо от това, **коя е календарната година.**

Преди много векове Исус попитал богатият млад управител: **“Все още ли живееш в „В.С. света“? Имате ли тази частичка вяра, която е нужна, за да преминете в прекрасната земя на Anno Domini?** Тъй като днес завършва един много известен турнир по голф, много хора си мислят за този спорт. Нека да ви разкажа за бившият велик победител в този турнир – Рик Мейсинжел. Рик признава, че в началото на кариера му за него голфът е бил неговият бог. Това не само му причинявало вътрешен безпорядък, но и му създавало и брачни проблеми. Жена му решила да подаде молба за развод. Но преди да приключи делото за развод, те имали дълъг разговор и решили да посещават един курс по изучаване на Библията.

Така се случило, че като гостуващ лектор в курса се появил Били Грем, **(Коментар: Превел съм няколко книги от този световно известен автор и евангелизатор. Можете да ги намерите на <http://methodist.bg/resursi/knigi/> Д.Пр.),** който през тази година също участвал в турнира по голф. По време на лекцията си Били Грем казал нещо, което изиграло ролята на сигнален звънец в душата на Рик. Грем казал: **“Християнството не е религия, а е лична връзка с Исус Христос.”** Рик бил израснал в църква и считал, че да си християнин просто трябва да посещаваш църквата. Рик бил достатъчно честен за да признае, че до този момент нямал лична връзка с Исус Христос. **Той изповядал греховете си и повярвал, че Исус Христос е неговият личен Спасител и Господ.** По същото време жена му направила същото.

Рик казва: **“Промяната в мен не стана изведнъж, за един ден, но в период от 6-8 месеца аз осъзнах, че Бог извършва големи промени в живота ми.”** През 1994 Рик и жена му отпразнували 25 години от сватбата им, обичали се много и вярвали силно в Христос. Днес Рик е Директор на един колеж по голф, който е част от християнско служение за християни, което подготвя и обучава играчи и треньори по голф. Сега животът на Рик е поделен почти по равно между В.С. и A.D.

А сега да се върнем обратно към изучавания от нас текст от Библията - Мат.19:16-26. В ст.21 Исус прави диагноза и дава рецепта. Тъй като отличителните черти на богатството са били видими навсякъде в този млад човек, Исус предположил, че душата му се намира в банката, където се съхраняват неговите пари и ценни книжа. Поради това Исус казал: **“Ако искаш да бъдеш свършен, иди и продай имота си и дай на сиромасите; и ти ще имаш богатство на небесата. Тогава ела и върви след мен.”** (мой превод). Всеки път, когато го прочитам, този текст ми дава бледа представа за **“желанията”** ни.

Какво ще стане, ако Исус беше казал на вас или на мен във видение, което е твърде реално, за да бъде отречено, че се е случило: **“Сине или дъще, искам да напуснеш работата си, да продадеш къщата си, да превърнеш в пари всичките си инвестиции и да станеш мисионер.”** Винаги се опитвам да съм максимално невзискателен към този богат млад управител, **защото съм щастлив, че Исус не е отправил същото предизвикателство и към мен.** Исус не е казвал, че ако искат да бъдат негови добри ученици, всички негови последователи трябва да раздадат имотите си. Когато разговарял с друг богат човек, наречен Никодим, Исус не му заповядал да продаде имота си.

Исус няма нищо против богатството. **(Коментар: Ето тук бъркат социалистите и комунистите, които имат наглостта да твърдят, че Исус Христос е бил социалист, защото е твърдял, че всички хора са равни. Д.Пр.)** **Царите са**

морално неутрални. Те могат да причинят добро или ужасно зло, в зависимост от това кой ги контролира. Парите са опасни. Те са най-съблазняващият фалшив бог на земята и много американци отиват в ада, защото обичат парите повече от всички други грехове взети заедно. Всъщност Исус казал на богатия млад управител: “Ти носиш бронирана жилетка, на която се надяваш повече, отколкото на Бога. Бог няма да се съгласи да е на почетната стълбичка на шампиона заедно с някой друг във твоя турнир на фаворитите. **Фалшивият бог трябва задължително да бъде детрониран, с цел да изживеем славата на Бога.**”

Ст.22 е един от най-тъжните стихове в цялата Библия: “*Когато чу тези думи, младият богат управител си отиде натъжен, защото притежаваше голямо богатство.*” (мой превод). Младият мъж видял бегло чудният начин на живот, който е фокусиран в Бога. Нещо в очите и в духа на Исус станало причина по гърба му да премине трепетна вълна. Все едно, че целият му досегашен живот е бил подготовка за тази повратна точка в живота му. **Но, уви, цената за това била твърде висока!** Парите му винаги били неговия магическо килимче, което му осигурявало спокойствие, връзки и възможности. Как би могъл да живее без своята бронирана жилетка? Поради това той си заминал натъжен.

Не е нужно човек да е психиатър за да стигне до заключението, че младият богат управител вероятно се е превърнал в навъсен старец, който е нещастен със своите пари и винаги се връща в спомените си към онзи момент, когато е разговарял с Учителя и почти бил станал негов ученик.

Позволете ми да ви кажа една истина, която не се споменава често в повечето църкви. Не всеки от присъстващите тук ще отиде в ада, но всеки, включително и проповедника, заслужава да отиде там. Защо? Защото всички ние сме грешни хора. Повечето от нас не разбират колко ужасен е грехът в очите на светия Бог. В очите на Бога грехът е космическо предателство. Това означава някакъв хилав дребен грешник като вас или мен да размахва юмрука си пред лицето на всевишния Бог и да крещи: “Въобще не ме интересува какво си заповядал или какво предпочиташ. Аз ще правя това, което искам. А ако това не ти харесва, махай се!”

Невероятно е Божието търпение към нас и неговата милост към нас е наистина удивителна. Понеже ни обича, Бог е направил така, че всичките ни грехове да бъдат прехвърлени върху раменете на Исус, когато той е умрял на кръста. В замяна ние можем да се облечем с праведността на Исус. **Каква изгодна търговия!** Но тази милостива оферта може да бъде приета, само ако бъде подписана с вяра. Всеки от нас е длъжен да изповяда греховете си и да повярва, че възкресеният Христос е неговият личен Господ и Спасител.

Веднъж Бил Хайбълс, прочутият пастор от Чикаго, пътувал със самолет. Пътникът до него го попитал с какво си изкарва прехраната. Когато той му отговорил че е пастор, се започнал един интересен разговор. Човекът му казал: “**Аз вярвам в Бога, но не посещавам църква. Не виждам смисъл да правя това. Аз съм честен човек и се опитвам да съм толерантен към другите хора. Един ден, когато умра и се срещна с Бога, аз вярвам, че моето досие ще бъде приемливо за него.**”

Бил извадил от куфарчето си работната си тетрадка и казал: “Съгласен съм с вас, че Бог ще съди всички хора. Нека да си представим как можем да се явим пред Бога. Сега начертавам една линия през средата на тази страница. Нека да приемем, че тази хоризонтална линия представлява височината, чието надвишаване ще удовлетвори Бога. Според вас, кой е най-добрият човек, за който считате, че би получил най-високата оценка на Бога?”

Съседът му помисли и отговорил: “**Били Греам.**” Бил казал: “Прекрасно. Нека да напишем името на Били Греам на тази диаграма, но трябва да го поставим на това място, на което самият Били Греам е казал, че трябва да бъде поставен. **Той многократно е казвал, че е грешен човек, който заслужава да отиде в ада, но всъщност ще отиде на небето, само защото на кръста Исус е платил за неговите грехове.** Поради това ние трябва да поставим Били в долната половина на страницата, под линията по средата на страницата. **А сега ще поставя и собственото си име доста по-надолу от името на Били Греам.** Подобно на Били и аз съм грешен човек, чиято единствена надежда е кръста.”

Бил Хайбълс забелязал, че съседът му внезапно станал странно тих, вероятно очаквайки следващият въпрос. Тогава Бил се обърнал към него и го попитал: “**Братко, къде да напиша името ти в тази диаграма? Нали не искаш да бъдеш поставен по-високо от Били Греам?**” След продължително замисляне съседът отговорил: “**Вие наистина ми дадохте тема за размисъл.**”

Днес е ден за вземане на решение и на поемане на отговорност. Не бъдете като богатият млад управител, който почти бил убеден. Той изпуснал най-добрата оферта на земята и живота му след това е бил пълен с тъга и съжаление.

Днес е чудесен ден за да потвърдите положението си на човек, на когото е простено и че сте откупено дете на Бога!

Практични съвети за мощна молитва

Мат.6:5-15

Най-подценената енергия на земята не е етанолова или слънчевата енергия, нито даже атомната енергия. **Най-подценената енергия на земята е енергията на Бога, която е канализирана и насочвана чрез молитвата.** Изследвания са установили, че 71% от американците вярват, че Бог отговаря на молитвите, а други 15% вярват, че Бог може би отговаря на молитвите. Това означава, че 86% от американците вярват, че молитвата е резултатно средство. **Но въпреки това, само малък процент от американците имат определено специално време за ежедневна молитва.**

Защо е така? Това е свидетелство за уменията на дявола като търговец. **Постоянната цел на дявола е да не позволява на християните да се молят.** Поради това той ни напомня за някои наши минали молитви, за които ни се струва, че са останали без отговор от страна на Бога. Друг път дяволът ни казва, че ние сме твърде заети, за да се молим и че молитвата трябва да се използва само в спешни случаи.

Много християни гледат на молитвата като на своя “духовна въздушна възглавница.” Какъв смисъл влагам в тези мои думи. В инструкцията за експлоатация на моята кола е записано: “Предните въздушни възглавници за шофьора и за седящият от дясната му страна пътник на предната седалка са създадени, **за да се надуват в случаи на средни и силни удари на колата в друго превозно средство или в някаква преграда.**” Много християни вярват, **че молитвата е нещо подобно на предпазната въздушна възглавница, която се използва само в спешни случаи.**

Чух за двама рибари, които веднъж, когато били с малка лодка по средата на едно голямо езеро, попаднали в капана на една ужасна буря. Тъй като вълните ставали все по-големи и лодката била заплашена от преобръщане, дошъл момента да се вземат драматични мерки. Поради това двамата мъже решили да се помолят. В разгара на бурята единият от тях извикал: “О, Боже, ти знаеш, **че през последните 15 години не съм те безпокоил, но ако сега ни спасиш, аз ти обещавам, че няма да те безпокоя през следващите 15 години.**”

Молитвата е един от най-големите дарове, които Бог ни е дал. Тя ни позволява да стигаме до Бога. На нас ни е дадена високата и свята привилегия да канализираме Божията сила и да я насочваме към местата, които се нуждаят от нея и да предоставяме на Бога още един шанс да направи това, което той е искал да направи още преди ние да сме се помолили, но се превръща в допълнителен шанс да бъде свършено, защото ние сме се помолили. **Смисълът на молитвата не е да убедим Бога да направи нещо, а просто да оставим всичко на Божията воля и да кажем, че сме съгласни с неговото решение.** Чарлз Алън, покойният прочут проповедник от Хюстън е казал, че “**основната задача на църквата е да научи хората да се молят.**” Аз се надявам да помогна в това отношение сега, като ви предложа няколко практични съвети за мощна молитва.

Нека да се фокусираме в текста на Мат.6:5-15, който е част от Проповедта на Планината на Исус. В ст.5 и 6 Исус поучава: “**Молете се на вашия небесен Отец, а не на хората.**” В наши дни някои политически коректни хора в САЩ се опитват да ни убедят да изоставим мъжкото лично местоимение “Той,” когато говорим за Бога. Но аз не искам да правя това. Премахването на местоимението “Той” не само деперсонализира Бога (преставя да е ясно, **дали той е наш баща или е наша майка, или пък е нещо друго), но и противоречи на учението на Исус.** Ние със сигурност знаем, че Бог няма пол, но даже когато имате лоши спомени от своя земен баща, **вие трябва да си представяте Бога като вашият перфектен баща.** **Всъщност, Исус ни учи да наричаме Бога с името “Тате,”** което е израз на интимна и силна обич.

Аз не мога да заменя **прекрасната титла “Отче”** с такива земни словосъчетания като “вечен родител” или “основата на нашето съществуване,” или “суверенният изкупител.” Когато се молим публично, ние трябва да отправяме молитвите си **към Бога, а не към хората, които ни слушат.** Ако някой пастор реши да се моли със следната молитва, какво или кой ще е във фокуса на неговото внимание? “Господи, ти знаеш, че парите, които нашата църква ще получи след 31 Декември не могат да бъдат осчетоводени в отчета за тази година, поради това е наистина спешно веднага да получим даренията. Амин.” Съмнявам се, че Бог има нужда от напомняне за това, какво представлява църковната бюджетна година. Тази молитва е насочена към хората.

По телевизията чух един от лидерите на нашия народ да прави следното изявление: “Нашите мисли и молитви са отправени към роднините на загиналите при трагичната самолетна катастрофа.” Не, нашите съболезнования отиват при семейството, **но нашите молитви отиват при Бога** като наше застъпване за тях. **Молитвата винаги е отправяна към Бога** и към никой друг. (Коментар: Това означава, че не трябва да се молим на Дева Мария или който и да е от светците, а само на Бога, чрез нашия Господ и Спасител Исус Христос. Д.Пр.)

Исус ни призовава повечето от молитвите ни **да са лични и тайни, а не публични,** защото Той е знаел склонността ни да се опитваме да впечатляваме хората чрез публичните си молитви. **Когато се молим публично, ние трябва да молим Бог специално да ни помага да запазваме постоянно фокусирането си в**

Неро. Бог не се обърква и не се затруднява да ни разбере, когато не се изразяваме граматически правилно или объркваме словоредата на думите в изречението. Той разбира всеки акцент, независимо дали към него се обръща някой ирландец от Бостън или латиноамерикански шофьор на такси в Ню Йорк. Всъщност, убеден съм, че шофьорите на таксите в Ню Йорк са накарали много хора да се молят повече на Бога.

В Мат.6:7-8 Исус ни казва следното за молитвата:

“**Стойността на молитвата не се оценява по нейната продължителност и многословие, а по неподправената и искрена вяра, с която е изричана.**” Някои от най-добрите молитви са най-кратки, като например следната молитва на един вярващ от Аризона: “Мили Господи, помогни ми да бъда този човек, който моето куче си мисли, че съм. Амин.” Някои хора се молят дълго, като използват досадно повтарящи се думи, защото вярват в принципа на лотарията, според който колкото повече лотарийни билети си купил, толкова по-голям е твоят шанс да спечелиш. В 3Ц18 е описано състезание по молитва между Божият пророк Илия и пророците на Ваал. 450-те пророци на Ваал се молили през целия ден. Те правели нарязи по телата си с ножове, подскачали и викали шумно, но нищо не се случило. След това се помолил Илия. В описанието не се казва, че той е даже е говорил по-високо, докато се е молел. **Молитвата му се състояла само от две изречения.** Когато казал “Амин,” от небето паднала огън.

Бог няма никакви проблеми със слуха и по-дългите молитви не са по-добри от късите. Исус ни съветва така:

“**Молитвата към Бога да започва с възхвала.**” В ст.9 Исус започва Господната Молитва с възхвала: *”Отче наш, който се на небесата, да бъде свято Твоето име”* (мой превод). Преди да занесете списъка на желанията си при Бога, благодарете му заради това, което е Той и заради това, което Той е направил и прави, като се започне от Голгота и се стигне до вашия град.

Знаете ли, че е почти невъзможно човек да хвали Бога и в същевременно да е потиснат? Ето и следващият съвет към нас на Исус относно молитвата:

“**Прекрасно е да се молите за личните си нужди.**” В Господната Молитва ние сме учени да се молим така: *“Дай ни днес насъщният ни хляб.”* В тази молба се включва нещо много повече от хляба. Тя се отнася до задоволяване на насъщните ни нужди – въздух за дишане, облекло, покрив над главата, работа и почивка в края на деня. Обърнете внимание на петият и последен съвет, който ни дава Исус за молитвата:

“**Непростеният грях е като замърсяване, което запушва духовният ни карбуратор.**” За да запазваме чисти духовните си канали, **ние се нуждаем от Божията прощка.** Има само едно нещо, което може да попречи на Бога да прости на всеки, който му се моли **и това нещо е нежеланието ни да простим на някой друг човек.**

Вие си спомняте за Кори Тен Буум, великата християнска писателка от Амстердам, Холандия. Цялото ѝ семейство било изпратено в нацистки концлагер заради това, че предоставили убежище на евреи по време на окупацията на Холандия от хитлеристките войски през Втората световна война. Сестра ѝ и баща ѝ умрели там. След войната тя започнала да обикаля Западна Европа и да говори пред църковни групи. Често говорела за прощката. Една вечер в Мюнхен огледала слушателите си и за свое изумление видяла, че на четвъртия ред седи един бивш СС офицер, който причинил много болка и страдания на нея и на сестра ѝ, когато били в концлагера. Той бил особено жесток към концлагеристите.

След като свършила речта си и срещата приключила, този човек се приближил до нея, благодарил ѝ за онова, което говорила и казал: “Госпожо, в речта си вие споменахте за концлагера Ревенсбрук. Аз участвах в неговата охрана. След това станах християнин. Знам, че Бог ми е простил за жестокостите, които извърших там, но искам да чуя това от вашите уста. **Госпожо, ще ми простите ли?**” След това ѝ подал ръка. Кори разказва, че ръката ѝ висяла като замръзнала и тя не можела да я протегне, за да стисне ръката на този човек. Тогава тя се помолила наум, но ръката ѝ продължавала да не ѝ се подчинява. Тогава тя започнала да се притеснява и отново се помолила наум: “Скъпи Исус, аз не мога да простя на този човек. Моля те, дай ми твоята сила.” В този момент сила, която била по-голяма от силата на Кори започнала да повдига ръката ѝ, за да докосне ръката на този мъж. В мигът, в който ръцете им се докоснали през тялото ѝ преминал ток и тя казала: **“Прощавам ти, брате, с цялото си сърце.”** **С Божията помощ ние можем да простим даже непростимите неща.**

А сега, след като получихте тези съвети, моля ви да отворите бюлетина, който ви раздадохме на влизане в църквата, на страницата “Седем съвета за могъща молитва.” Нека да ги прочетем един по един.

(1) **Ежедневно се срещайте с Бога.** Имайте специална тетрадка и химикалка за писане под ръка. Намерете си спокойно място, което да е запазено за молитва. Изключете мобилния си телефон и другите дразнителни. Прочетете поне няколко стиха от Библията и след това се помолете.

(2) **Благодарете на Бога поне за три конкретни благословии в живота ви.** Не казвайте: “Благодарен съм за всички Твои благословии.” **Назовете ги конкретно.** Благодарете на Бога за детето, което ви прегръща, когато се приберете след работа. Благодарете на Бога за крушата, която е цъфнала в градината ви.

(3) **Признайте си за някой свой конкретен грях или прегрешение. Назовете го по име. Помолете Бога да го прости и да ви промени.** Ние имаме уверението на Бога, че ако изповядаме греха си, Той е верен и справедлив да прости греха ни и да ни очисти от всяка неправедност (1Йоан 1:9). Единственият грях, който Бог не може да ни прости е грехът, който ние не сме изповядвали.

(4) **Молете се най-малко за други трима човека.** Запишете имената им в дневника си.

(5) **Разкажете на Бога за една от нуждите си.** Запишете я в дневника си.

(6) **Молете Бога през следващите 24 часа напълно да активира Светия Дух във вас, за да имате мъдростта и силата да бъдете резултатен ученик и последовател на Исус.** В мигът, в който поканите Исус да бъде ваш Спасител и Господ, Светия Дух влиза и започва да живее в сърцето и в разума ви. Но ако вие сте толкова самоуверен, че не търсите постоянно Неговата мъдрост и сила, Светия Дух няма да изяви тези скъпи дарове във вас. Помнете обещанието на Господа: *“Ако вие, които сте зли, знаете да давате блага на децата си, колко повече небесният Отец ще даде Светия Дух на онези, които искат от Него”* (Лука 11:13).

(7) **Молете се за църквата на Христос.** Ние нито сме достатъчно умни, нито сме достатъчно праведни, за да направляваме църквата. Но Господ ще я направлява, ако ние го помолим. Сатаната не може да се противопостави на силата на молитвата. Но той е достатъчно хитър и се опитва да ни накара да забравим, че Бог отговаря на молитвите ни.

Записването на нещата, за които сме се молили ще ни помогне да си спомняме и да хвалим Бога, когато той отговори на молитвите ни. Когато погледнем назад и видим промяната, която Бог е извършил, ние ще се почувстваме така, все едно че пеем химна “О чудна Божия благодат”: “През много трудности и скръб аз съм преминал веч. Но ти ме носиш на крила и водиш ме при Теб.”

Нека да ви разкажа за нещо вълнуващо, което наблюдавах през последните 6 месеца в Църквата на Христос. Има една допълнителна сила, която присъства по време на нашите богослужения. Повече хора биват привлечени към Христос. Хората продължават да говорят за съживлението, което се случи тук на 28 Май тази година (2006). В сравнение с предишните периоди, стотици нови хора влязоха в нашите църкви и присъстваха на различни служби и посветиха себе си на Христос.

И каква е тайната зад тази изливаща се духовна сила? Аз мисля, че знам. През периода на последните 6 месеца в всяко богослужение ние имахме удължено време за молитва. **Сега имаме специална група от хора, които се молят за всяко богослужение и по време на самото богослужение и Бог отговаря на тези молитви.**

Преди няколко години прочутият английски проповедник Лесли Уедърхед разказа следната красива история за един възрастен шотландец, който бил тежко болен. Свещеникът отишъл да види умиращият човек и забелязал един празен стол край леглото му. Възрастният човек му казал: “Нека да ти разкажа за този стол. Преди много години установих, че ми е трудно да се моля, поради което един ден споделих проблема си с моя пастор. **Той ми предложи просто да седна, да поставя срещу себе си един стол и да си представя, че Бог седи на този стол и просто да си говоря с него така, както разговарям с доверен приятел.**

Изпробвах това предложение и установих, че то работи за мен и от тогава до сега се придържам към него. **Този стол до леглото ми е за Господа.** Няколко дни по-късно дъщерята на болният шотландец се обадила на свещеника и му съобщила, че баща ѝ е умрял кротко докато спял.

След това каза: “Поради някаква причина ръката му беше поставена на празния стол край леглото му. Не е ли странно това?” А свещеникът ѝ отговорил: **“О, не, в това няма нищо странно. Аз напълно го разбирам. Той просто се е протегнал доверчиво към най-добрия си приятел.”**

В името на Отца, Сина и Светия Дух. Амин.

Представяне на дете пред Бога

1Ц.3:1-21

Преди няколко години забелязах, че едно семейство престана да идва в църквата. Поради това се заинтересувах от него. Научих, че едно от децата им било прекрасен млад футболист и според програмата на футболната федерация, мачовете се провеждали в неделя сутринта, по време на нашите служби тук в църквата. Поради това родителите и детето трябвали да избират – дали детето да посещава Неделното училище и църквата или да участва във футболните мачове. **Те избрали футбола.** Само си помислете за трагичния урок за приоритетите в живота, който детето научил от родителите си. Само си представете колко трудно щяло да му е на това момче да забрави този урок след години, за да позволи на Христос и на неговата църква да заеме първото място в живота му. **От извънредно голяма важност е да даваме на децата си стабилен и морален фундамент!**

Знаете ли, че само за един час в САЩ 138 деца напускат домовете си, 76 деца ще бъдат насилени и 9 деца ще бъдат арестувани заради употребата на наркотици? Ето това се случва в нашата страна през всеки час от годината. **По отношение на духовното влияние, годините на детството са от извънредна важност.**

Уважаваният християнски социолог Джордж Барна ни напомня, че повечето християни са стигнали до вярата преди да навършат 18 годишна възраст. Ако човек не приеме Христос преди да завърши гимназия, шансовете по-късно да го приеме като свой Господ и Спасител са много малки, не повече от 6 процента. Всички ние оказваме важно влияние върху децата по отношение на Христос. Тук са включени родителите, дядовците и бабите и всички други, които са загрижени за Божието Царство и за Америка.

Позволете ми да ви приканя да се вгледате в примера на един старец, наречен Илий, който отглеждал момчето Самуил, който станал велик пророк на Израел. Нека заедно да отворим 1Царе. **Историята на Самуил започва с набожната му майка Ана.** Тя била ужасно тъжна, защото тя и съпругът ѝ Елкана били бездетни. Поради това, когато направила ежегодното си посещение на святото място Сило, тя обещала на Бога, че ако я дари с дете, тя ще го посвети да служи на Господа. Тя забременяла и се родило бебето Самуил. Вярна на обещанието си, скоро след като престанала да го кърми, тя го завела при стария свещеник Илий в Сило и оставила детето на неговите грижи.

Всяка година, когато отивала в Сило, тя донасяла нова дреха на Самуил. Илий бил вече доста остарял и почти ослепял, но бил прекрасен пример на Самуил за баща. Собствените му синове го разочаровали, поради което той може би е считал, че чрез Самуил му е даден още един шанс да бъде родител за пример.

Когато се вгледаме в 1Царе 3 във взаимоотношенията между Бог, Илий и Самуил, ние откриваме някои прекрасни уроци за това как трябва да представяме едно дете пред Бога.

Първо, научете детето си, че то е дар от Бога. Не знаете ли, че Ана, майката на Самуил, *(Коментар: На иврит името Самуил означава „Изпосен от Бога.“ Д.Пр.)* много пъти е разказвала на сина си как се е молила на Бога да има дете? Когато детето ѝ станало на възрастта да разбира какво му говори, тя вероятно му е казвала: “Сине, ти си чудно дете! Аз молих Господа да имам дете и той ме дари с теб.” Вашето дете също е дар от Бога и то трябва да знае това. Научете детето си, че Бог го е създал и че то е било планирано още преди вие като родители да сте знаели, че то ще се роди. Родители, разказали ли сте на детето си, как вие лично сте опознали Бога? Разказали ли сте му как обяхте пред всички, че сте повярвал в Бога? Нито един проповедник не може да направи това вместо вас.

Нито един учител в Неделното училище не може да направи това вместо вас. **Родители, помнете, че детето не ви принадлежи. То просто ви е дадено на заем.** Вие имате привилегията и отговорността да отгледате това дете по начин, съобразен с Бога и винаги ще давате отчет пред Онзи, който е създал детето ви. Обичайте и ценете децата си заради това, което са те, а не заради това, което вие искате те да бъдат.

Второ, научете детето си да очаква да чуе “тихият глас” на Бога. Старият Илий доста добре е научил Самуил на тази истина. Той казал на момчето, че Бог говори и то трябва да се ослушва, за да го чуе. Гласът, който Самуил е чул, е бил толкова реален, че момчето си помислило, че Илий го вика. Аз лично никога не съм чувал Бог да ми говори по такъв начин, но със сигурност и аз съм получавал съобщения от Бога. Учете детето си да слуша, за да може да чува съобщенията, които Бог е вложил в сърцето му по един безмълвен начин. Веднъж старият пророк Илия срещнал Бога на една планина. Тогава той се озовал в силен вятър, после имало земетресение, но Бог не говорил чрез тези могъщи сили. Вместо това, след като всичко утихнало, Бог говорил с “тих глас” или с “нежен шепот.” **Учете детето си, че Бог шепне в душите на вярващите хора, които са нащрек и очакват Той да им говори.**

Едно малко момиче, наречено Сю, написало следното писмо до Бога: “Мили Боже, защо трябва да се моля, след като ти знаеш всичко, което искам? Но аз ще се помоля, ако това ще те накара да се почувстваш по-добре. С обич, Сю.” Родителите на Сю сигурно са я научили, че молещият се не просто казва на Бога какво иска. **Слушането е част от молитвата.** Бог може да изпраща съобщения даже по време на тишината и най-вече по време на тишината. *(Коментар: Следователно, ако имаме навика, когато сме сами в стаята, постоянно да включваме радиото или телевизора, ние всъщност пречим на себе си, тъй като не можем да чуем това, което Бог иска да ни каже. Д.Пр.)*

Трето, обучавайте детето си, че Божият път винаги е най-добрият. Божият път не винаги е най-приятния път, Божият път не винаги е най-лесния път, Божият път не винаги е пътят, който ние предпочитаме, но този път винаги е най-добрият.

Старият Илий потвърдил тази истина в 1Ц3:18, когато новината от Бога се оказала ужасна за собственото му семейство. Илий казал: “*Той е Господ; нека направи това, което според него е добро.*” (мой превод) Повечето от нас, свещениците, често пъти дават съвети. **Но много рядко ние даваме личен пример на висша мъдрост.** Вие, миряните, сте умни колкото нас, свещениците и често пъти сте по-добре информирани от нас. Даването на съвети от свещеника е процес за оказване на помощ на хората, за да влязат в досег с Божията мъдрост. Ние споделяме вярата, че пътищата на Бога винаги са най-мъдри и най-добри.

Харесва ми писмото, което малкото момиченце, наречено Джойс написало до Бога: “Скъпи Боже, благодаря ти за братчето, което ми се роди, но аз всъщност ти се молих да ми подариш малко кученце. С обич, Джойс.” Ние, възрастните, можем да разберем недоволството на Джойс. Често пъти ние се молим за едно нещо, а получаваме нещо съвсем друго. Чак по-късно ние разбираме, че Бог е знаел, кое е най-добро за нас. **Поради това, докато дойде времето да разберем, ние просто трябва да вярваме на Бога.** Когато детето ви дойде при вас с някакъв проблем, използвайте следният двуетапен метод. Дайте му най-добрия съвет, а след това му кажете: “Нека да се помолим сега Бог да ни помогне за решаването на този проблем.”

Четвърто, научете детето си да се храни с Божието Слово. Обърнете внимание на 1ЦЗ:21: “*Господ се разкриваше на Самуил чрез Словото Си.*” (мой превод) Бог продължава да се разкрива по този начин. **Детето ви някога виждало ли ви е да четете Библията?** Ако не ви е виждало, защо да не ви вижда? Вашият личен пример е по-силен от вашите думи.

Когато нашите момчета бяха малки, ние имахме много от илюстрираните книжки с библейски истории. Те си избираха коя от тях ще им чете вечер мама или тате преди заспиване. След това ние се хващаме за ръце и се молахме заедно. После те станаха достатъчно големи и можеха сами да четат тези книжки. Тогава им давахме Библия, която беше пригодена за четете от деца. Когато стигнеха до този етап, те вече имаха утвърден навик да четат Божието слово. Ако детето ви се чувства удобно и му е приятно с Божието слово, тогава то ще има източник на мъдрост, който е многократно по-голям от всичко, което може да научи от интернет.

Нека да завърша с една история за великият професор по проповядване д-р Фред Кредок. Той разказва, че веднъж вечерял в един ресторант. Един приятелски настроен мъж току-що бил привършил с вечерята си на съседната маса. Забелязвайки, че д-р Кредок е сам, той се обърна към масата му, посочил към прозореца и казал: “Виждате ли онази планина. Позволете ми да ви разкажа една история за едно тамошно момче. То било родено от неомъжена майка. В тази част на страната семейството означава всичко. Първият въпрос, който хората ви задават е кои са родителите ви. Поради това на момчето му било много трудно, докато пораснало. То нямало баща. И когато хората го питали: “Синко, кой е твоят баща?” то се чувствало ужасно неудобно. То имало добра майка, която от малък го водела на църква. Момчето обикнало Бога и било кръстено. Но ужасният въпрос за баща му продължавал много да го тревожи. Когато момчето станало на 12 години, в църквата дошъл нов проповедник. Този нов проповедник, подпомогнат от прозорливостта, която дава Светия Дух, усетил, че проблемът на момчето не е в неговата стеснителност, а в нещо друго, което се криело по-надълбоко под нея.

Един ден проповедникът посетил домът на момчето. Докато приближавал към къщата той видял, че момчето седи на портичката към двора на къщата и го попитал: “Синко, кой е баща ти?” И после, още преди момчето да може да каже каквото и да е, проповедникът добавил: “Чакай малко, аз знам кой си ти. Сега виждам семейната прилика. **Ти си дете на Бога.**” След това потупал детето по рамото и казал: “**Синко, ти си получил велико наследство. Иди и го вземи.**” Когато чуло тези думи, за пръв път от много време момчето се усмихнало. То вече не било същото.

От този момент нататък, когато някой го попитал кой е баща му, момчето отговаряло: “**Аз съм дете на Бога.**” След това мъжът, който разказал тази история станал и казал: “Случи се така, че аз съм това момче, за което ви разказах. Ако новият проповедник не беше ми казал, че аз съм едно от децата на Бога, аз вероятно никога нямаше постигна нищо.”

След това станал и излязъл от ресторанта. Д-р Кредок бил толкова впечатлен от този човек, че извикал келнерката и я попитал кой е този човек. Тя му отговорила: “Всички тук го познават добре. **Това е Бен Хуупър. Преди време той беше губернатор на Тенеси.**”

Родители, вие ще се опитате да свършите много добри неща за децата си, защото ги обичате. Вие ще се грижите те да са в безопасност и да са здрави. Вие ще се опитате да им осигурите превъзходно образование. Вие ще се опитате да ги възпитате така, че те да се научат сами да се контролират. **Но най-великото завещание на децата ви е да ги отведете при истинската им самоличност и те да обявят, че са деца на Бога.**

Дано Бог да ви благослови и да ни насочва, за да изпълните успешно това велико начинание.

Риск във вярата

Една неделна сутрин след службата в църквата един огромен, широкоплещест мъж с татуировка и дълга коса, приличащ на моторист на Харлей Дейвидсън се приближил до проповедника и му казал: “Аз не мога да проповядвам като вас и не съм добър в преподаването. Но аз съм доста добър механик и имам една

идея. Искате ли да я чуете?” Пасторът, който се нарича Бил Хибелс и служи в една църква близо до Чикаго му отговорил: “Разбира се, слушам те. Разкажи ми за нея.” Мъжът казал: “Забелязах, че в тази църква има някои хора, които вероятно нямат много пари, като например самотни майки и стари хора. Когато техните коли се развалят, те нямат пари да ги ремонтират. Освен това забелязах, че в задния двор на църквата има голям гараж. Предлагам ви да идваме тук всеки вторник вечерта заедно с някои мои приятели, които също са добри механици **и да ремонтираме безплатно колите на бедните хора от църквата, като ще искаме църквата да плаща само за резервните части.** Ние ще ремонтираме всички стари таратайки. **И когато клиентите започнат да ни благодарят, ние ще им казваме да благодарят на Исус, тъй като тази идея ни дойде от него.** Какво е мнението ви за тази идея?”

Ето така започнало “**Автомобилното служение**” в тази църква. През последните няколко години в гаража в задния двор на църквата били ремонтирани хиляди коли. Един ученик на Исус чул призива на Бога и му се подчинил. **От колко време хората чуват призивите на Бога и им се подчиняват? Поне от 3800 години, още от времето на Авраам, бащата на юдеите.** Когато за пръв път Авраам чул призива на Бога, той даже имал друго име – Аврам. Когато бил призван от Бога, Авраам бил на 75 години, възраст, при достигането на която повечето хора отдавна са се пенсионирали и избягват промените. **Кой човек на 75 годишна възраст би започнал нещо “ново”?** Това е рядко срещан случай, освен ако се дължи на призив от Бога.

Авраам и семейството му живеели в модерен по тогавашните стандарти град Ур, който бил разположен на територията на сегашен Ирак. Бог казал: “Аврааме, вземи семейството си и напусни този град. Аз ще ти покажа къде искам да отидеш. Аз ще те благословя и ще направя велико името ти. Ти ще бъдеш благословен и всички хора по света ще бъдат благословени чрез теб.”

И Авраам наистина бил благословен! Ако се вгледате по-внимателно в Бит.12:2-3, вие ще откриете седем отделни благословии, които са му били обещани, ако бъде верен на Бога. Но Бог никога не е обещава, че тази благословия ще бъде като разходка в парка. **Авраам е платил скъпа цена за тази благословия.** Прочетете до края книгата Битие и ще установите, че поради глад Авраам и семейството му се превърнали в международни бежанци. Те попаднали в капана на една война. Съпругата на Авраам горчиво се оплаквала от него. **Поради това, съпрузи, ако и вашата съдба е такава, не се отчайвайте.** Авраам издържал на някои семейни борби и всъщност по едно време семейството му престанало да функционира.

Да бъдеш благословен от Бога не означава да получиш билет за спокоен и необезпокояван живот. Точно обратното, човек винаги плаща скъпо, когато е благословен от Бога. В призива и отговор на Аврам откривам 4 истини, които вярвам, че Бог иска аз да ги посадя в сърцата ни.

1. Родителите могат да ви отведат само донякъде по пътя към Обещаната Земя. Тара, бащата на Авраам, водил семейството си само до половината на пътя до Ханаан, Обещаната Земя. Той ги отвел от сегашен Ирак до територията на сегашна Сирия. Когато стигнали до град Харан, те се установили да живеят там. Тогава това бил благодестащ град с около 250 000 души население, едно добро място за живеене. Но когато Тара умрял, Авраам чул призив от Бога: “Иди на запад до място, което ще ти покажа.” **Авраам напуснал удобният град и роднините си и тръгнал към неизвестното.**

Добър родител може да ви отведе донякъде по пътя до Обещаната Земя. Библията казва: “**Обучавай детето да върви по пътя, по който трябва да върви и когато то стане старец, той няма да се отдели от този път.**” **Добрият родител може да те придружи до прага на Божието царство. Но всеки човек е длъжен сам да влезе там.** Всеки човек трябва лично да изповяда греховете си и да обяви, че вярва в Господа.

Преди време съветвах двама млади хора преди да сватбата им. Попитах младежа: “В какво семейство си отрасъл и какви са отношенията ти с Бога?” А той ми отговори: “Мама и тате отгледаха мен и брат ми в църквата.” Аз се усмихнах и му казах: “Ти току що ми събщи нещо много положително за родителите си, но аз искам да науча кога **твоята връзка с Бога стана лична и реална?**” В Божието царство вие не можете да бъдете дядо.

Бог има безброй много деца, но няма внуци. Чудесно е да посещавате църквата. **Но никой няма да бъде спасен заради това, че е посещавал църквата.** Вие сте спасявани, когато поканите Христос да влезе в сърцето ви като Спасител и Господ. Родители, разкажете на децата си как вие лично влязохте във връзка с Исус Христос. Вие можете да придружите децата си по част от пътя до Обещаната Земя, а след това Божият Дух ще ги вдъхнови да направят своя собствен скок във вярата. Втората истина, която откривам в историята на Аврам е следната:

2. Бог винаги ни дава указания, но много рядко ни съобщава крайната точка на пътуването ни. Хиляди години по-късно авторът на книгата Евреи е написал: “**С вяра Авраам, когато беше призван да отиде в място, което по-късно щеше да получи като наследство, се подчини и отиде, въпреки че не знаеше къде отива.**” (Евр.11:8 – мой превод). Докато не влязъл в нея, Авраам не е знаел каква ще е земята, която ще бъде негова.

Вярата придава смелост на душата да върви отвъд това, което виждат очите. Или както е написал

Павел: *“защото ние живеем с вяра, а не с виждане.”* (2Кор.5:7). Понякога не ви ли се иска Бог да ни дава написан план за 10 години напред? Това би опростило нещата. Господ би могъл да ни каже: “Ето тук искам да живеете през следващите 10 години; това са нещата, които искам да постигнете; това е списъкът на предизвикателствата, трудностите и радостите, които ще преживеете през този период.” Но Бог няма да направи това! **Той изисква от нас да влизаме с него с вяра в непознатото.**

Едно семейство от нашата църква наскоро ми изпрати едно съобщение по електронната поща, в което се казваше: “Предложиха ни работа в Атланта, но ние мразим за обмисляме възможността да напуснем Мемфис. Моля ви, молете се да разпознаем каква е волята на Бога в тази ситуация.” Аз се молих за тях, но трябва да призная, че се наложи да заглуша първият си импулс, когато прочетох това съобщение. В началото ми се искаше да се помоля за тях така: “Господи, премахни това предложение за работа в Атланта. Ние се нуждаем от това продуктивно семейство в нашата църква.”

Досега не знаехте ли, че проповедниците могат да са егоисти? О, да, разбира се, че могат. На мен не ми се искаше да ги изпратя в Атланта. Нека Атланта сама да се погрижи за себе си. Но Бог ме сграбчи за яката и ме накара да се помоля с по-добра молитва. В отговора си на тяхното съобщение аз им написах: “Приятелю, може би с това предложение Бог ви призовава да отидете в Атланта. Нека да го помолим да ни даде някакво указание за неговия план. Ако той е планирал това, той със сигурност ще ви отведе до място, където ще имате още по-голямо влияние. Най-важното нещо е да се намираме там, където е неговата воля, независимо дали сме тук или в Атланта.”

Приятелю, аз наистина съм щастлив, че Бог не ни дава 10-годишен план. Запознаването ни с този план би ни лишило от някои вълнения. Колкото повече се приближаваме до Бога, толкова по-удобно ни става да влизаме във всеки нов ден с вяра, без да знаем какво ни очаква. Бог трасира пътя и предоставя онова, което ни е нужно, така че не трябва да се тревожим. Третата истина, която откривам в историята на Аврам е следната:

3. Християнските пътешественици изграждат жертвеници по пътя, по който вървят. Обърнете внимание на текста в Бит.12:7: *“Господ се яви на Аврам и каза: “На твоето потомство ще дам тази земя.” И там Аврам издигна жертвеник на Господа, който му се яви.”* Защо Аврам е издигнал този жертвеник? За да отбележи мястото, където е имал важна среща с Бога. Това е била доста обичайна практика в библейските времена.

Нека да ви припомним втората строфа от един от нашите любими химни: “Тук издигам моя Евен-езер, дотук дойдох с твоята помощ. И се надявам, чрез твоята добра воля, да пристигна безопасно у дома.” **От къде идва името “Евен-езер?”** Защо толкова много църкви носят името “Евен-езер?” Ако прочетете 1Ц.7:12: *„Тогаво Самуил взе един камък, постави го между Масфа и Сен и го нарече Евен-есер, което казваше: „Дотук ни помогна Господ“*, вие ще намерите отговора. Самуил бил съдия и водач на древния Израел. Израилтяните били нападнати от силната войска на филистимците. Но Господ бил на страната на Израел. Той направил вражеската войска да бъде обхваната от паника и Израел спечелил голяма победа. **Тогаво Самуил взел един голям камък, изправил го като ориентир, за да напомня на хората за могъщата намеса на Бога и го нарекъл “Евен-езер.”**

Мисля си, че би било чудесно нещо, ако отбелязваме с името “Евен-езер” тези моменти от живота си, в които присъствието на Бога е било най-ясно различимо и той ни е ни е помогнал много. Ние можем да отбележим тези моменти, като вмъкнем някаква специална бележка в Библията си, или като направим някакъв специален подарък за някаква добра кауза или като изпълняваме някакво специално служение в полза на другите хора и така да благодарим на Бога. Какви събития е добре да маркирате? Някое пътуване до Емаус или успешна хирургическа операция, или възстановяване на добрите семейни отношения след продължителен период на скарване.

Ако маркирате тези моменти с бележка в Библията си, след време ще установите, че Бог ви благославя много повече, отколкото си представяте. Кога е бил последният “Евен-езер” момент в живота ви? Кога за последен път ви се е искало в знак на благодарност към Бога да издигнете жертвеник? А ето и четвъртата истина, която откривам в историята на Аврам:

4. “Величието” на християнина се нарича слугуване. В Бит.12:2 Бог обещава да направи велико името на Аврам. В същият стих той казва на Аврам как ще направи това. “Ти ще бъдеш благословия.” **В християнският свят не е възможно някой да е велик, ако той не е благословение за другите.** Това е много по-различно от светския начин на благодарене. Например, християните не благодарят за величието на Доналд Тръмп. *(Коментар: Тази проповед е написана през 2006, когато Тръмп беше само един прочут и екстравагантен бизнесмен. Д.Пр.)* Исус обяснява това по следния начин: *“Който иска да стане велик между вас, задължително трябва да бъде ваш слуга.”* (Мат.20:26 – мой превод). Наскоро при мен дойде едно семейство, за да обсъдим планове за по-голямото момиче в тяхното семейство. Тя се казваше Мелани и силно обичаше Господа. Тя току-що беше завършила колеж и някъде беше прочела за възможността да прекара от 6 месеца до една

година в Китай, където ще преподава английски и като част от християнската служба ще има възможността да споделя вярата си. Господ веднага настроил сърцето ѝ да отговори положително на този призив.

Родителите на Мелани много я обичаха и по-всякакъв начин се стараеха да предпазят дъщеря си, така както трябва да прави всеки родител. Те бяха притеснени, че тя ще пътува сама до другия край на света и ще живее в комунистическа страна. Мелани нямаше да спечели пари от това начинание, точно обратното, тя щеше сама да плаща част от разходите си. Ако имаше нужда от мама и тате, те нямаше да могат бързо да отидат при нея. Родителите ѝ се страхуваха, но също обичаха Господа. Докато обсъждахме и се молихме заедно се стигна до общо съгласие. Ние разбрахме, че в Китай за Мелани Бог ще е също толкова реален, колко е и тук. Ние потвърдихме, че периодът на служба в името на Исус може да се превърне във върхова точка в живота на Мелани. Ние си припомнихме, че повечето велики преживявания са свързани с поемането на известен риск, **но когато поемаме този риск с вяра и когато правим това за да служим в името на Исус, тогава се случват славни неща.**

Поради това Мелани направи крачка напред в неизвестността, подобно на Авраам преди хиляди години. Сега тя е в Китай и аз искам да я поставите в списъка на хората, за които ежедневно се молите. Тя изпълнява една рискована работа с вяра, така както е направил и Авраам. Ние с вас може би никога няма да бъдем призовани да отидем в Китай или да пътуваме до Ханаан като Авраам. Но за всеки от нас Бог има „обещана земя,” която е тук, на земята. Влизането ни в тази „обещана земя” е приключение и е някаква форма на служба в името на Исус, което обикновено е свързано с някакъв риск.

Ние не сме поставени тук на земята само за да се стремим към щастие. Единственият начин да изживеем пълноценно живота си е да го живеем с вяра. Ние сме благословени хора, **но сме благословени с цел самите ние да сме благословение за другите хора.**

Спрете да се ядосвате и започнете да прощавате

Мат.6:14-15

Покойният епископ Ланс Уеб обичаше да разказва една история за 5-годишно момченце, което било непослушно и непорядъчно. За да го накаже, майка му решила за известно време да го затвори някъде. Тъй като имали голям гардероб, тя разместила закачалките с висящите на тях дрехи, за да освободи място за един стол. След това светнала лампата в гардероба, вкарала момчето там и му казала, че ще трябва да престои 30 минути затворено в гардероба. В началото чула странни шумове в гардероба, но после настъпила тишина. Тъй като била любопитна, майката отворила вратата и попитала: “Джими, какво правиш?” Малкото момче ѝ отговорило: **“Свалих на пода всичките ти дрехи от закачалките и се изплюх на тях. Изплюх се и във всичките ти обувки. А сега седя и чакам да ми се събере още плюнка.”**

Познавам някои възрастни хора, които понякога се ядосват и реагират по същия начин. **Вие можете да ги погледнете и да си помислите, че те просто седят и чакат, за да им се събере още плюнка. И наистина, всеки от нас е склонен да таи в себе си яд или недоволство срещу други хора.** Ако сега тук има поне един човек, който не изпитва яд или недоволство срещу някой друг, моля го да ми даде автограф, като се подпише на днешния църковен бюлетин и да ми го предаде след службата. **Искам да го покажа на моите приятели, които са баптистки пастори като доказателство, че първият безгрешен човек в Мемфис е методист.**

Призивът ми днес е, **нека заради интереса на Господа и заради нашия собствен интерес да спрем да се ядосваме и за започнем да прощаваме.** В главите си ние знаем, че прощката е здраве. Медицинската наука свързва невъзможността да прощаваме с всякакви видове неразположения, включително стрес, безпокойство, главоболия, болки в гърба, стомашни неразположения, диабет, високо кръвно налягане и други здравословни проблеми. **Истинската прошка винаги е едно малко чудо.** Истинската прошка или както я нарича Исус “прошката от сърце,” изисква от нас много повече от сила на волята. Истинската прошка е против човешката природа и поради това се нуждае от помощта на Светия Дух. Желанието да простим е въпрос на избор за нехристияните. **Но за християните истинската прошка е незаобиколимо изискване, за чието изпълнение ние нямаме право на избор.**

В романът на Калед Хосейни озаглавен “Човекът, който си играеше с хвърчило,” авторът казва: “Аз станах това, което съм днес, когато бях на 12 години, в един мразовит облачен ден.” През този ден Калед станал свидетел на нещо ужасно, което било причинено на неговия най-добър приятел, но Калед се изплашил и не се намесил, а избягал. **След това до края на живота си той носил в себе си вината, че е изоставил приятеля си.** Накрая изповядал вината си пред един религиозен лидер в Афганистан. Лидерът

казал на Калед, **че може да изкупи вината си чрез правенето на много добри дела. Но това не освободило Калед от чувството за вина.** Той установил, че грехът не е нещо, което човек може да изплати чрез труда си, като става например с недостатъците ни.

Единствено християнството предлага истински начин за премахване на греха. Християнският начин включва в себе си кръста, където Исус Христос е платил заради нашия грях и предлага прошка на всеки човек, който изповяда греха си и вярва в Господа. В Мат.6 говорил на учениците си за прошката, като им дал за пример своята молитва или “Господната молитва.” Изследователят на Новия Завет Уилям Баркли нарекъл Мат.6:12 най-опасната част в Господната молитва: **“Прости ни дълговете така, както и ние сме простили на онези, които са ни сторили зло.”** Разбирате ли, че ако ние се молим с тази молитва **и в същото време както ние, така и Бог знаем, че имаме неуредено скарване или недоволство срещу някой човек, ние всъщност молим Бог да не ни прощава!** Ако наистина мислим за това, което говорим по време на молитвата си, тогава вероятно ще има дни, когато ние ще си кажем: “Не се осмелявам да се моля с Господната Молитва сега, защото в сърцето ми има недоволство, от което първо трябва да се освободя.”

В Мат.18 Исус разказва една притча за прошката – Притчата за безмилостния слуга. Един цар искал да уреди сметките си със слугите си. Един от тях дължал на царя 10 000 долара. (Коментар: *Всъщност, тази сума е била поне 1000 пъти по-голяма, т.е. невъобразимо и неиздължимо по-голяма. Д.Пр.*) Милостивият и великодушен цар опростил дългът му, просто го заличил, без да изиска слугата поне да плати данъка за опростената сума. Слугата би трябвало е бил благодарен. Но същият слуга имал съсед, който му дължал 100 долара. Вместо да постъпи така, както е постъпил царя и да опрости тези 100 долара, неблагодарният слуга настоял съседа му да ги плати. Съседът му казал: “Не мога да ти платя сега. Моля те, почакай известно време.” Но неблагодарният слуга му казал: “Не” и изпратил дължника си в затвора. Когато научил за това, царят извикал неблагодарният слуга при себе си и му казал: “Ти си неблагодарен глупак! Тъй като отказа да опростиш дълга на съседа си така, както аз ти опростих твоя дълг, сега аз възстановявам целия ти дълг към мен. Ти ще стоиш в затвора и ще работиш тежка работа, докато изплатиш целия си дълг.” В края на притчата си Исус казва: **“Така и моят небесен Отец ще постъпи с всеки от вас, ако не простите от сърце на брат си.”** (Мат.18:35)

Защо ни е толкова трудно да прощаваме? Защото дяволът е добър търговец. Той мрази прошката защото знае, че ако успее да ни убеди да не си прощаваме един на друг, така ние ще се лишим от прошката на Бога. Поради това дяволът нашепва в ухото ни най-убедителни лъжи.

1. **Първо, той ни казва че ние, ходещите на църква не сме грешни хора, поради което нямаме нужда да ни бъде прощавано от Бога.** Дяволът ни казва, че истинските грешници са разпространителите на наркотици, крадците на коли, прелюбодейците и терористите. **А в сравнение с техните грехове, нашите грехове са малки, мили и почти привлекателни.** Но гръцката дума за грях, която е употребена в Господната Молитва буквално означава **“дълг.”** Поради това предполагам, че в това отношение презвитерианците са прави. Тази дума се отнася до провала да платим това, което дължим, което е неизпълнение на морално задължение. **Със сигурност никой от нас не може да каже, че е изпълнил безгрешно задълженията си към Бога и към другите хора.** Грехът е обща болест, която е заразила всеки от нас. Библията е права, когато казва: **“Всички ние се заблудихме като овце, отбихме се всеки по своя собствен път”** (Ис.53:6 – мой превод) Едва ли има ден, в който на всеки от нас да не се налага да прощава или да му бъде прощавано.

Нека да ви дам един пример. Достатъчно е да минат само 2 месеца след сватбата ви и ако сте даже не толкова интелигентен, вие все пак ще научите, че не трябва да засягате някои теми, когато разговаряте със съпругата или със съпруга си, защото тези теми им причиняват яд или болка. Това може да е темата, че тя е сервирала недобре опечено месо на родителите ви или че е блъснала колата, защото вниманието ѝ е било отвлечено от мобилния ѝ телефон. Или пък темата че той, вместо да наблюдава няколкогодишното ви дете, се загледал дотолкова в някакъв мач по телевизията, че не забелязал, че детето е излязло и скита по улицата. Някакъв съсед видял детето, погрижил се за него и разбира се, ви казал за това.

Нещо дяволско в нас е склонно да се рови в тези болезнени спомени и да ги използва като ковашки чук срещу същите хора, които ние най-много обичаме. И веднага щом изречем някое глупаво и нараняващо твърдение, ангелът на нашата по-добра природа изсвирва и ни прошепва: “О, не, брате или сестро, сега ти направи грешка!” **И ако се отнасяме така към хората, които най-много обичаме, представете си колко глупави можем да бъдем към хората, които не харесваме!** Нито за миг не се заблуждавайте, че ние, които посещаваме църквата не сме истински грешници.

2. **Има и втора лъжа, която дяволът ни нашепва, за да ни обезкуражи да прощаваме.** Той ни внушава да си кажем: **“Да, аз ще простя на този брат, но само ако той преди това ми се извини.”** Но истината е, че никой от нас не е толкова безгрешен и добър, за да поставя такова изискване.” Единствено Бог е достатъчно добър, за да изисква разкаяние, преди да прости. **Тъй като сме грешни хора, ние нямаме такова право; поради това е нахалство от наша страна да изискваме някой да ни се извини, за да му простим.**

3. Има и трета стратегия, която дяволът използва, за да ни обезкуражи да прощаваме. Той ни казва, че нашето поведение трябва да е следното: “Аз ще му простя, но никога няма да забравя какво направи.” Всеки човек, който мисли така се самоизмамва. Той може привидно да е простил на своя брат, но истината е, че той не му е простил от сърцето си, както изисква Исус. И тук е проблемът, че може би вие не сте простили миналата обида. Когато говорите за тази обида, дали очите ви се присвиват и нивото на гласа ви се повишава?

Може би си спомняте, че Клара Бъртън е основателката на Американския Червен Кръст. Веднъж един репортер ѝ задал въпрос за нещо изключително жестоко, което ѝ било сторено години по-рано. Г-жа Бъртън изглеждала, че не може да си спомни за този случай. Репортерът я попитал: “Не си ли спомняте?” А тя му отговорила: “Много ясно си спомням този случай.” Християнинът продължава да работи заедно с Бога, докато споменът за недоволството постепенно избледнее и изчезне. *(Коментар: Златното християнско правило гласи: “Forgive and forget” – “Прости и забрави.” Д.Пр.)* Моля ви, не разбирайте погрешно библейската идея за прощката. Прощката не означава да извиняваме нещо или да се преструваме, че то никога не се е случило. Някои хора си мислят, че ако простите на някой, който ви е тормозил или ви е лъгал, или ви е нагрубявал, вие трябва да твърдите, че тези постъпки всъщност никога не са се случвали или пък че в края на краищата тези постъпки не са били чак толкова лоши. **Тази представа за прощката е неправилна!** Нито пък прощката означава човек да позволи да бъде тормозен още повече, или да бъде още повече лъган или нагрубяван. Целта на прощката не е да се унищожава реалността. **Целта на прощката е да очисти сърцето ви от отровата на възмущението.** Тази отрова може да разбие връзката ви с Бога, да развали нашия характер, да ви навреди физически и да открадне радостта ви.

Прощката не е равнозначна на извинението. Вие можете да простите на някой човек, който ви е навредил, но да продължавате да настоявате той да бъде наказан заради това, което ви е сторил. Ако някой проникне в колата ви и ви открадне стерео системата, а след това полицията арестува крадеца, вие можете и трябва да простите на този човек, но въпреки можете да настоявате той да бъде наказан от закона. Той е длъжник на обществото. Но вашата прошка ще отвори пътя пред оздравяващата сила, за да действа както във вас, така и в крадеца. Нека да разгледаме заедно 7-те стъпки на процеса на прощката, които са отпечатани във вашия бюлетин:

Признайте, че сте били наранен. Признайте, че сте ядосан или възмутен. Не е полезно да отричате реалността или да се преструвате.

Признайте, че сте извършили грях срещу Бог, който ви обича. Ако не сте сигурни, че сте извършили грях, попитайте съпруга или съпругата си, или някой искрен колега.

Признайте, че Бог, вместо да ви отмъсти, е позволил на своя Син да плати на кръста за вашия грях. Тази мисъл ще смекчи сърцето ви.

Осъзнайте истината, че ако не простите на всички хора, Бог няма да може да прости на вас самият. Да, трябва да простите включително и на снахите, зетъве и на техните родители и роднини.

С Божията помощ, вземете съзнателното решение да простите.

Ежедневно молете Бога да ви дава сила да прощавате. Ако сте били наранени, обидени или засегнати, Бог може да се нуждае от месеци или даже години, за да пресуши всичките ви възмущения.

Когато Бог ви освободи от затвора на негодуванието, попитайте го дали той иска вие да съобщите на бившия си враг, че сте му простили. Понякога това е полезно, а друг път – не. Бог ще ви помогне да решите, как е правилно да постъпите. Тази рецепта има универсално приложение по целия свят и е свързана с нашата война против тероризма. Ние трябва да победим терористите, но не трябва да ги мразим. Точно обратното, ние трябва да сме готови да прощаваме и да даваме пример за простителност, ако искаме този свят някога да стигне до съгласие.

Само си помислете какво се случи в Южноафриканската република. След десетилетия на апартейд и на расова омраза там бяха премахнати структурите на фанатизма. Беше създадена “Комисия на истината и съгласието,” ръководена от англиканският епископ Дезмонд Туту. Всеки човек, който се яви пред тази комисия и изповяда греховете си, бива опрощаван. По чуден начин нацията се оказа способна да се изчисти от отмъщението. Архиепископ Туту написа книга, озаглавена “**Без прошка няма бъдеще.**” Той твърди, че прощката може да реши проблемите по целия свят, включително в Близкия Изток. Наистина се съмнявам, че на земята има някакъв начин евреи и палестинци да живеят в мир на една и съща територия, ако не научат християнското учение за прощката.

Накрая искам да ви разкажа една истинска случка, която ме развълнува. Тя е описана в книгата на Еми Тен, озаглавена “Правилните думи в правилното време.” Авторката си припомня ужасната борба, която водила с майка си, когато била младо момиче. Майка ѝ постоянно я порицавала и често пъти публично я унизявала, като отказвала да чуе нейната гледна точка. Еми си спомня, че крещяла на майка си: “**Мразя те, искам да беше умряла.**” От тогава са изминали 30 години и сега Еми е на 46 години.

През последните 3 години майка ѝ боледува от болестта на Алцхаймер. Един ден, когато Еми я посетила, тя ѝ казала: “Еми, има нещо повредено в паметта ми. Чувствам, че не мога да си спомня много неща, даже това, което съм правила вчера. Не мога да си спомня какво се е случило преди много години, **но по някакъв начин знам, че с нещо те нараних.**” Еми се опитала да я успокои с думите: “О, не, няма такава неща. Не се тревожи.” Но майка ѝ продължила: “**Аз извърших ужасни неща. Но сега не мога да си ги спомня и просто искам да ти кажа, че се надявам, че и ти можеш да забравиш тези неща, които аз съм забравила.**” Еми веднага разбрала, че по този начин майка ѝ я моли да ѝ прости. След като излязла от стаята ѝ, Еми заплакала с щастливи и тъжни сълзи. Установила, че е изчезнало онова нещо, което от дълги години стягало гърдите ѝ. Майка ѝ умряла 6 месеца по-късно. Но тя оставила един чудесен спомен. **Двете с дъщеря си опознали в сърцата си славата на това да простиш и да забравиш.**

Същото може да се случи и с нас. Ако Бог каже името на човека, на когото ние първо трябва да прости, кой ще е този човек? Когато откриете името на този човек, тогава заради Бога и заради вас самите, престанете да се ядосвате и започнете да прощавате!

Съблазнителността на Содом

Бит.19:1-14; 23-26

Има много истина в старата басня за това как да се сварява жаба. Ако поставите жива жаба в тенджерата с гореща вода, жабата ще изскочи от тенджерата. Но умният готвач пуска жабата в тенджерата с хладка вода. Така жабата се чувства удобно и не излиза от тенджерата. След това внимателно, много бавно и постепенно, готвачът усилва нагриването на тенджерата. Повишаването на температурата на нагриването става много бавно, с цел жабата да не се разтревожи и да не излезе от тенджерата. Така жабата бива сварявана.

Тази басня описва една трагична тенденция, която се наблюдава в Америка. **През 1931 Върховният Съд постанови, че Америка е християнска нация.** **Но 58 години по-късно, през 1989, един федерален съдия написа в едно негово решение, че Америка е светска нация.** **Това не предизвика вълна от протести.** *(Коментар: Същото се случи и в Европейския съюз. В първоначалният вариант на учредителният акт на ЕС беше записано, че християнските ценности са в основата на европейската демокрация. Но после, поради страх от обвинения в нетолерантност към другите религии и към атеизма, този текст беше премахнат. В резултат от това вече се наложи представата, че човек може сам да реши, дали е мъж или е жена, или пък се е от среден род и в някои държави това беше утвърдено със закон. Д.Пр.)* Какво се случи през тези 58 години? Светските хуманисти в нашата култура просто постепенно повишиха нагриването на водата в тенджерата. **А нашите юдо-християнски ценности изгълняваха ролята на жабата.**

Случващото се в Америка не е ново, нито е уникално. В Бит.19 е описан същия процес. Мястото на действието се е наричало Содом, преуспяващ град в богато напояваната долина на реката Йордан, източно от Йерусалим. Лот, племенникът на Авраам, избрал да живее там, въпреки че “**содомските мъже бяха твърде порочни и извършваха големи грехове против Бога**” (Бит.13:13 – мой превод). По-късно научаваме, че в големият град Содом не са живеели даже 10 праведни мъже. Минали години. Лот станал виден жител на Содом. Той седял в градските врати заедно с другите уважавани лидери на населението. **Но Содом оказал по-голямо влияние върху Лот, отколкото Лот оказал влияние върху Содом.** *(Коментар: Чърчил разказвал, че има един лесен начин да се убие спяща мечка, който бил използван от едно племе. Ловецът поставя отрова в една тръбичка, след това напъхва тръбичката в устата на мечката и после духал в тръбичката. Така отровата попада в гърлото на мечката, тя гълта отровата и умира. Но, казва Чърчил, има само един риск. В мигът, в който ловецът е захванал тръбичката и се готви да духне в нея, ако случайно мечката го изпревари и духне първа, тогава ловеца умира. Д.Пр.)*

Един ден два ангела, маскирани като мъже посетили Содом. Лот не ги разпознал и си помислил, че това са просто двама пътници, които се нуждаят от място за пренощуване и ги поканил в дома си. В началото ангелите отказвали да приемат поканата му и казали, че искат да спят на градския площад. Но Лот настоял, че те трябва да пренощуват в дома му. Той знаел, че в неморалният Содом е опасно да се спи през нощта на градския площад. Лот и гостите му вечеряли и преди да се легнат, всички мъже на Содом, млади и стари, започнали да чукат по входната врата на Лот и да настояват да им изведе двамата чужденци, за да го изнасят. **Думата “содомия” произлиза от тази библейска история и означава неестествен секс между двама мъже.**

Лот излязъл отвън на вратата и се опитал да разубеди похотливата тълпа. Той даже предложил да им изведе собствените си девствени дъщери, за да бъдат насилвани от тълпата, при условие, че няма да се занимават с чужденците. **Това е доказателство за падението на етичния стандарт на самия Лот под влияние на заобикалящата го поквара на Содом.** Но тълпата не приела предложението му и искала да прави секс с мъже, а не с жени. Те се опитали да извлекат Лот от дома му, но ангелите го хванали и го издърпали обратно вътре, за да е в безопасност, а след това ослепили мъжете, които стояли отвън. Ангелите казали на Лот, че

Бог ще унищожи този град заради неговата неморалност. Те казали на Лот да вземе семейството си и да излезе от града, за да се спаси. Но бъдещите мъже на дъщерите му възприели случващото се като някаква шега и отказали да тръгнат с Лот. Лот, жена му и дъщерите му също не искали да напуснат града, защото Содом бил израснал вътре в тях. *(Коментар: Това състояние се потвърждава от една американска мъдрост, която гласи: "Можете да изведете Джон от фермата, но не можете да изведете фермата от сърцето на Джон." Д.Пр.)*

Тогава ангелите буквално ги хванали за ръцете и ги извели от Содом. Тогава дошло унищожението. От небето Господ обсипал Содом с горяща сяра. **Унищожението е било толкова всеобхватно, че даже в наши дни археолозите не могат да посочат кое е точното място, на което се е намирал Содом, въпреки че са наясно за областта, в която е бил разположен.** Постепенно Лот и семейството му били съблазнени от Содом. Температурата на водата в тенджерата се е повишавала много бавно. Но поради Божията милост, Лот не бил сварен като жабата от баснята.

Възможно ли е американският народ да е като тази жаба и да плува в тенджерата, докато температурата се повишава?

Първо, замислете се за нашите развлечения. В миналата неделя раздадох наградите "Оскар," с които се определиха най-добрите постижения в областта на развлекателната индустрия през изминалата година. Някой сравнил 5 филма, които се състезаваха за най-добър филм на годината. **В най-чистият от тях святото име на Бога било споменато богохулно 22 пъти.** В останалите филми положението било още по-лошо. А нека да си спомним за носителите на наградата "Оскар" от преди няколко години: "Форест Гъмп," "Смело сърце" и "Титаник." **Колко по-различни бяха тези филми!**

Какво се случи с американската филмова индустрия през последните 8-10 години? Просто температурата на водата в тенджерата беше повишена. Адриан Роджърс казваше: "Трехът, който преди години се прокрадваше по затънтените улички, сега върви наперено по главната улица." **Забелязахте ли как привикнахме към хазарта? Те ни научиха вместо "залагам на хазарт" да използваме думата "играя."** В началото те ни подмавиха само да влезем в техните зали, за да гледаме някакво шоу и да ядем вкусни ястия, а след това остана да направим следващата малка крачка и да седнем на масите за игра на хазарт.

Да, ние знаем, че само 10% от хората, които проявяват любопитство към хазарта после се пристрастват към него. Да, ние знаем, че хазарта противоречи на урока, на който се стараем да научим децата си; че не можеш да получиш нещо, без да платиш нищо. Да, хазартът играе ключова роля за нашето ужасяващо ниво на банкрутирали хора. *(Коментар: В България хазарта официално се ползва с изключителни данъчни привилегии в сравнение с другите индустрии. Игралните зали са навсякъде и на никой това не му прави впечатление. Все едно, че са квартални бакалии. Д.Пр.)*

Но нали разбирате, че ако телевизията, радиото и светът на финансите все по-често се отнася почтително към хазарта, рано или късно ние ще се съгласим да приемем хазарта като напълно нормален бизнес, особено в случаите, когато парите, спечелени от хазарта бъдат използвани за образованието на децата. По този начин ние повишаваме с още една степен подгръването под тенджерата.

Второ, нека да погледнем към друга област: цената на живота на един единствен, обикновен човешки живот. През 1973 Върховният Съд отвори вратата за един от най-трагичните периоди в американската история. **Беше премахната почти всяка пречка пред абортите на неродените деца.** Скоро след това **ежегодно в нашата страна започнаха да се убиват по около 1,6 мил. неродени бебета.** Само малка част от тези аборти са поради изнасилване на майката, кръвосмешение или опасност за майката. По-голямата част от абортите са причинявани от преценката на родителите, че бебето ще породи неудобства в семейството. Температурата на водата в тенджерата продължава да се повишава.

Губернаторът на Южна Дакота улучи право в целта, когато каза: **"Истинският тест за цивилизованост е начинът, по който хората се отнасят към най-беззащитните и наранимите в тяхното общество. Неродените деца са най-нараними, най-беззащитни и най-безпомощни."**

Трето, а сега за погледнем към проблема със сексуалното поведение. С такова поведение Содом си спечели своята слава. Библейската позиция по този въпрос е ясна и непроменима. Сексът е запазен единствено за траещият цял живот брачен договор между един мъж и една жена. Исус потвърдил истинността на това становище, като казал: **"Затова мъжът ще изостави майка си и баща си и ще се привърже към жена си, и двамата ще станат една плът"** (Марк 10:7-8). Стандартът на Библията е вярност в границите на брака и пълно въздържание от секс извън границите на семейството. Библията осъжда прелюбодеянието, хомосексуалността и сексуалните връзки преди брака, които обикновено са наричани с думата "разврат." Но нашето светско общество не е съгласно с това. **Посланието на телевизионните предавания и на филмите е, че сексът между двама човека е нещо нормално, независимо от техния пол, достатъчно е те да се харесват.** *(Коментар: Вече се счита, че е нормално да имаш извънбрачни връзки, стига да не изневеряваш „духовно“ на брачния си партньор. Каква заблуда! Д.Пр.)* Според едно допитване 30% от сексуално зрелите юноши казват, че решението им да започнат да правят секс е било повлияно от медиите. Те казват, че телевизията и филмите правят това да изглежда нормално. Дали жабата вече започва да се сварява? Да!

Содом е привлекателен. **Медиите се опитват да ни научат, че любезните, уважаваните и интелигентните хора не се противопоставят на хомосексуалното поведение. А ако някой се противопоставя, тогава той задължително е неграмотен или е човек, който мрази хората.** Температурата на водата в тенджерата се повишава, а ролята на жабата се изпълнява от душата на нашето общество. Содом е много изкусителен.

Четвърто, християните се призовани да променят културата на обществото. Скъпи християнски приятели, има алтернатива на това просто да седим и да наблюдаваме как жабата бива сварявана. Ако ролята на жабата е изпълнявана от американската ни култура, нашата задача е да извадим жабата от тенджерата и да изключим нагревателя. След това трябва да заменим нагревателя със светлина, със светлината на Исус и с неговите ценности. Апостол Павел ни призовава **“недейте се приспособява към поведението на този свят”** (Рим.12:2 – мой превод). Нашата задача е да променяме тази култура. Някои от нещата, които можем да направим са много прости. Готови ли сте да се лишите от гледането на някой прехвален в медиите филм, с цел да не подпомагате поругаването на святото име на Бога и на подронването на християнските ценности? Аз знам, че вие проявявате любопитство към някои от тези противоречиви филми. Когато някой от колегите ви попита, дали сте ги гледали, нещо във вас мрази да каже “Не,” вероятно за да не покажете, че вие не сте в крак с модата. **Скъпи приятели, не се притеснявайте да отговорите с “Не.”** Вместо да се притеснявате, можете да кажете: “Четох достатъчно за този филм и разбрах, че не искам да го подпомагам.” Запомнете, че всеки път, когато решавате дали да си купите билет за кино или не, вие гласувате по единственият начин, който Холивуд разбира и възприема.

Когато чуете някой да хули святото име на Бога, особено когато сте насаме с този човек, кажете му: “Ако знаете колко силно ви обича Бог, вие нямаше да употребявате името на Бога по този начин.” Ако сте юноша, бихте ли искали да се присъедините към движението “Истинската любов чака,” като вземете решение да оставите секса за след сватбата. Защитете стандарта на Библията за секса като рецепта на Бога за семейно щастие и за сексуално задоволство.

Подбирайте внимателно за какво изразходвате парите си. Подпомагайте фирмите, които подпомагат християнските ценности и **наказвайте фирмите (като не купувате продуктите им), които не подкрепят християнските ценности.** Когато видите нещо по телевизията, което е неморално, изчакайте докато се покаже следващата реклама. След това си запишете името на фирмата, която с рекламата си подпомага това предаване. Когато сте в магазина, който продава този продукт, огледайте внимателно продукта, но не го купувайте. Сред надписите на продукта вие ще откриете номера на телефона, на факса или електронния адрес на фирмата. Свържете се с нея и им кажете, че няма да купувате техния продукт докато не престанат да подпомагат това богохулно предаване. Разказвали са ми, че ако във фирмата постъпят 10-тина подобни оплаквания, висшето ръководство обикновено ги взема предвид. Наскоро телевизията NBC отмени едно ужасно предаване, озаглавено “Книгата на Даниил,” отчасти поради ниският рейтинг на предаването и отчасти – поради оплакванията, които NBC получи от християни. Почти всяка неделя ние, християните, се молим на Бога с думите: **“Нека да дойде твоето царство и да се изпълни волята ти на земята така, както е на небето”** (Мат.6:10 – мой превод). Ако се молим за постигането на тази цел, ние сме длъжни да работим за нея.

Но трябва много да внимаваме как правим това. Трябва да се стремим да избягваме това, което К. С. Луйс е твърдял, че е **любимата стратегия на дявола – да не превърнем християните във високомерни хора, които считат себе си за праведни и са изпълнени със зъл дух.** В сърцето и в поведението на християнина не трябва да има място за враждебност към хомосексуалистите. **Бог обича хомосексуалистите толкова силно, колкото силно обича и хетеросексуалните хора.** Ние сме грешници така, както и те са грешници, само че греховете ни са различни. Длъжни сме да защитаваме твърдо библейската истина и можем да правим това по очарователни начини. **Хомосексуално ориентирани хора ще установят, че е много по-лесно да живеят праведно, ако са обичани и са включени в църковното общество.**

Всички ние сме грешни хора и имаме нужда от други вярващи, които ни обичат безрезервно, въпреки че не подкрепят нашия вид грях. Скъпи приятели, Содом винаги е съблазнителен. Температурата на водата в тенджерата на печката се повишава. Нека да не седим безучастно и да бъдем сготвени. Задачата ни е да извадим жабата от тенджерата и да заменим печката със светлината на Христос.

Веднъж на смрачаване преподобният Дък Халберстам, пастор на Четвърта презвитерианска църква във Вашингтон, летял със самолет за своя град. Докато самолетът кацал, той се опитал да открие светлините на сградата на своята църква на крайбрежния булевард, но не успял. Видял светлините на сградата на IBM, на Министерството на търговията, на Министерството на правосъдието и на Капитолия (Парламента). Но бил разочарован, че не можал да открие светлините на Четвърта презвитерианска църква. Тогава му хрумнала следната чудна мисъл: **“Хей, моята църква не е тази сграда на крайбрежния булевард. Моята църква е там, където са моите хора. Те са разпръснати из целия град. Където са те, там светлините на църквата светят.”**

Същото може би е валидно и за хората от нашата църква. Където и да се намираме, ние трябва да отразяваме светлината на Христос в нашия мрачен и неспокоен свят.

Триъгълникът на любовта

Пс.16:1-2; Як.1:16-17

Преди много години заедно с жена ми Глория решихме да вземаме уроци по танци в месното студио Артур Мъри. Ние вече знаехме няколко танца, но искахме да добавим още няколко към нашия репертоар. Поради това веднъж седмично в продължение на 6 седмици вземахме уроци по танци. Бързо открихме, че се нуждаем от някакво място, където да практикуваме уроците, които сме научили, особено за фокстрота и валса. В нашият дом нямаше достатъчно голяма стая за тази цел. Тогава си помислихме да използваме голямата класна стая в нашата църква, в която имаше много свободно място. Поради това, след уроците отивахме в църквата, включвахме музикалната уредба и танцувахме, докато имахме желание. Аз винаги се притеснявах малко от това. Тревожех се, че някой минаващ край църквата човек може да погледне през прозореца и да забележи, че вътре се върши нещо странно. Тогава този човек може да извика полицията. И ако някой полицай се вмъкне в църквата, дали ще повярва, когато аз му кажа: “Вижте, аз съм пастор в тази църква, а това е съпругата ми и ние двамата просто упражняваме танцовите си стъпки?” Но след това се замислих по-дълбоко по този въпрос и реших, че може би е напълно подходящо, че ние танцуваме в църквата. В края на краищата, църквата е Божият дом. Бог има неотменим интерес към добрите бракове, поради което той би одобрил използването на неговия дом за укрепването на браковете. После си помислих дали да не поместя една реклама в църковния бюлетин, с която да покания женените двойки да дойдат и да танцуват в църквата. Но тъй като не исках да дам повод за спор сред членовете на църквата, аз се отказах от тази идея.

Но ще ви предложи следната истина, която е почти библейска – семейните двойки, които не само се молят, но и танцуват заедно, е почти невъзможно да бъдат разделени. Всеки преуспял и прочут брак всъщност е славен триъгълник в който участват мъжът, жената и Бога. Дотогава, докато връзките между тримата участници в този триъгълник са добри, семейството е поставено на здрава основа. Обратното, ако Бог бъде изоставен, ако бракът е просто връзка между мъж и жена, тогава семейството е изградено на подвижни пясъци. Строителите могат да построят къща, но единствено Бог може да построи дом. Тази истина е изразена от псалмиста със следните думи: “*Ако Господ не съгради дома, напразно се трудят зидарите.*” (Пс.127:1)

През годините аз съм наблюдавал 3 специфични пътища, чрез които Бог заздравява и предпазва браковете.

Първо, Бог променя сърцата ни. В естественото си състояние, преди намесата на Бога, ние сме покварявани от греха. Главната отличителна черта на греха е егоизма. Това не означава, че в нас няма нищо добро, а че всяко добро нещо в нас е опетнено от зло. Единствено компенсирателната сила на Христос може да победи нашият природен егоизъм. Ако Бог не е в центъра на брака, светото съпружество може много бързо да загние и да се превърне в безизходно положение.

Това трябва да се е случило в околностите на Рибесфорд, Англия, тъй като на една тамошна надгробна плоча е написано следното: “Ана Велейс...Деца на Израел поискаха хляб и Господ им даде манна. Старият писар Велейс поиска сладка жена и дяволът му изпрати Ана.” Истината е, че всеки от нас има две лица, две коренно различни страни на своята личност. Едната страна е грозна и ние се опитваме да я прикриваме. В най-лошите си прояви ние можем да бъдем дребнави, егоистични, злобни, обидчиви и завистливи. Вместо да поеме отговорност за собствените си грешки, ние обвиняваме другите, даже хората, които най-много обичаме.

Спомнете си, че когато Бог смъррил Адам заради това, че е ял от забранения плод, Адам реагирал като мъж и обвинил жена си! Но слава на Бога, че ние имаме и друга страна, която е напълно противоположна. В най-добрите си прояви ние можем да сме любезни, толерантни, неегоистични, прощаващи и състрадателни. Когато съпругът и съпругата са приели Христос като свой Спасител и Господ, той поставя ограничител на грозната им страна и усилвател на красивата им страна. Аз не твърдя, че Господ е премахнал грозната ни страна. От време на време тя се показва, но когато това се случи, ние сме наясно какво сме направили и сме мотивирани да се разкаем и да се променим. А каква промяна в семейството причинява това състояние на съпруга и съпругата!

Второ, Бог не позволява на извора на любовта да пресъхне. В Християнското семейство обичта ни към нашия брачен партньор постоянно е подмладявана и обновявана на такива дълбоки нива, които ние

трудно можем да разберем. Въпреки че годините слагат отпечатъка си върху лицата ни, въпреки че косата ни побелява и започва да расте на неподходящи места, въпреки че много от частите на телата ни трябва да бъдат повдигани, въпреки това с всяка изминала година ние се обичаме все по-силно. Това е чудо, извършвано от Бога. Това не означава, че в християнските семейства съпрузите и съпругите не могат да видят нищо негативно в партньора си. Тайната е в това, че притокът на обич е толкова силен, че отрицателните неща не са разрушителни. Бог прави добрата химия на любовта помежду ни постоянно да искри!

Вие знаете, че има безброй истории за папагали. Една от любимите ми истории е за едно християнско семейство, което имало папагал, който можел да казва само едно изречение: “**Нека да се целунем.**” Всеки път, когато някой посещавал техния дом, папагалът постоянно повтарял това изречение и това безкрайно притеснявало домакините. По някакъв начин това семейство срещнало друго семейство, което също имало папагал, който знаел да казва само изречението: “**Нека да се помолим.**” Християнското семейство си помислило, че ако двата папагала поживеят за известно време заедно, по-духовният папагал може да повлияе благотворно на техния папагал. Поради това поставили двата папагала в една клетка. Минало известно време, но недуховният папагал продължил да казва: “Нека да се целунем,” а духовният папагал започнал да му отговаря: “**Слава на Бога, който отговори на молитвите ми!**” По някакъв начин Бог поддържа добра химия в християнските семейства. Разбира се, това не са дивите и необуздани емоции, които чувствахме в началото, когато се обикнахме. И това вероятно е още по-голямо чудо, защото с годините обичта ни не е вече толкова бързотечна, а е по-солидна, по-постоянна и по-сигурна.

Преди години певецът Пол Симон записа една песен, в чийто текст има следната фраза: “Все още съм луд след толкова години.” Ако любовта по някакъв възхитителен начин е малка лудост, тогава е чудо, че ние все още се обичаме след всичките тези години. Несъмнено, Бог заслужава да му вярваме.

Трето, Бог заздравява връзките на любовта. Той прави тези връзки по-здрави от стоманата. Когато младоженците застанат пред олтара и произнесат думите от брачната клетва: “В богатство и в бедност, в добри и в лоши времена, в болест и в здраве, да обичам и да ценя високо...,” те не могат да знаят всеобхватността на това обещание. Без помощта на Бога семейството има много малък шанс да е в състояние да спази това обещание. Единствено след като Бог извърши чудната си работа в семействата ни, ние можем да кажем уверено: “*Любовта винаги защитава, винаги вярва, винаги се надява, винаги постоянства. Любовта никога не угасва.*” (1Кор.13:7-8)

Всички семейства преминават пред някакъв труден период. Големият въпрос не е колко големи са вашите трудности или колко дълбока е ямата, в която сте попаднали. Най-важният въпрос е: “**Ще се държите ли един за друг? Ще имате ли духовните сили да продължите напред?**” Трудните времена или ни прилепват още по-силно един към друг, или ни разделят. Ако бракът е само връзка между мъж и жена, вие сте в беда, защото силите и възможностите ви са много ограничени. Но ако вие сте част от триъгълника Бог-мъж-жена, тогава вашите връзки на любовта ще бъдат заздравявани от най-силната част на този триъгълник.

Един от любимите ми герои е д-р Робъртсън МакКуйлкин. Той се пенсионира като Президент на Колумбийският международен университет, за да може да се грижи пълноценно за любимата си жена, Мюриел, която е болна от Алцхаймер. В малката си, но вдъхновяваща книга, озаглавена: “Спазеното обещание,” д-р МакКуйлкин е написал следното: “Казано е, че любовта се изпарява, ако не е взаимна, ако другият човек не отговаря с любов, ако всеки от двамата не носи своя дял от общия товар, ако не е телесна.” Когато чуя описанията на основните неща, които са нужни за щастливия брак, аз изброявам онези неща, които любимата ми жена не може повече да прави. След това се удивлявам какво истинско чудо е любовта.

Наскоро приготвих обяда, когато гласът на един прочут проповедник по радиото каза нещо, което ме порази. Той каза, че според едно авторитетно проучване, когато един от двамата брачни партньори заболяе от неизлечима болест, **в 70% от случаите в Америка другият партньор го напуска.** Тогава си казах: “Как е възможно да направят това нещо? Точно тогава, когато те са най-нужни.”

Д-р МакКуйлкин не може да разбере тази статистика, защото неговия брак е различен от брака на повечето американци. **Връзките на любовта на неговия брак са изковани и заздравявани от Бога.** Спомням си за мъж и жена, които бяха женени от 29 години. Отгледаха две деца, построиха красива къща и станаха доста богати. Но Исус Христос не беше Господ в живота им и в дома им. Постепенно те се отчуждиха и накрая се разведаха. Разтрогването на брака им не ги направи щастливи. Разделянето им само извади на показ духовните им нужди. И двамата, живеейки на стотици мили един от друг, започнаха да търсят истинска връзка с Исус Христос. **После повярваха в него, станаха християни** и започнаха да израстват в него. След това започнаха да си пишат писма един на друг, да споделят духовните си търсения, лутания и открития. Постепенно чувствата им един към друг започнаха да се променят. **За мен беше привилегия, че ги ожених повторно.** Вероятно първият им брак нямаше да се провали, ако Исус Христос по онова време беше Господ в дома им.

Не бих ви съветвал да кажете следното на съпруга или съпругата си: “Аз съм твоят дар от Бога.” Това би прозвучало арогантно и самонадеяно. Но вие наистина сте такъв дар. И Библията твърди това. В Як.1:17 ние четем: “*Всяко добро и всеки съвършен дар идва от Бога*” (мой превод) Надявам се, че вие считате, че вашият съпруг или съпруга е един от най-хубавите дарове, които Бог ви е дал. Вероятно ще се съгласите, че и двамата във вашето семейство сте дар от Бога за всеки от вас.

Запомнете, че всеки преуспял и прочут брак всъщност е славен триъгълник в който участват мъжът, жената и Бога. Дотогава, докато връзките между тримата участници в този триъгълник са добри, семейството е поставено на здрава скала. Строителите могат да построят къща, но единствено Бог може да построи дом. “*Ако Господ не съгради дома, напразно се трудят зидарите.*” (Пс.127:1) Чух за жена, която отишла при своя лекар и му каза: “Докторе, мисля че съм на ръба на нервен срив. Аз съм избухлива и подла. Не мога да се контролирам сама. Изложена съм на опасността да изпадна в немилост пред съпруга си и да се отчуждя от децата си. Какво става с мен?” След като направил подробни изследвания, **докторът, който бил християнин** ѝ казал: “Физическото ви състояние е прекрасно. Но сте напрегната и нервна. Ето какво ще ви предпиша: “Ставайте сутрин 15 минути по-рано от обичайното. Четете Библията си в продължение на 5 минути; след това в продължение на 5 минути мислете върху това, което сте прочели. А след това говорете с Бога в продължение на 5 минути. Това е моето предписание и то ще ви струва 100 долара.” Жената избухнала гневно: “Аз не дойдох тук за да слушам проповед” и след това напуснала кабинета му, обсипвайки го със заплахи. Но докато стигнала до дома си, гневът ѝ утихнал. Тъй като била чувствителна към огромната си нужда, тя решила да опита да приложи съвета на доктора. В началото ѝ било трудно. Но след 3-4 опита тя започнала да разговаря с Бога. След 3 седмици нервите ѝ започнали да се отпускат и раздразнителността ѝ се успокоила. Тогава се върнала при доктора и му каза: “Аз се чувствам добре.” А той ѝ отговорил: “Вие сте добре.” След това тя попитала: “Докторе, какво ставаше по-рано с мен? Има ли име моят проблем?” Докторът се усмихнал и казал: “Скъпа госпожо, вие просто сте гладна за Бога, това е всичко.”

Колко много бракове в наши дни са просто гладни за Бога? В центъра в много домове се намира нещо друго, а не Исус Христос. През годините много съпрузи и съпруги са се отделили от Христос. Нека отново да се върнем при триъгълника на любовта – мъж, жена и Бог, където Бог е в центъра. Един от начините на връщането ни при Господа е да подновим отново нашата сватбена клетва. Вие имате възможност да направите това тази вечер в 19:30 в параклиса на църквата. Преди около 10 години аз придружавах един автобус, пълен с мъже от нашата църква до едно събрание на “Пазителите на Обещанието,” което се проведе на стадиона на отбора “Даласките каубои” в Тексас. **Там бяха се събрали най-малко 40 000 човека.** Водещият събраниято каза: “Когато кажа “едно-две-три,” искам да извикате с всички сили името на града в който живеете.” При подаване на този знак мъжете викаха и беше истинска лудница. Тогава водещият ни помоли да извикаме името на любимия ни спорт. Отново настана истински хаос. Но после водещият каза: “Когато кажа “три” искам да извикате името на вашия Спасител.” **С перфектен синхрон 40000 мъже извикаха името на Исус! Това беше славно преживяване!**

Аз научих един прекрасен урок от това просто упражнение. Хората се различават по много неща. Същото се отнася и за съпрузите и съпругите в семействата. **Но ако те имат един и същ Спасител, между тях има славна хармония, която може да победи всяко различие.**